Έτος ΣΤ'

Τεύχος 112ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. ΝΙΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1958

«Εἰς τὴν ἀέναον ροὴν τοῦ χρόνου ἀνέτειλε σήμερον ἡ 1η Ἰανουαρίου 1958. Νέον ἔτος, νέαι ἐλπίδες πλημμυρίζουν τὰς ψυχὰς ὅλων, οἱ ὁποῖοι ἀτενίζοντες πρὸς Βηθλεὲμ ὁραματίζονται τὴν πραγμάτωσίν των.

Οἱ Ἕλληνες φέροντες ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὸν πυρσὸν τῆς ἐλευθερίας, φυσικὸν εἶναι, νὰ στρέφωσιν εἰς τοιαύτας στιγμὰς τὴν σκέψιν των πρὸς τοὺς ἀλυτρώτους ἀδελφούς των.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, προερχόμενα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ ἄγνοῦ καὶ ὑγιοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, πολλαπλασιάζουν τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην εὐχήν, μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον εἰς τὸ καθῆκον.

Βαδίσατε ἄξια τέκνα τῆς Πατρίδος καὶ κατὰ τὸ Νέον Ἔτος 1958 τὸν δύσκολον καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον σας, τὸν ὁποῖον ἐχάραξαν διὰ τοῦ αἵματός των ἐκλεκτοὶ συνάδελφοί σας καὶ προσπαθήσατε σήμερον νὰ διαφυλάξητε τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν ὑπούλων ἐχθρῶν των, νὰ δώσητε εἰς ὅλην τὴν Χώραν τὴν ποθητὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἐστὲ βέβαια ὅτι οὕτω πράττοντες θετικῶς συμβάλλετε εἰς τὴν εὐημερίαν καὶ δόξαν τῆς Πατρίδος.

Μὲ τὴν πεποίθησιν ταύτην, ἀπευθύνω εἰς ὑμᾶς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς καὶ εὔχομαι ὅπως τὸ Νέον Ἔτος πραγματοποιήσῃ ὅλους τοὺς Ἐθνικούς μας πόθους καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τὰς οἰκογενείας των χαρίσῃ ὑγείαν καὶ χαράν».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1η Ἰανουαρίου 1958

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΝΙΚΟΣ Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 112ΟΝ

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1958

«Ἀπευθύνω ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει τὰς πλέον θερμὰς εὐχάς μου πρὸς τὸν λαόν μου. Αἱ σκέψεις, αἱ φροντίδες, ἡ ἀγάπη μου εὑρίσκονται πάντοτε πλησίον εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν. Ἐπὶ δέκα ἔτη παρακολουθῶ βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς ἐθνικούς σας ἀγῶνας καὶ τὸν δημιουργικόν σας μόχθον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ καθημαγμένη Ἑλλὰς ὄχι μόνον ἐπούλωσε τὰς πληγάς της, ἀλλά, ἀφοῦ ὑπερέβη τὸ προπολεμικόν της ἐπίπεδον, προχωρεῖ μὲ ἅλματα πρὸς ἓν καλύτερον μέλλον. Ὁσάκις ἐπισκέπτομαι μίαν ἐπαρχίαν τῆς ὡραίας μας πατρίδος, διαπιστώνω τὴν συντελουμένην πρόοδον καὶ δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν Βασίλισσαν καὶ ἐμὲ μεγαλυτέρα εὐτυχία ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαπίστωσιν.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος περιήλθαμεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐζήσαμεν πλησίον τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, τῆς ἀποτελούσης τὸν κορμὸν τοῦ Ἔθνους. Ὅ,τι εἶδον κατὰ τὰς περιοδείας μου αὐτὰς μὲ καθιστᾷ ἔτι πλέον αἰσιόδοξον διὰ τὸ μέλλον, ἔτι πλέον ὑπερήφανον διὰ τὸν λαόν μου. Εὗρον παντοῦ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀποφάσεως νὰ ἐργασθῶμεν διὰ νὰ λύσωμεν μόνοι τὰ προβλήματά μας. Ἐβεβαιώθην ὅτι τὰς ὡραίας καὶ εὐγενεῖς ἀρχάς, τὰς ὁποίας μερικοὶ ἄλλοι λαοὶ ἁπλῶς πρεσβεύουν, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὰς πραγματοποιεῖ.

Ἂς ἀναλογισθῶμεν τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἐθελοντικῶς καὶ μὲ συγκινητικὰς προσωπικὰς θυσίας εἰς τοὺς διαφόρους ὀργανισμοὺς Προνοίας, ἐνσαρκώνοντες τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἂς ἀναλογισθῶμεν τὰς Ἐνόπλους ἡμῶν Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον λαμπρύνουν τὴν πατρίδα, ἱστάμεναι εἰς τὴν πρώτην σειρὰν μεταξὺ τῶν συναδέλφων των τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν, εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, συμμετέχουν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν κατασκευὴν δημιουργικῶν ἔργων εἰς ὅλην τὴν χώραν. Ἂς ἀναλογισθῶμεν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον των μὲ παραδειγματικὴν δι' ἄλλας χώρας εὐσυνειδησίαν, αὐταπάρνησιν καὶ πολιτισμόν.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ Βασίλισσα καὶ ἐγὼ συνεπληρώσαμεν δεκαετίαν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας μου ἀφιερώσατε σχεδὸν ὅλας τας δυνάμεις σας διὰ νὰ καταστείλητε τὴν κομμουνιστικὴν ἀνταρσίαν, ἡ ὁποία ἐβύθισεν εἰς τὸ πένθος χιλιάδας Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν καὶ κατέστρεψε μέγα μέρος τοῦ ἐθνικοῦ μας πλούτου.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν τοὺς ἡρωϊκοὺς νεκρούς, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφεί-

λομεν τὴν ἐλευθερίαν μας. Τὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἠντλήσαμεν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀγῶνας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σβήσουν ἀπὸ τὴν μνήμην μας, ἂν θέλωμεν εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀποτρέψωμεν παρόμοια δεινά.

Ἂς μὴ λησμονῶμεν ἐπίσης ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἂν καὶ χώρα μικρὰ καὶ πτωχή, κατέχει θέσιν ἐξέχουσαν μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων λαῶν τῆς γῆς, ὄχι μόνον διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, χάρις εἰς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις ποὺ περικλείει κάθε Ἑλληνικὴ ψυχή.

Διὰ αὐτὸν τὸν λόγον, εἰς τὸν διεθνῆ στίβον, ἡ Ἑλλὰς τηρεῖ πάντοτε στάσιν ἐλευθέραν καὶ ὑπερήφανον. Οἱ ἀγῶνες αὐτῆς διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ἀποτελοῦν τὴν καλυτέραν ἀπόδειξιν τῆς ἐθνικῆς της ἀρετῆς. Εἶναι ἀγῶνες ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐγαλούχησε καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματικότητα οὐδεμία δύναμις δύναται νὰ ματαιώσῃ. Ἡ ἱκανοποίησις, ἐξ ἄλλου, τοῦ αἰτήματος τῶν Κυπρίων θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν στερέωσιν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην τῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ἀποτελούσης σήμερον τὸ ἐλλεῖπον ἀλλ' ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὴν λύσιν τῆς σημερινῆς διεθνοῦς κρίσεως.

Μὲ πίστιν καὶ αἰσιοδοξίαν ἀτενίζω τὸ μέλλον τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν πατρίδος. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν πίστιν καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν αὐτὴν τὴν συμμερίζεται κάθε Ἑλληνικὴ καρδία.

Ἂς παραμείνωμεν κατὰ τὸ ἀρχόμενον κρίσιμον ἔτος ἡνωμένοι, ἀπηλλαγμένοι παθῶν, μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε πίστιν καὶ ἀποφασιστικότητα εἰς τὰς ἱερὰς ἡμῶν ἐπιδιώξεις, μὲ ψύχραιμον καὶ καθαρὰν τὴν κρίσιν, πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικά μας καὶ εἰς τὰς συμμαχίας μας, αἱ ὁποῖαι τὰ στηρίζουν. Ἂς προχωρήσωμεν οὕτω ὅλοι, ἐργαζόμενοι, ἀγωνιζόμενοι καὶ δημιουργοῦντες κατὰ τὸ Νέον Ἔτος, διὰ νὰ τὸ καταστήσωμεν καλύτερον ἀπὸ τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον παρῆλθεν.

Εὔχομαι ἐκ βάθους καρδίας κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος νὰ στερεωθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης. Εὔχομαι εἰς τὸν λαόν μου εὐτυχίαν, ἀγάπην καὶ πρόοδον».

ΠΑΥΛΟΣ Β.

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1958

«Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δικαιοῦται νὰ στρέψῃ τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ ἀπερχόμενον ἔτος μὲ ἱκανοποίησιν καὶ ὑπερηφάνειαν.

Εἰς ἕνα τεταραγμένον κόσμον, ὁ ὁποῖος ζῇ ὑπὸ τὸ ἄγχος τῶν πλέον τραγικῶν ἐνδεχομένων, εἰς μίαν Εὐρώπην δοκιμαζομένην ἀπὸ πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἀστάθειαν, ἡ Ἑλλάς, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, ἐβάδισε μὲ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένην σταθερότητα πρὸς ἓν καλύτερον μέλλον. Συνέχισε τὸν ἀγῶνα της διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ κατὰ τρόπον ἀποφασιστικὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ καὶ ἐπέτυχε νὰ προωθήσῃ σημαντικῶς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἑλλὰς ἐνίσχυε τὸν παράγοντα τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς αὐτῆς ἀσφαλείας, ἐβελτίωνε δὲ αἰσθητῶς τὴν διεθνῆ της θέσιν. Ἡ Ἑλλὰς ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ μὲ μεγαλυτέραν ἰσχὺν καὶ μὲ μεγαλύτερον διεθνὲς κῦρος. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ Ἑλληνικὸς λαός, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐδημιούργησε τὰς ἀσφαλεῖς προϋποθέσεις διὰ τὴν πρόοδον τῆς οἰκονομίας του. Ἀνέπτυξε πλήρως τὴν δραστηριότητά του καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἀτμοσφαίρας ἐμπιστοσύνης καὶ αἰσιοδοξίας, ἡ ὁποία διαπιστώνεται εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς οἰκονομικῆς μας ζωῆς. Μὲ τὰ ἐπιτεύγματα αὐτὰ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Νέον Ἔτος.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν συντελοῦνται εἰς τὸν κόσμον, λόγῳ τῆς ἐξελίξεως τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, τεράστιαι μεταβολαί. Εἶναι ζήτημα ζωῆς διὰ τὸ Ἔθνος μας νὰ προσαρμόσῃ τὴν πορείαν του πρὸς τὰς νέας αὐτὰς ἐξελίξεις εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, διὰ νὰ διατηρήσῃ καὶ βελτιώσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐλευθέρων λαῶν.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἔχῃ πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς του. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ εἰς τὸν διεθνῆ στίβον, ἐλεύθερον καὶ ὑπερήφανον, λαμβάνει ἑκάστοτε τὴν θέσιν ἡ ὁποία ἁρμόζει εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν του. Θὰ συνεχίσῃ δι' αὐτό, μὲ τὴν αὐτὴν ἀποφασιστικότητα καὶ πίστιν, τὸν ἀγῶνα του διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ, χωρὶς νὰ παραγνωρίζῃ τὰς δυσκολίας τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν ἀνάγκην ἐνδεχομένως μακρᾶς ἀναμονῆς μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ἑλλάς, ἐν μέσῳ τῆς παρούσης διεθνοῦς κρίσεως, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει μία δραματικὴ ἐναλλαγὴ ἐλπίδων καὶ ἀπογοητεύσεων, δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ συμβάλῃ, οὐχὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ διὰ θετικῶν καὶ προσφόρων ἐνεργειῶν εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς διεθνοῦς τάξεως καὶ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Συγχρόνως ὅμως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ πρέπει νὰ καταστήσῃ μονίμους κατακτήσεις τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ θεμελιώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν νέαν του προσπάθειαν διὰ μίαν ἀσφαλῆ καὶ ταχεῖαν ἄνοδον τοῦ βιοτικοῦ του ἐπιπέδου. Θὰ ἐπιτύχωμεν δὲ ἀσφαλῶς μεγαλυτέρας ἐπιδόσεις τόσον εἰς τὸν ἐσωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τομέα, ἐὰν διαφυλάξωμεν τὴν πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἡμῶν σταθερότητα, πειθαρχήσωμεν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς λογικῆς καὶ τῆς συνέσεως, καὶ πιστεύσωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι μόνον εἰς τὸ πλαίσιον τῆς καθολικῆς εὐημερίας εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ εὐημερία ἑκάστου ἐξ ἡμῶν.

Μὲ αὐτὰς τὰς προσδοκίας ἀπευθύνω σήμερον πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰς Ἑλληνίδας τὰς καλυτέρας μου εὐχὰς διὰ τὸ Νέον Ἔτος».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1958

«Ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἀστυνομικοὺς καὶ Διοικητικοὺς Ὑπαλλήλους τὰς πλέον ἐγκαρδίους μου εὐχάς, διὰ τὴν προσωπικὴν καὶ οἰκογενειακὴν των εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ λήξαντος ἔτους ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως λίαν ἱκανοποιητικὸς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀστυνομικῆς δραστηριότητος καὶ δύναμαι μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἱκανοποιήσεως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἅπαντες εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός σας ἐξετελέσατε εὐόρκως τὸ καθῆκόν σας καὶ ἀπεδείξατε ἑαυτοὺς ἀξίους συνεχιστὰς τῆς λαμπρᾶς Ἱστορίας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἀντα-ξίους τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγάπης μεθ' ἧς σᾶς περιβάλλει ἡ Πολιτεία καὶ ὁ Ἑλλη-νικὸς Λαός.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον σας δὲν ἐτελείωσε. Μένουν ἀκόμη πολλὰ νὰ ἐπιτελέσητε.

Τὸ ἀνατέλλον ἔτος εὑρίσκει καὶ πάλιν τὴν Πατρίδα μας ἐν μέσῳ διεθνῶν περι-πλοκῶν καὶ ἐθνικῶν κινδύνων.

Ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ ἐλλοχεύουν παντοῦ, ἐργαζόμενοι ποικιλο-τρόπως εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Σὲ σᾶς, ἐν πολλοῖς, ἀνήκει ἡ εὐθύνη καὶ τὸ ἔργον τῆς προστασίας της ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐχθρούς.

Συνεχίσατε μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ αὐταπάρ-νησιν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων σας.

Φανῆτε ἄγρυπνοι φύλακες καὶ αὐστηροὶ φρουροὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος καὶ ἐξουδετερώσατε ἐγκαίρως καὶ ἀποφασιστικῶς καὶ μὲ ἄτεγκτον αὐστηρότητα πᾶσαν κακοποιὸν χεῖρα ἐπιβουλευομένην τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὴν Ἐθνικὴν ἡμῶν ἀσφάλειαν.

Διαχειρισθῆτε παραλλήλως τὴν ἐξουσίαν σας μὲ δικαιοσύνην, ἀμεροληψίαν, προθυμίαν καὶ καλωσύνην καὶ παρέχετε συνδρομὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν προστα-σίαν εἰς ὅλους τοὺς νομοταγεῖς πολίτας ἀδιακρίτως κοινωνικῶν τάξεων.

Ἐνθυμεῖσθε πάντοτε ὅτι ἡ ψυχική σας ἐπαφὴ μετὰ τῶν πολιτῶν, σᾶς φέρει πλησιέστερα πρὸς τὴν ἀποστολήν σας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κυ-ριώτερον καὶ τὸ ἀσφαλέστερον βάθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετὰ βεβαιότητος δύνασθε νὰ στηρίζητε τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἔργον σας.

Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς οἰωνοὺς ἐπαναλαμβάνω τὴν θερμήν μου εὐχήν, ὅπως τὸ Ἔτος 1958 φέρῃ ὅ,τι ἐπιθυμητὸν εἰς Ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενείας Σας».

Ὁ Ἀρχηγὸς

Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

178.—Οἱ πρόδρομοι τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἡ δρᾶσις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κατὰ τὴν ἐξέγερσι τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

179.—Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

180.—Ὀργάνωσις τῆς ἀμύνης τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

***

178. Οἱ πρόδρομοι τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἡ δρᾶσις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κατὰ τὴν ἐξέγερσι τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐγκατέλειψαν οἱ Γερμανοὶ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀνέλαβε τὴ Διοίκησι τῆς ἐλευθέρας πλέον Πρωτευούσης τοῦ Κράτους ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς κ. Παναγιώτης Σπηλιωτόπουλος, ὁ Ε.Λ.Α.Σ., ὡς καὶ ἡ Ο.Π.Λ.Α., ἡ ὁποία εἶχε μετονομασθῆ σὲ Ἐθνικὴ Πολιτοφυλακή, παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις νομιμοφροσύνης τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, προωθοῦσαν τὶς δυνάμεις των μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ ἐδημιούργησαν Κράτος ἐν Κράτει.

Ἀμέσως ἄρχισαν τὶς ἀπαγωγὲς καὶ τὶς δολοφονίες τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Ἡ Ἀστυνομία εὑρίσκετο σὲ δύσκολη θέσι, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῆ ἐλεύθερα γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ. Οἱ ἐθνικόφρονες πολῖτες μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐξαφανίζονταν κατὰ ἑκατοντάδες καὶ οἱ συγγενεῖς των ἐφοβοῦντο νὰ ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς στὴν Ἀστυνομία.

Ἔτσι ἔφθασε ἡ 3η Δεκεμβρίου 1944, ὁπότε τὸ Κ.Κ.Ε. ἀποφάσισε νὰ ὀργανώσῃ τὸ παλαϊκὸ συλλαλητήριο στὴν Πλατεῖα Συντάγματος καὶ τὴ Δευτέρα (4-12-1944) νὰ κηρύξῃ Πανελλαδικὴ Γενικὴ ἀπεργία.

Αὐτὰ ἀποτελοῦσαν, καθαρά, τοὺς προδρόμους τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Ἀρχῆς.

Ἀλλά, ὅπως εἶναι γνωστόν, τὸ συλλαλητήριο τῆς Κυριακῆς ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι.

Ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς 3-12-44 ἐτέθη σὲ αὐστηρὰ ἐπιφυλακή. Καὶ οἱ μὲν ἀστυνομικοὶ τῶν κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀσφαλείας εὑρίσκοντο στὸ Κατάστημα τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα-Πατησίων, ἡ δὲ δύναμις τῶν Παραρτημάτων της ἐνετάχθη στὰ οἰκεῖα περιφερειακὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα τάξεως.

Τὴν 7η πρωϊνὴ ὥρα, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως, δύναμις ἀπὸ 60 ἀστυφύλακες τῆς Ἀσφαλείας διετέθη μὲ τοὺς Ἀξιωματικούς της στὴν πλατεῖα Συντάγματος γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τοῦ συλλαλητηρίου.

Κατὰ τὴ συμπλοκὴ ποὺ ἐπακολούθησε ἐτραυματίσθη στὸ κεφάλι ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Σπανάκης Ἰωάννης καὶ κατὰ τὶς βραδυνὲς ὧρες ἐτραυματίσθη σοβαρὰ στὴν κοιλιὰ ὁ ὑπαρχιφύλαξ Κ333 Καλλίνικος Βασίλειος.

Ἡ ἄλλη δύναμις παρέμεινε στὸ Κατάστημα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας.

179. Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐνδιεφέροντο ἰδιαίτερα γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Πρῶτα πρῶτα τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας εὑρίσκετο στὸ τετραόροφο μέγαρο τῆς γωνίας τῶν ὁδῶν Πατησίων—Στουρνάρα καὶ ἔτσι ἀποτελοῦσε σοβαρότατο ἐμπόδιο γιὰ τὴν προώθησι τῶν κομμουνιστῶν πρὸς τὸ κέντρο, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς συνοικίας Πατησίων.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν καὶ ἄλλους λόγους νὰ ἐπιδιώκουν τὴν κατάληψι τοῦ κτιρίου αὐτοῦ μὲ κάθε θυσία. Γνώριζαν, δηλαδή, ὅτι ἐκεῖ ὑπηρετοῦσαν πολλοὶ Ἀξιωματικοὶ καὶ ἀστυφύλακες, ποὺ δὲν ἐδέχοντο καμμιὰ συνθηκολόγησι καὶ συμβιβασμὸ μὲ τοὺς κομμουνιστάς, καὶ ποὺ ἦσαν ἀποφασισμένοι ν' ἀγωνισθοῦν μέχρις ἐσχάτων κατὰ πάσης ἐπιθέσεως. Ἦσαν οἱ γνωστοὶ «Μπουραντάδες», γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Νικ. Μπουραντᾶς ἦταν ὁ τελευταῖος πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως Διοικητὴς Ἀσφαλείας, ποὺ κατόπιν ἀξιώσεως τῶν κομμουνιστῶν ἐφυλακίσθη ὅλως ἀδίκως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει συκοφαντικῶν κατηγοριῶν τῶν κομμουνιστῶν.

Τέλος ἤξεραν οἱ κομμουνισταί, ὅτι ἐκεῖ στὸ κτίριο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ὑπῆρχεν ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα Ἀστυνομικὰ ἀρχεῖα, καθὼς καὶ τὸ ἀρτιώτατο στὸ εἶδος του Ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο. Ἔτσι ἑκατοντάδες πολλὲς ἐγκληματιῶν τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, ποὺ εἶχαν δραπετεύσει ἀπὸ τὶς φυλακὲς γιὰ νὰ πλουτίσουν τὶς τάξεις τῶν στασιαστῶν, εἶχαν κάθε λόγο νὰ ἐξαφανίσουν ὅλα τὰ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπῆρχαν εἰς βάρος των καὶ ἐφυλάσσοντο ἐκεῖ.

180. Ὀργάνωσις τῆς ἀμύνης τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἀστυφύλακες, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ἤξευραν πλέον ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν θὰ κατεβάλλετο γιὰ νὰ ἐξοντωθοῦν αὐτοί, ποὺ ἀποτελοῦσαν τοὺς πλέον φανατικοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Πατρίδος των, στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμές. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, μελέτησαν μὲ ψυχραιμία τὴν κατάστασι καὶ ἔλαβαν ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα γιὰ τὴν ἄμυνα τοῦ κτιρίου.

Ἡ δύναμις τῆς Ἀσφαλείας ἀνήρχετο σὲ 200 περίπου ἀστυνομικοὺς καὶ τὰ ὅπλα ποὺ εἶχαν ἦσαν 180 ἀτομικὰ (κυρίως Ἰταλικὲς ἀραβίδες) καὶ αὐτόματα «Στέν». Ἐπίσης ὑπῆρχον καὶ δύο βαρύτερα πολυβόλα, ποὺ τὰ ἐχειρίζοντο ἔμπειροι ἀστυνομικοί. Τέλος ὑπῆρχαν ἀρκετὲς χειροβομβίδες ποὺ ἐδόθησαν σὲ εἰδικὰ ἠσκημένους ἀστυφύλακες καὶ βαθμοφόρους.

Εὐτυχῶς ὅτι ὁ Ν. Μπουραντᾶς εἶχε προνοήσει καὶ εἶχε κατασκευάσει μία σκοπιὰ ἀπὸ μπετὸν ἀρμὲ στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου, ἡ ὁποία προσέφερε σπουδαῖες ὑπηρεσίες, γιατὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἦσαν ἐκεῖ κατώρθωναν νὰ ἐμποδίζουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τοὺς κομμουνιστὰς νὰ πλησιάσουν τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ κτιρίου, καθὼς καὶ τὴν εἴσοδο τῶν κρατητηρίων.

Παράλληλα, εἰδικὲς περιπολίες ἀπὸ ἀστυνομικοὺς φρουροῦσαν τὰς παρόδους ὥστε νὰ μὴ μπορέσουν ὁμάδες κομμουνιστῶν νὰ μποῦνε σὲ γειτονικὰ κτίρια καὶ νὰ ἐπιτεθοῦνε ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐπίσης ἐγκατεστάθησαν προκεχωρημένα φυλάκια καὶ παρατηρητήρια σὲ διάφορα γύρω οἰκήματα, ὅπως ἦταν ἡ Ἰταλικὴ σχολὴ (Casa d'

Italia) ποὺ ἐδέσποζε τοῦ Πολυτεχνείου, τὸ μέγαρο Λινάρδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων—Καποδιστρίου κλπ.

Σὲ κάθε ὄροφο τῆς Ἀσφαλείας, ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ καὶ διευθύνῃ τὴν ἄμυναν ἀνὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους καὶ δοκιμασμένους Ἀξιωματικούς. Ἔτσι ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Γεώργ. Λίναρης ἀνέλαβε τὴν διοίκησι τῶν πολυβολείων καὶ παρατηρητηρίων ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ταράτσα τοῦ Μεγάρου. Ὁ Ἀστυνόμος κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτης ἀνέλαβε τὴν ἄμυνα τοῦ 3ου ὀρόφου, ὁ Ἀστυνόμος κ. Δημ. Ζαγκλῆς διηύθυνε τὴν ἄμυνα στὸ 2ο ὄροφο, ὁ Ἀστυνόμος κ. Παντ. Χριστοδούλου κατηύθυνε τὴν ἄμυνα τοῦ πρώτου ὀρόφου καὶ ὁ Ἀστυνόμος κ. Νικ. Σπυρόπουλος διηύθυνε τὴν ἄμυνα τοῦ ἰσογείου καὶ τῶν ὑπογείων, μὲ βοηθὸ τὸν Ἀστυνόμο κ. Κακκαβᾶν.

Ὅλη τὴν νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944 οἱ ἀστυνομικοὶ ἐτακτοποιοῦσαν τὶς πολεμίστρες, κλείοντας τὶς πολλὲς θῦρες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ κτιρίου μὲ τοιχώματα φακέλλων τῶν ἀρχείων, ποὺ ἦσαν τόσο ἰσχυρά, ὥστε βλήματα πολεμικῶν ὅπλων δὲν τὰ διαπερνοῦσαν.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς νύχτας τῆς Κυριακῆς (3ης Δεκεμβρίου), πυκνὲς ὁμάδες κομμουνιστῶν περνοῦσαν μπρὸς ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας, καὶ μὲ τὰ χωνιά τους μετέδιδαν διάφορα προκλητικὰ συνθήματα, στὰ ὁποῖα ἐδέσποζαν οἱ λέξεις «Χαφιέδες», «Μπουραντάδες», «Μοναρχοφασῖστες» κλπ.

Φυσικὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἄφηναν τὶς προκλήσεις αὐτὲς ἀναπάντητες, παρακολουθοῦσαν ὅμως προσεκτικὰ ὅλες τὶς κινήσεις τους καὶ μὲ πρόσωπα δικά τους, ποὺ ἀνεμιγνύοντο στὶς ὀχλοκρατικὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις, ἐπληροφοροῦντο τὶς προπαρασκευὲς ποὺ ἔκαναν γιὰ τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ἀσφαλείας.

Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα καθαρῶς ἐπαναστατικὴ πέρασε ἡ νύχτα τῆς 3ης πρὸς 4ην Δεκεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας παρέμειναν ἄγρυπνοι, ὀργανώσαντες τὴν ἀσφάλεια τῆς περιοχῆς μὲ ψυχραιμία καὶ μὲ σύστημα.

(Εἰς τὸ ἑπόμενο : Οἱ ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἄμυνα τῶν ἀστυνομικῶν).

ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**

Εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων, ὡς αἱ τιτλοφορούμεναι «μία μητέρα ἐθανάτωσε τὰ δίδυμα τέκνα της», ἄλλη «ἔπνιξε τὸ νεογέννητον βρέφος της», ἄλλη «ἔτεκεν ἐν ὁδῷ καὶ ἐγκατέλειψε τὸ νεογνὸν» καὶ ἄλλαι παρόμοιαι, ἔχουν ἀποβῆ τελευταίως συνήθεις. Εἶναι εἰδήσεις τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον ἀφορᾷ τὴν ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν τῆς λαθρογάμου συνήθως μητρός, τὸν δραματικὸν ἐπίλογον τοῦ παρανόμου ἔρωτος, τὴν π α ι δ ο κ τ ο ν ί α ν.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Κοινωνίας δὲν ἐδίδετο εἰς τὴν παιδοκτονίαν μεγάλη σημασία, δὲν ἐθεωρεῖτο ἔγκλημα. Εἰς τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὁ πατὴρ ἦτο ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ νεογεννήτου, ἀφοῦ ὁ πατὴρ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ παιδοκτονία ἦτο εἰς κοινωνικὸς θεσμὸς καὶ εἰς τὴν νομοθεσίαν των δὲν ἀπηγορεύετο αὕτη. Ἡ Σπαρτιατικὴ μάλιστα νομοθεσία, ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου, ἐπέβαλε τὴν παιδοκτονίαν πρὸς ἀποκάθαρσιν τῆς φυλῆς. Ἂν τὸ βρέφος ἦτο ἀσθενικόν, ἀνάπηρον ἢ κακόμορφον, ἐθανατοῦτο διὰ ρίψεως εἰς τοὺς Ἀποθέτας τοῦ Ταϋγέτου (βάραθρα παρὰ τὸν Ταΰγετον).

Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἂν τὸ γεννώμενον τέκνον παρελαμβάνετο ἀπὸ τὸν πατέρα ὅταν τοῦτο ἐτίθετο πρὸ τῶν ποδῶν του, ἦτο δηλωτικὸν ὅτι οὗτος ἐπεθύμει νὰ ἀναλάβῃ τὴν διατροφὴν τοῦ παιδίου. Τοὐναντίον ἂν ὁ πατὴρ κατέλιπεν τοῦτο, τότε ἐξετίθετο εἰς τὸν δρόμον ἢ ἐρημότοπον. Μόνον εἰς τὰς ἀρχαίας Θήβας ἡ ἔκθεσις βρέφους ἦτο ἀπηγορευμένη διὰ νόμου. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 153 Νεαρὰν περιελήφθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ θεσπισθεῖσα κατὰ τὸ 374 νομικὴ διάταξις, δι' ἧς ἡ ἔκθεσις ἀπηγορεύετο ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Ποικίλλει ὁ τρόπος τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας. Λαμβάνει χώραν διὰ θετικῆς ἐνεργείας ἢ διὰ παραλείψεως.

Θετικὴ ἐνέργεια: Ἡ ἔ κ θ ε σ ι ς, καθ' ἣν τὸ νεογνὸν πλειστάκις παραμένει ἀβοήθητον ἐκτιθέμενον εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ ἀποθνήσκει.

Ἡ π ν ι γ μ ο ν ή: ἡ ἐκ βιαίας ἀσφυξίας, δι' ἀποφράξεως τῆς ρινὸς καὶ τοῦ στόματος, θανάτωσις τοῦ βρέφους.

Ὁ π ν ι γ μ ό ς, καθ' ὃν ὁ θάνατος ἐπέρχεται διὰ καταδύσεως τοῦ νεογνοῦ ἐντὸς ὕδατος ἐξ ὁλοκλήρου ἢ καὶ μόνον τῶν ἀεροφόρων ὁδῶν, δὲν εἶναι δὲ ἀσυνήθης καὶ ἡ κατάδυσις εἰς βόθρον.

Ὁ σ τ ρ α γ γ α λ ι σ μ ό ς, ἤτοι ἡ περίσφιγξις τοῦ λαιμοῦ διὰ τῶν χειρῶν ἢ διὰ βρόχου.

Τ ὸ κ ά τ α γ μ α τοῦ κρανίου μὲ ὀγκώδη λίθον, σφυρίον κλπ.

Τ ὰ τ ρ α ύ μ α τ α κ α ὶ α ἱ κ α κ ώ σ ε ι ς, ἐπερχόμεναι μὲ μακρὰς βελόνας δι' ὧν τραυματίζεται ὁ ἐγκέφαλος, ἡ καρδία καὶ ὁ προμήκης.

Ἡ σ φ α γ ή, δι' ἀποκοπῆς τελείως, ἀκόμη καὶ τῆς κεφαλῆς.

Παράλειψις: Ἡ μὴ ἐπίδεσις τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ἡ μὴ ἔνδυσις τοῦ βρέφους, ἡ μὴ παροχὴ τῆς προσηκούσης τροφῆς εἰς τὸ νεογνόν.

*

Κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τῶν πολέμων καὶ ἀμέσως μετ' αὐτούς, τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας παρουσιάζεται μᾶλλον ηὐξημένον, τῆς αὐξήσεως αὐτῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν αὐτὴν περίοδον παρατηρεῖται μεγαλυτέρα ἔκλυσις ἠθῶν.

Ἡ παιδοκτονία δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς γενικὰς περιπτώσεις τῆς ἀνθρωποκτονίας. Εἶναι ἀπὸ τὰ ἰδιώνυμα ἐκεῖνα ἐγκλήματα τῆς ἀνθρωποκτονίας, τὰ ὁποῖα

τιμωροῦνται ἠπιώτερον. Τὰ ἰδιώνυμα αὐτὰ ἐγκλήματα προβλέπει ὁ Ποιν. Κῶδιξ, ἤτοι, ἐκτὸς τῆς παιδοκτονίας, τὴν ἐξ οἴκτου ἀνθρωποκτονίαν τὴν γενομένην συναινέσει τοῦ ἀνιάτως πάσχοντος, ὡς καὶ τὴν ὕπαρξιν συμμετοχῆς εἰς αὐτοκτονίαν.

Οἱ ἔνορκοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν μὴ πάντοτε, εἶναι λίαν ἐπιεικεῖς εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν των, παραδεχόμενοι συνήθως τὴν κατάστασιν πλήρους συγχύσεως καὶ οἱ σύνεδροι ἀπαλλάσσουν τὴν παιδοκτόνον. Τὸ 1956 ἐπὶ ὀκτὼ ἐκδικασθεισῶν παιδοκτονιῶν, διὰ μίαν ὑπῆρξε καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Διατὶ ἡ παιδοκτονία θεωρεῖται ὡς ἰδιώνυμον ἀδίκημα διακρινόμενον τῆς ἀνθρωποκτονίας καὶ τιμωρεῖται ἐπιεικέστερον; Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τοκετοῦ καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ἐπέρχονται ὀργανικαὶ διαταράξεις εἰς τὴν μητέρα, ἐπιφέρουσαι εἰς αὐτὴν ἰδιάζουσαν σωματικὴν καὶ διανοητικὴν κατάστασιν.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ εἰς ἣν εὑρίσκεται εἴτε ἡ ἐξώγαμος, εἴτε ἡ ἔγγαμος μήτηρ, ἐξουδετερώνει πᾶσαν δυναμένην νὰ προκληθῇ ἀντίστασιν ἔναντι τῶν ἐξωτερικῶν αἰτίων, ἅτινα ὠθοῦν ταύτην εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας.

Ἐπὶ πόσον χρόνον ὑφίστανται αἱ ψυχικαὶ διαταραχαί, βεβαίως, ἐπακριβῶς δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ καὶ διὰ τοῦτο ἐπαφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν ἡ παιδοκτονία ἔλαβε χώραν ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ ἐκ τοῦ τοκετοῦ διαταραχή.

Κατὰ τὸν παλαιότερον Π.Ν. θὰ ἔπρεπε ἡ παιδοκτονία, διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τοιαύτη, νὰ λάβῃ χώραν ἐντὸς 24 ὡρῶν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ αἱ διατάξεις περὶ παιδοκτονίας προέβλεπον μόνον τὴν περίπτωσιν θανατώσεως ὑπὸ τῆς μητρὸς νόθου τέκνου.

Αἱ περὶ παιδοκτονίας ὅμως ἐπιεικέστεραι διατάξεις ἀπὸ ἐκείνας τῆς ἀνθρωποκτονίας, ὑποστηρίζεται ὅτι πρέπει νὰ ἀφοροῦν καὶ τὴν παιδοκτόνον μητέρα γνησίου τέκνου καὶ οὐχὶ μόνον τοῦ νόθου, δεδομένου ὅτι ἡ ψυχικὴ διαταραχὴ δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ εἰς τὴν ἔγγαμον μητέρα, ἕνεκα π.χ. οἰκονομικῆς δυσπραγίας, ὅταν μάλιστα ἀποζῇ ἐκ τῆς ἐργασίας της καὶ μόνον, καὶ ἐκ τῆς σκέψεως νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ἀπαθλίωσις. Αἱ τοιαῦται ἀντιλήψεις ἰσχύουν εἰς Ποιν. Κώδικας ἐνίων Κρατῶν.

Ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐπιεικείας αὐτῆς καὶ εἰς τὴν ἔγγαμον μητέρα, παιδοκτόνον γνησίου τέκνου, δὲν δύναται νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὰς περὶ ἠθικῆς ἀρχάς, ὅταν μάλιστα τὰ οἰκονομικὰ βάρη προβάλωνται, καταπνιγομένου τοῦ μητρικοῦ φίλτρου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἐπικρατέστερον τοῦτο εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἀκόμη περισσότερον ὅταν τοῦτο παραβλέπεται εἴς τινας περιπτώσεις ὅπου ἡ ἔγγαμος μήτηρ, θῦμα τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους της, φοβεῖται μήπως ἐκτεθῇ κοινωνικῶς.

Διὰ τὴν μητέρα νόθου τέκνου δύναται νὰ ὑπάρχῃ πλέον ἔντονος ἡ ψυχικὴ διαταραχή, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ νεαρᾶς γυναικός. Αὕτη οὖσα καὶ ἄπειρος τῶν κοινωνικῶν κινδύνων ἢ μὴ ἰσορροπημένη ἠθικῶς, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ὑποκύψῃ παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς γεννετησίου ὁρμῆς. Μετὰ τοῦτο δέ, πρὸ τῆς συναισθήσεως ὅτι εὑρίσκεται ἔνοχος ἔναντι τῶν κοινωνικῶς κρατούντων θεσμῶν καὶ φοβουμένη τὴν κοινωνικὴν καταισχύνην, δὲν διστάζει νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ ἐκ κλεψιγαμίας γεννηθὲν τέκνον.

Εἴς τινα Κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάς, αἱ ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις ἐπὶ τῆς παιδοκτονίας ἀφορῶσι μόνον τὴν λαθρόγαμον μητέρα. Κατὰ τὸν Ποιν. Κώδικα τῶν χωρῶν τούτων ἡ λαθρόγαμος μήτηρ δέον νὰ τύχῃ ἐπιεικεστέρας κρίσεως, δι' οὓς λόγους, ὡς ἀνωτέρω, παρουσιάζεται ἡ ψυχολογικὴ ἀνισορροπία της.

Ἡ παιδοκτόνος συνήθως δὲν παρουσιάζεται εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ὡς κακοῦργος μὲ ἄγρια ἔνστικτα, ἀλλ' ὡς ὕπαρξις εὑρισκομένη εἰς ἀπόγνωσιν, ἕνεκα τῆς τεταραγμένης καὶ ἀνωμάλου καταστάσεώς της προερχομένης ἐκ τοῦ τοκετοῦ.

Ὁ καθηγητὴς Aug. Forel λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ καταδίκην εἰς θάνατον γυναικός τινος, ἥτις εἶχε στραγγαλίσει τὸ κέκνον της τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβει βιασθεῖσα καὶ ἐν τῇ ζωηρᾷ ἐπιθυμίᾳ της ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἀτίμωσιν ἐξ ἀθελήτως

δημιουργηθείσης μητρότητος, κατηγορεῖ τὴν Γαλλικὴν νομοθεσίαν διότι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν καταδικάζει εἰς θάνατον μίαν γυναῖκα οὖσαν τὸ θῦμα, ἐνῷ ὁ αἴτιος τοῦ ἐγκλήματος παραμένει ἀτιμώρητος. «Ἡ τοιαύτη νομοθεσία, λέγει, ἀφαιρεῖ » ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ παρουσιάζει αὐτὴν βάρβαρον καὶ » αἴσχος διὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα. Τὸ πάθημα τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς γυναικὸς δίδει τὴν » εἰκόνα τῆς ὑποκρισίας τῶν ἠθῶν μας καὶ εἰς ποίαν ἀπελπισίαν δύναται νὰ ὁδη» γήσῃ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐξετάζεται τὸ ἀντικείμενον τῆς γεννετησίου ὁρμῆς » διὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὰ καλούμενα χρηστὰ ἤθη».

Διὰ τὴν παιδοκτονίαν, μόνον ἡ μήτηρ θὰ θεωρηθῇ αὐτουργός. Ἐπὶ συμμετοχῆς καὶ ἄλλων, οὗτοι θὰ κριθῶσι κατὰ τὰς περὶ συμμετοχῆς σχετικὰς διατάξεις. Ὁ πατὴρ φονεύων τὸ νεογνὸν θὰ δικασθῇ δι' ἀνθρωποκτονίαν, μὴ συντρεχουσῶν δι' αὐτὸν τῶν ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων ὡς διὰ τὴν μητέρα.

Εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας, καίτοι ἡ στοργὴ πρὸς τὰ τέκνα παρουσιάζεται εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν εἰς τὴν μητέρα παρὰ εἰς τὸν πατέρα, ἐν τούτοις συχνότερον ὑποπίπτει ἡ μήτηρ.

*

Εἰς τὸ σύγγραμά του «Du libéricide ou meurtres des enfants mineurs pas leurs parents» ὁ ἰατρὸς C. Dumas θεωρεῖ θεμελιῶδες τὸ ἔνστικτον τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τὴν παιδοκτονίαν διαπραχθεῖσαν ὑπὸ τῆς μητρὸς τὴν χαρακτηρίζει ὡς διαστροφὴν τοῦ ἐνστίκτου. Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τριάκοντα παιδοκτονίας, τελεσθείσας ὑπὸ πατρός. Ἐξ αὐτῶν αἱ εἴκοσι διεπράχθησαν ἀπὸ πατέρα ἀλκοολικὸν ἢ μὴ ἰσορροπημένον διανοητικῶς ἢ ἄλλως ἀνώμαλον. Πατὴρ ὁμαλὸς ὢν σπανιώτερον θὰ γίνῃ παιδοκτόνος.

Αἱ κοινωνικαὶ περὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεις καὶ ὁ φόβος ὅτι ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς θὰ ἦτο ἀδύνατος ὁ γάμος, δὲν δύνανται νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν φυσιολογικὸν νόμον τῆς ζωῆς. Οὕτω ἐμφανίζεται ἡ παιδοκτονία νὰ εἶναι πλέον συνήθης εἰς τὰς πενεστέρας τάξεις. Ἡ πτωχεία προκαλεῖ πλειστάκις τὴν ἀγαμίαν καὶ ἐξ αὐτῆς πολλάκις τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας καὶ ἡ ἄνθησις τοῦ ἑταιρισμοῦ. Ὁ τελευταῖος ἀπὸ πολλοὺς θεωρεῖται καὶ ὡς μία κοινωνικὴ ἀνάγκη.

Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος καὶ φιλόσοφος ἔγραφε: «Ἐὰν ἐκλείψουν ἀπὸ τὴν » κοινωνίαν αἱ δημόσιαι γυναῖκες, αὕτη θὰ διαταραχθῇ διὰ τῆς ἀκολασίας μὲ παν» τοειδεῖς ἀταξίας! Ὅ,τι εἶναι ὁ ὀχετὸς εἰς ἓν ἀνάκτορον, αἱ ἑταῖραι εἶναι εἰς τὴν » πόλιν. Καταργουμένου τοῦ ὀχετοῦ, τόπος ρυπαρὸς καὶ δυσώδης θὰ ἀποβῇ τὸ » ἀνάκτορον».

Μήπως ὁ ἑταιρισμὸς ὁ ἐπιβλεπόμενος ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας εἰς οἴκους ἀνοχῆς θὰ ἦτο προτιμώτερος, ἵνα μὴ ἐλλείψει τούτων ἡ ἐγκατάστασις τῆς «ἐλευθέρας» καθίσταται πλέον ἐπικίνδυνος ἐγκληματικῶς καὶ ἡ ἀναλογία εἰδικώτερον τῶν παιδοκτονιῶν ἀποβαίνει μεγαλυτέρα;

Ἡ παιδοκτονία ὡς καὶ ἡ ἄμβλωσις εἶναι μία ξεχωριστὴ μορφὴ εἰς τὴν ἐγκληματικότητα τῆς γυναικός. Καίτοι δὲ εἶναι δυνατὴ ἡ διακοπὴ ἐγκαίρως τῆς κυήσεως δι' ἐπεμβάσεως ἰατροῦ, ὁμοίως δὲ δυνατὴ καὶ ἡ προστασία τῆς ἐγκύου καὶ τῶν νόθων τέκνων, ἐν τούτοις τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας πληθύνεται.

Θὰ ἦτο λίαν σκόπιμον ἂν ἡ Πολιτεία ἐλάμβανε περισσότερα καὶ σοβαρώτερα μέτρα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἠθικὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασιν τῆς ἐξωγάμου μητρὸς καὶ τὴν ἀνάληψιν τῆς προστασίας τοῦ ἐξωγάμου τέκνου, τοῦ ὁποίου ἡ θέσις ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κοινωνίας ἐν ᾗ ἐγεννήθη. Ἐκ τῶν μέτρων αὐτῶν δὲν θὰ ἦτο ἀπίθανον τὸ ἔγκλημα τῆς παιδοκτονίας νὰ ἠκολούθει τὴν κατιοῦσαν.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957)

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἐφέτου καὶ Πράκτορος εἰς τὰ μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Γεν. Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

β' Ἐναρκτήριος συνεδρίασις.
1. Ἕλληνες ὁμιληταί.
2. Ὁμιληταὶ ξένων Χωρῶν.
3. Λῆξις ἐναρκτηρίου συνεδριάσεως.

***

β' Ἐναρκτήριος συνεδρίασις.

Ἡ ἐναρκτήριος συνεδρίασις ἔλαβε χώραν, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν, τὴν 26ην Σεπτεμβρίου 1957, ὥρᾳ 11.30' π.μ.

Τῆς πρώτης ταύτης συνεδριάσεως ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ προεδρεύσω, κηρύξας τὴν ἔναρξιν αὐτῆς καὶ ἐπιφυλαχθεὶς νὰ λάβω τὸν λόγον μετὰ τὸ πέρας τῶν προσφωνήσεων τῶν συμπατριωτῶν μου.

Εἶτα, πρῶτος ἐχαιρέτησε τοὺς συνέδρους ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Κατσώτας διὰ συντόμου προσλαλιᾶς, εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς τὸ «καλῶς ἤλθατε» εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἐδίδαξε τὰς ἐννοίας τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

1. Ἕλληνες ὁμιληταί.

Μεθ' ὃ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Παπακωνσταντίνου, ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἀπουσιάζοντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ διεθνοῦς τούτου συνεδρίου. Ἐν τῇ προσφωνήσει του ὁ κ. Ὑπουργός, διερμηνεύσας καὶ τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀνεφέρθη ἐν πρώτοις εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς διεθνοῦς ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας Association Internationale de Droit Pénal, ἡ ὁποία συνεκάλεσε τὸ συνέδριον τοῦτο. Κατόπιν περιέγραψε τὴν συμβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς του εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Κόσμου, ἐξάρας τὸν ἀνθρωπιστικὸν χαρακτῆρα, ἰδίᾳ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων (1). Τέλος ἐξέ-

(1) Ὁλόκληρον τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ εὑρίσκεται καταχωρημένον εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἔτος Ε', τεῦχος 110, σελ. 5322-5326. Διὰ τὴν ἠπιότητα τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, οἱ ὁποῖοι ἐφημίζοντο μεταξὺ ὅλων τῶν ἀρχαίων Λαῶν, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ὑπολοίπων Ἑλλήνων διὰ τοῦτο, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα ἓν χαρακτηριστικὸν περιστατικόν, περιελθὸν μέχρις ἡμῶν διὰ τοῦ Ἀλεξανδρέως Ἑλλαδίου. Ἡ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Βουλή, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν, συνεδρίαζεν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου βράχου τῶν Ἀθηνῶν ἐν ὑπαίθρῳ, ἐδίκαζεν ὡς δικαστήριον τὰς «περὶ φόνου καὶ τραύματος ἐκ προνοίας καὶ πυρκαϊᾶς καὶ φαρμάκων» δίκας (Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. § 57). Κατά τινα λοιπὸν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἓν στρουθίον διωκόμενον ὑπὸ ἱέρακος, ἐκ τοῦ φόβου του κατέφυγε καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὴν χλαμύδα εἰς τὴν κόλπον ἑνὸς τῶν συνεδριαζόντων Ἀρειοπαγιτῶν. Οὗτος συνέλαβε τὸ πτηνὸν καί, ἀντὶ νὰ τὸ σώσῃ, τὸ ἐφόνευσεν. Οἱ λοιποὶ Ἀρειοπαγῖται ἀπεκήρυξαν τοῦτον διὰ τὴν πρᾶξίν του ταύτην, ὡς οὖσαν ἀνόσιον. «Ἱέρακα φεύγων, στρουθὸς τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ἑνὸς κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον. Ὁ δὲ τὸν πρόσφυγα, δέον σώζειν, ἀνεῖλε. Τὸ δὲ συνέδριον ἀπεκήρυξεν, ὡς οὐχ ὅσια δράσαντα τοῦτον» (Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1592 P. 873 H.). Ὁ συγγραφεὺς οὗτος, τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῆς τοιαύτης κατὰ τοῦ Ἀρειοπαγίτου ἐκείνου ἀποδοκιμασίας τῶν συναδέλφων του, ἐπεξηγεῖ ἐν συνεχείᾳ ὡς ἑξῆς : «Ἔδωκε τοίνυν (ὁ Ἀρειο-

φρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι αἱ προσπάθειαι τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας θὰ ἐπηρεάσουν τὴν διεθνῆ σκέψιν ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐγγυήσεις τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον θὰ συμβάλουν ἐπίσης εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἐλευθέρας πολιτικῆς ζωῆς ἁπάντων τῶν Λαῶν.

Χαιρετισμὸν μετὰ ταῦτα ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς συνέδρους ὁ κ. Καλιτσουνάκης, Ἀντιπρύτανις τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, εἰς τὰς λαμπρὰς αἰθούσας τῆς ὁποίας ἐφιλοξενήθη τὸ συνέδριον.

Ἐξ ὀνόματος τέλος τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Τμήματος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας, προσεφώνησε τοὺς συνέδρους ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, εὐχηθεὶς αὐτοῖς ἐπίσης τὸ «καλῶς ἤλθατε» καὶ ἐκφράσας τὴν χαρὰν ἅμα καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ὀργανωσάντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τὸ συνέδριον, διότι τόσαι ἐξέχουσαι προσωπικότητες νομομαθῶν ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον, ἀπὸ τῶν γειτονικῶν μέχρι τῶν πλέον μεμακρυσμένων Χωρῶν, ἔσπευσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν καὶ κοσμοῦσι σήμερον τὴν αἴθουσαν ταύτην. Ἀναφερθεὶς δὲ εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», ὑπέβαλα τὴν εὐχήν, ὅπως ἡ καρποφόρος ἐπὶ τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν ἐπίδρασις τῶν πορισμάτων τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, συντονισθῇ ἔτι μᾶλλον διὰ διεθνοῦς τινος συστήματος. Καὶ τέλος, ηὐχαρίστησα τὴν Διοίκησιν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία διὰ τῆς μεθ' ἡμῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπικοινωνίας της συνέβαλεν εἰς τὴν καλλιτέραν δυνατὴν προπαρασκευὴν τοῦ παρόντος συνεδρίου.

2. Ὁμιληταὶ ξένων χωρῶν.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἀλλοδαπῶν συνέδρων, δύο ὑπῆρξαν οἱ ὁμιληταὶ κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην συνεδρίασιν. Πρῶτος ὡμίλησεν ὁ μόνος ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἱδρυτῶν τῆς ἐν ἔτει 1924 ἱδρυθείσης ἐν Παρισίοις «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου» τέως Πρόεδρος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Πολωνίας, ἤδη Καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Rappaport. Μετὰ τινας ὕμνους πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὡς κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξέφερε τὴν σκέψιν, ὅτι οἱ ἐκλιπόντες συνάδελφοί του ἐν τῇ Διεθνεῖ Ἑταιρείᾳ ἐὰν ἔζων, θὰ ἔλεγον πρὸς τὴν διεθνῆ ταύτην σημερινὴν συγκέντρωσιν : Ἐστὲ φρουροὶ εὐσυνείδητοι, τολμηροὶ καὶ ἐπίμονοι τοῦ ἀ ν θ ρ ω π ι σ μ ο ῦ εἰς τὸ νέον δημόσιον δίκαιον γενικῶς καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον, ὁ ὁποῖος ἀνθρωπισμὸς εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἐφευρέσεων. Εὑρισκόμεθα, λέγει, σήμερον εἰς ἓν σταυροδρόμιον ἀντιθέτων τάσεων γενικῶς καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον, εἰς σταυροδρόμιον Φώτων καὶ Σκιῶν, ὅπου καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ ἀποτελοῦν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν δυσχερῶς θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀρνηθῇ. Συνεχίζων ὁ ὁμιλητὴς λέγει, ὅτι ὁ Κόσμος θέλει νὰ προοδεύσῃ καί, παρὰ τὰ ἐμπόδια τῆς παρούσης στιγμῆς, θὰ προοδεύσῃ τῇ βοηθείᾳ λελογισμένων καὶ καλῆς πίστεως ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ συνενώσουν τὰς διαφορετικὰς προσπαθείας των, εἴς τε τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, διὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ἀνθρωπίνην μόρφωσιν, ἐπομένως καὶ τὴν νομικὴν καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν ἐνώπιον τῶν ἐπιδράσεων ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς στιγμῆς, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὡς νὰ ὁδηγοῦν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν καταστροφὴν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς προορισμῶν. Ὡς πρὸς τὸ συγκριτικὸν δίκαιον τῆς παρούσης ὥρας εὑρισκόμεθα, λέγει, εἰσέτι ἐνώπιον τῆς σημαντικῆς διαφορᾶς ἀπόψεων μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς νεωτεριζούσης σκοπιμότητος μιᾶς ἀντιδράσης (κατὰ τοῦ ἐγκλήματος) κοινωνικῆς ἀμύνης, καθαρᾶς κυρώσεως χρησίμου πρὸς ἀναπροσαρμογὴν τοῦ ἐγκληματίου πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἑνὸς καθεστῶτος ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, καὶ ἐξ ἄλλου τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀπαιτήσεων τῆς σοσιαλιστικῆς νομιμότητος μιᾶς ποινῆς κοινωνικῆς ἀξιοποιήσεως, χρησίμου εἰς τε τὸ ἔνοχον ἄτομον

παγίτης) οὐχὶ στρουθοῦ χάριν δίκην, τῆς δ' ἰταμότητος τῶν τρόπων, φιλανθρωπίας δὲ καὶ συμπαθείας παράδειγμα». Δὲν ἀπεκηρύχθη δηλ. ὁ Ἀρειοπαγίτης χάριν ἑνὸς στρουθίου, ἀλλὰ διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων του καὶ ὡς παράδειγμα συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας.

καὶ εἰς ὅλας τὰς νέας λαϊκὰς κοινωνίας. Ἐν τέλει, ὁ ὁμιλητὴς ἔκαμε μίαν ἀποστροφὴν πρὸς τοῦτον τὸν Κόσμον—Αἴνιγμα, ὅπου αἱ μεταβολαὶ ἀκολουθοῦν αἱ μὲν τὰς δέ, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἕλληνος φιλοσόφου «πάντα ῥεῖ».

Τελευταῖος ὅλων ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Paul Cornil, Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῶν Βρυξελλῶν, Πρόεδρος τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου». Ὁ λόγος του περιέχει ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς διεθνοῦς κινήσεως εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον, τὰ ὁποῖα περιληπτικῶς θὰ διαλάβωμεν κατωτέρω. Ἤρξατο τῆς ὁμιλίας του μὲ μίαν χαριτολόγον ἀφήγησιν, τὴν ἑξῆς : «Εἶχον » ἐκδράμει χθὲς εἰς Δελφοὺς διὰ νὰ ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ συ- » νεδρίου. Ἐγενόμην ἀμέσως δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν. Ἡ Πυθία ὡμίλησεν ἐπὶ μακρὸν » εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τῶν συνέδρων. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος μοὶ ἐπέδειξαν » ἰδιαιτέραν εὔνοιαν καὶ συνέταξαν εἰς γλῶσσαν γαλλικὴν τὸν ἑξῆς χρησμόν :

«Ἕκαστος σύνεδρος πρέπει νὰ μελετήσῃ τὰς ὑποβληθείσας ἐκθέσεις.
Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου θὰ ᾖναι ἄνευ προηγουμένου».

«Ἡ εἰς τὴν πρώτην παράγραφον σύστασις εἶναι δύσκολον νὰ πραγματο- » ποιηθῇ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἐκθέσεις τινὲς ὑπεβλήθησαν βραδέως. Ἀλλὰ » ἡ φράσις τοῦ χρησμοῦ «ἐπιτυχία ἄνευ προηγουμένου» εἶναι... διφορουμένη! Ἀ- » πόκειται ὅθεν εἰς Ὑμᾶς, Κύριοι Σύνεδροι, νὰ δώσητε εἰς τὸν χρησμὸν τοῦτον τὴν » ἀληθῆ αὐτοῦ ἔννοιαν». Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Cornil, μετὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν εὐχαριστιῶν του διὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ συνεδρίου εἰς τὴν πόλιν μας, ἐξιστόρησε τὴν δρᾶσιν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας ἀπὸ τῆς συστάσεώς της μέχρι σήμερον καὶ εἰσῆλθε κατόπιν εἰς τὸ θέμα τῆς γενικῆς ἐπιστημονικῆς κινήσεως εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, ὡς ἀκολούθως : Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου πολλαὶ Χῶραι ἀνενέωσαν τὴν ποινικὴν νομοθεσίαν των, καὶ ἰδίᾳ ἡ Ἑλλάς, τῆς ὁποίας ὁ νέος Κῶδιξ ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1951. Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ἡ Οὐγγαρία, ἡ Γιουγκοσλαβία καὶ ἡ Βουλγαρία ἐτροποποίησαν τοὺς ποινικούς των Κώδικας. Ἐν ἔτει 1954 ἡ Πορτογαλία ἔπραττε τὸ αὐτό, ἡ δὲ Γροιλανδία ἀπέκτα Νόμον Ποινικόν, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκ τῶν μᾶλλον νεωτεριζόντων. Ὁ Καναδᾶς ἐψήφιζεν ἐν ἔτει 1955 ἕνα νέον Ποινικὸν Κώδικα. Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ νόμου ἐν ἔτει 1955 ἐτροποποιήθη ὁ Κῶδιξ Ποινικῆς Δικονομίας. Τέλος συνέβη καὶ γεγονὸς ἀξιόλογον διὰ τὴν ἡμετέραν «Διεθνῆ Ἑταιρείαν Ποινικοῦ Δικαίου». Εἷς ἕνα ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων αὐτῆς, τὸν Πρύτανιν Jean Graven ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας ἐνεπιστεύθη τὴν σπουδαίαν φροντίδα νὰ συντάξῃ Ποινικὸν Κώδικα, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Μαΐου (1958). Ἄλλαι Χῶραι ἀκολουθοῦν ἐπίσης παρομοίαν κίνησιν. Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας συνέστησεν ἐν ἔτει 1954 Ἀνωτάτην Ἐπιτροπὴν προεδρευομένην ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸν Neumayer, ἵνα μελετήσῃ ἀναθεώρησιν τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Ὁμοίως ἐν U.R.S.S. εὑρίσκεται ἐν ἐπεξεργασίᾳ ἀναθεώρησις τοῦ σοβιετικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ἀμερικανικοῦ Δικαίου American Law Institute ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν ἑνὸς Ποινικοῦ Κώδικος ὑποδείγματος (1). Ἐν Σουηδίᾳ δύο Ἐπιτροπαὶ ὑπὸ τὴν προώθησιν τοῦ Dr. Karl Slyter μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπεράτωσαν τὴν σύνταξιν δύο Σχεδίων, ἤτοι ἕνα Κώδικα Εἰδικοῦ Μέρους Ποινικοῦ Νόμου καὶ ἕτερον Κώδικα ποινῶν καὶ μέτρων ἀσφαλείας. Ἐν Γαλλίᾳ ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο Βουλῶν νέος Κῶδιξ Ποινικῆς Δικονομίας. Ὁ Ἑλβετικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ τοῦ ἔτους 1937 ὑπέστη μερικὴν ἀναθεώρησιν ἐν ἔτει 1951, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1954 προετοιμάζονται ἄλλαι ἀξιόλογοι μεταρρυθμίσεις τοῦ Κώδικος τούτου. Ἡ ἀπαρίθμησις αὕτη δὲν εἶναι πλήρης. Ἄλλως τε καὶ

(1) Ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ κατ' ἰδίαν Κράτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἑναίαν ποινικὴν νομοθεσίαν.

εἰς τὰς Χώρας ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι δὲν μετερρύθμισαν πλήρως τοὺς Κώδικάς των, εἰδικοὶ νόμοι σημαντικοὶ μεταβάλλουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ποινικὸν κώδικα καὶ τὴν ποινικὴν δικονομίαν· μεταξὺ τούτων δύναταί τις νὰ μνημονεύσῃ διὰ τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον τὸν Criminal Justice Act τοῦ ἔτους 1948. Παραλλήλως πρὸς τὴν εὐρεῖαν ταύτην νομοθετικὴν κίνησιν, ἡ θεωρία καὶ ἡ νομολογία δεικνύουν ἐπίσης ἀξιόλογον ἐξέλιξιν, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν πολυαρίθμων νομικῶν ἐπιθεωρήσεων εἰδικῶν εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους, σημεῖον τοῦτο τῆς ὑπαρχούσης τάσεως ὅπως προσαρμοσθοῦν οἱ ποινικοὶ νόμοι πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ νεωτέρου βίου, καθὼς καὶ εἰς τὰς συγχρόνους ἐξελίξεις τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ τῆς Σωφρονιστικῆς. Μία συγκριτικὴ μελέτη τῶν μεταρρυθμίσεων τούτων εἰς τὰς διαφόρους Χώρας ἐπιτρέπει νὰ ἀποκαλύψωμεν βαθείας ὁμοιότητας, παρὰ τὰς διαφορὰς πολιτικῶν συστημάτων καὶ οἰκονομικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς δικαστηριακῆς τεχνικῆς τὰ προβλήματα τίθενται κατ' ἀνάλογον τρόπον, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐπιδιωκόμενοι ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ καὶ ἡ κοινωνικὴ διάρθρωσις διαφέρουν μέχρι σημείου τινός.

Ἐξιστορεῖ περαιτέρω ὁ κ. Cornil τὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας, ἧς προεδρεύει, εἰς τὰς σχετικὰς ἐργασίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων διεθνῶν ὀργανισμῶν, καθὼς καὶ τὰς προσπαθείας τῶν κατὰ Χώρας ἐθνικῶν Τμημάτων τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτον κατὰ σειρὰν μνημονεύει τὸ Ἑλληνικόν. Περαιτέρω ἀπηρίθμησε τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμούς, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει ἐπικοινωνίαν, ἐν οἷς καὶ τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἀστυνομίας (Bureau International de Police Criminelle) καὶ τὴν Διεθνῆ Ἕνωσιν Ἀνωτέρων Ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας (Fédération Internationale des Fonctionnaires Supérieurs de Police). Ἀκολούθως ἐξιστόρησε τὴν δρᾶσιν τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Ἀμύνης τῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῶν Ὑποθέσεων καὶ τοῦ Οἰκονομικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΗΕ, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ζητήματα προλήψεως καὶ καταστολῆς τῆς ἐγκληματικότητος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ συντονισμοῦ τῶν διαφόρων διεθνῶν ὀργανισμῶν, τὰς παρεμβαλλομένας δυσχερείας ἕνεκα τῆς διαφορᾶς γλωσσῶν καὶ ἄλλα τινά. Ἀνέφερε τέλος ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς σημασίας τῶν τεσσάρων θεμάτων, ἅτινα περιέχονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τοῦ προγράμματος τοῦ παρόντος συνεδρίου (1). Καὶ κατέληξεν ὡς ἑξῆς : «Ἡ ἐπισκόπησις αὕτη ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ συνέδριον τοῦτο θὰ παράσχῃ ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὴν ποινικὴν Ἐπιστήμην. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλοξενίαν καὶ τὸ λαμπρὸν περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρχεται, θὰ ἀφήσῃ εἰς τοὺς μετέχοντας αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν ἀνάμνησιν».

3. Λῆξις τῆς ἐναρκτηρίου συνεδριάσεως.

Ληξάσης οὕτω τῆς ἐναρκτηρίου συνεδριάσεως περὶ τὴν 1ην μ.μ. ὥραν, οἱ σύνεδροι συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα περιῆλθον τὸ ἀπόγευμα τὴν πόλιν καὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀκρόπολιν, κατέληξαν δὲ εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὅπου τοὺς ἐδεξιώθη ὁ κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας δὲ τῆς ἑπομένης ἤρξαντο αἱ τακτικαὶ συνεδριάσεις.

Αἰτήσει τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῇ εὐγενεῖ μεριμνῃ τοῦ κ. Δημάρχου, ἐφωταγωγεῖτο, πρὸς τιμὴν τῶν συνέδρων, ἡ Ἀκρόπολις καθ' ὅλας τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς διήρκεσε τὸ συνέδριον.

(Συνεχίζεται)

(1) Τὰ περὶ τῶν θεμάτων τοῦ συνεδρίου παραλείπομεν ἐνταῦθα χάριν συντομίας, ἀφοῦ τὰ περὶ τούτων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν γενομένων εἰς τὸ συνέδριον συζητήσεων, ὡς καὶ τῶν ληφθεισῶν ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου ἀποφάσεων, θέλομεν ἐκθέσει κατωτέρω εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν μὲ σχετικήν πως διεξοδικότητα.

Η ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς Χημείας τῶν τροφίμων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τακτικοῦ Μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Συμβουλίου Χημικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους κ. **ΣΠΥΡΟΥ Δ. ΓΑΛΑΝΟΥ**

Κατὰ τὸ ἔτος 1847 ἤρξατο τὸ πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ προπαγάνδα πρὸς χρησιμοποίησιν διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου μόνον φυτικῆς προελεύσεως τροφίμων, ἀποκλειομένων τελείως τῶν ζωϊκῶν τοιούτων. Χρησιμοποιοῦμεν ἐνταῦθα σκοπίμως τὴν λέξιν π ρ ο π α γ ά ν δ α καὶ οὐχὶ π ρ ο σ π ά θ ε ι α, διὰ νὰ δηλώσωμεν κυρίως τὸ ἐπιτετηδευμένον τῆς κινήσεως αὐτῆς καὶ τὴν ὀξύτητα, μεθ' ἧς διεξήγετο ὁ σχετικὸς ἀγών.

Κατ' ἀρχὰς ἡ προσπάθεια τῆς διαδόσεως τῶν ἀρχῶν τῆς φυτοφαγίας ἐγένετο δι' ἠπίων μέσων, καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μόνον, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ λαός, καὶ ἰδίως οἱ εὐκατάστατοι κύκλοι, ἐποιοῦντο ὑπέρμετρον χρῆσιν κρέατος κατὰ τὴν ἡμερησίαν αὐτῶν διατροφήν. Ἡ φυτοφαγία ἀπὸ τοῦ 1869 ἤρξατο διαδεδομένη καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν πολιτισμένον κόσμον. Κατὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας κινήσεως, συνεκεντροῦντο ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῆς πάντοτε περισσότεροι φανατικοὶ ὀπαδοὶ μετὰ πείσματος καὶ ἐμπαθείας διεξάγοντες τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ αὐτῆς. Δὲν ἔλειψαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ ἔχοντες πλέον ὡς μόνιμον ἰδέαν, μὴ ἐπιδεχομένην ἀμφισβήτησιν, τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκλειστικῆς ἐκ φυτικῶν τροφίμων διατροφῆς.

Φυσικὸν εἶνε, ὅτι οἱ ὀπαδοὶ τῆς φυτοφαγίας ἐγκαίρως ἐφρόντισαν καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῆς θεωρίας αὐτῶν. Οὕτως οἱ φυτοφάγοι ὑπέδειξαν κυρίως τοὺς κινδύνους τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου, οἵτινες ἐμφανίζονται κατὰ τὴν βρῶσιν κρέατος, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προϊόντων, ὡς εἶνε λ.χ. αἱ χάλαζαι, αἱ τριχῖνες, ἡ ταινία, αἱ διαφόρου φύσεως δηλητηριάσεις ἐκ κρέατος ἢ ἀλάντων κλπ., ἀπεσιώπησαν ὅμως καταλλήλως τὸ γεγονός, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων κινδύνων δύνανται νὰ ἀποφευχθῶσι μετ' ἀσφαλείας διὰ τοῦ καλοῦ βρασμοῦ ἢ τῆς ἐπιμελοῦς ὀπτήσεως τοῦ κρέατος. Ἀνάλογοι μεγάλοι κίνδυνοι τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου ὑφίστανται καὶ ἐκ τῆς βρώσεως τῶν φυτικῶν τροφίμων, ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῇ τις τὴν ἐρυσιβώδη ὄλυραν, τὴν ἦραν τὴν μεθυστικὴν καὶ τὰ λοιπὰ ζιζάνια τῶν ἀγρῶν, ἅτινα συμπεριλαμβάνονται κατὰ τὸν θερισμὸν τῶν σιτηρῶν, συναλέθονται εἰς τὸ ἄλευρον καὶ μεταφέρονται εἰς τὸν ἄρτον. Περαιτέρω, αἱ δηλητηριάσεις ἐκ κρέατος προκαλοῦνται ὅταν τοῦτο εἶνε ἀποσυντεθειμένον ἢ ὁπωσδήποτε ἠλλοιωμένον, ἀλλὰ τοιοῦτον κρέας, κατὰ κανόνα, δὲν χρησιμοποιεῖται πρὸς διατροφὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ ἀποσυντεθειμένα γεώμηλα ἢ τεῦτλα ἢ μύκητες κλπ. δὲν δύνανται νὰ προκαλέσουν μείζονας ἔτι βλάβας τῆς ὑγείας; Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ τόσον ἀθῷα κατὰ τὰ λοιπὰ γεώμηλα, εἶνε δυνατόν, εἰς ὡρισμένας περιστάσεις, νὰ προκαλέσουν βαρυτάτας δηλητηριάσεις ἐκ σολανίνης, ὡς λ. χ. συνέβη πρὸ ἐτῶν εἰς στρατιωτικὴν μονάδα τοῦ Πειραιῶς. Περαιτέρω αἱ μὴ βραζόμεναι σαλάται, τὰ ραπανάκια, αἱ ἄωροι ὀπῶραι κλπ. δύνανται νὰ προκαλέσουν ἢ μεταδώσουν σοβαρωτάτας ἀσθενείας, ὡς εἶνε λ.χ. ἡ δυσεντερία, ὁ τύφος κλπ. Πολυάριθμοι τέλος εἶνε αἱ δηλητηριάσεις αἱ προκαλούμεναι ἐκ μυκήτων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τῶν φυτοφάγων δὲν δύναται νὰ σταθῇ. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι συνεπείᾳ ὑπερβολικῆς χρήσεως κρέατος δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἀρθριτισμός, ἀλλὰ μήπως πλεῖσται ὅσαι βλάβαι τῆς θρέψεως δὲν δύνανται νὰ προκληθοῦν ἐκ τῆς, ὑπὸ ὡρισμένας μορφάς, διατροφῆς δι' ἀλευρούχων καρπῶν; Παράδειγμα τούτου εἶνε ἡ ἀσθένεια σκορβοῦτον, μπέρι-μπέρι, ἡ πελλάγρα κλπ.

Ἐπίσης ἐπεδιώχθη νὰ ἀποδειχθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνατομικῶν στοιχείων τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκλειστικῆς ἐκ φυτικῶν τροφίμων διατροφῆς αὐτοῦ. Ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ὀδοντοστοιχία τοῦ ἀνθρώπου ὑποδεικνύει τὴν φυτικὴν τροφήν, ἀλλὰ ἀποσιωποῦν τὸ τελείως διάφορον τῆς κατασκευῆς τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων τῶν φυτοφάγων ζώων καὶ ἰδίως τῶν μυρηκαστικῶν. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ κυνόδοντες τῆς ὀδοντοστοιχίας τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ὀδόντας τῶν ἁρπακτικῶν σαρκοφάγων; Κατὰ τὴν συνολικὴν αὐτοῦ κατασκευὴν ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶνε κατάλληλος οὔτε ἀποκλειστικῶς διὰ κρεωφαγίαν, οὔτε διὰ φυτοφαγίαν, ἀλλὰ διὰ μικτὴν τροφήν, ἤτοι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ καταταγῇ εἰς τὰ παμφάγα.

Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῇ τις, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἱστορίας τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ἡ ἐνδεδειγμένη τροφὴ δι' αὐτὸν εἶναι ἀποκλειστικῶς ἡ φυτική. Τὸ νεογέννητον βρέφος τρέφεται ἀποκλειστικῶς ἐκ ζωϊκῆς τροφῆς διὰ τοῦ μαστοῦ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, διδάσκει ὅτι οὗτος, εἰς ὡρισμένας ἐποχὰς τοῦ πολιτισμοῦ του, ἐτρέφετο κυρίως ἐξ ἰχθύων καὶ κρέατος ζώων τῆς ξηρᾶς. Οἱ νομάδες, οἱ κυνηγετικοὶ καὶ ἁλιευτικοὶ λαοί, ἐχρειάσθησαν μακρᾶς διαρκείας ἀνάπτυξιν μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν καρπῶν τοῦ ἄρτου. Εἰς τοὺς ἀκόμη μὴ προκεχωρημένους εἰς τὴν συστηματικὴν καλλιέργειαν ἀπολιτίστους λαούς, ὁ ἀνήρ, ὡς ἰσχυρότερος καὶ θαρραλεώτερος, ἐπρομηθεύετο διὰ δυσκόλου καὶ πλήρους κινδύνων κυνηγίου, τὴν ἐκ κρέατος τροφήν, ἡ δὲ ἀσθενεστέρα γυνὴ ἀπησχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ οἴκου, παρηκολούθει τὰ παιδία καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν προμήθειαν τῆς ὑπολειπομένης, ἀλλ' εὐκόλως προσιτῆς ἐν ἀμέσῳ περιβάλλοντι, φυτικῆς τροφῆς, ἤτοι ραγῶν, μυκήτων, λαχάνων, σπερμάτων, ἀλευρούχων καρπῶν καὶ ριζῶν κλπ. Πρὸς εὐκολωτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας ταύτης τῆς συλλογῆς, ἡ γυνὴ ἰδιαιτέρως ἐπεσήμαινε τὰς μονίμους θέσεις τῶν διαφόρων θρεπτικῶν φυτῶν καὶ ἴσως ἀκόμη πρὸς αὔξησιν τῆς ἀποδόσεως, ἐβύθιζεν ἡ ἰδία εἰς τὸ ἔδαφος τὰ ἀντίστοιχα σπέρματα. Μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐγένετο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν καλλιέργειαν, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ κυρίως γεωργία. Ἀκόμη μέχρι σήμερον οἱ πρωτογόνως ζῶντες λαοὶ προμηθεύονται τὰ μέσα τῆς ζωῆς αὐτῶν κατ' ἀνάλογον τρόπον, ἤτοι ὁ ἀνὴρ φροντίζει διὰ τὴν ἐκ κρέατος τροφὴν (κυνήγιον, ἁλιεία) καὶ ἡ γυνὴ διὰ τὴν εὐκόλως προσιτὴν φυτικὴν τροφήν. Εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ εὐκράτους περιοχάς, αἵτινες κατοικοῦνται ὑπὸ πρωτογόνων λαῶν, ἢ κατοικοῦνται ἀκόμη μέχρι σήμερον, χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἐπαρκῆ καὶ βασικὴν αὐτῶν φυτικὴν τροφὴν μόνον ἡ καλλιέργεια τῶν σιτηρῶν. Μέχρις ὅτου ὁ ἄνθρωπος διδαχθῇ τὰς πολλὰς καὶ δυσκόλους λεπτομερείας τῆς γεωργίας καὶ τῆς μετ' αὐτῆς στενῶς συνδεδεμένης κτηνοτροφίας, τῆς ἀλέσεως καὶ τῆς ἀρτοποιΐας, ὤφειλε νὰ διανύσῃ μακρὰν ὁδὸν ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ.

Οἱ φανατικοὶ φυτοφάγοι, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόψεων αὐτῶν, ἀνέφερον ὡς σοβαρώτατον ἐπιχείρημα, ὅτι διὰ τῆς βρώσεως κρέατος ὁ ἄνθρωπος καθίσταται εὐερέθιστος καὶ μεταδίδεται εἰς αὐτὸν ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ σκληρότης τῶν ἁρπακτικῶν ζώων. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ὅμως μὴ προκατειλημμένων ἰατρῶν, ἡ κατὰ προτίμησιν διὰ κρέατος διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου, οὐδόλως προκαλεῖ διεγέρσεις, ἀλλ' ἀντιθέτως, εἰς τινα ἄτομα, ἐπιφέρει ἰσχυρὰν νωθρότητα καὶ φυγοπονίαν καὶ σημαντικὸν αἴσθημα κοπώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως. Ἄλλως τε, πρὸς τροφὴν τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου, δὲν χρησιμοποιεῖται τὸ κρέας τῶν σαρκοφάγων ἁρπακτικῶν, ἀλλὰ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μόνον τῶν φυτοφάγων θηλαστικῶν καὶ πτηνῶν, ἢ τὸ πολὺ παμφάγων εἰδῶν τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Ἡ προμήθεια τοῦ κρέατος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἁρπακτικῶν παίζει διὰ τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον πολὺ μικρὸν ρόλον, ὥστε ἐξ αὐτοῦ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἡ σκληρότης τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἀποτελέσουν ἀποδείξεις ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας αἱ ὑπὸ τῶν φανα-

τικῶν φυτοφάγων ἐκτοξευόμεναι κατὰ τῶν κρεοφάγων ὕβρεις, ὡς λ.χ. πτωματοφάγοι κ.λ.π. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Πυθαγόριοι ἀπεστρέφοντο τὴν βρῶσιν τῶν κυάμων, ὅπως καὶ πολλαὶ θρησκεῖαι ἀπαγορεύουν τὴν κατάλυσιν κρέατος εἰς διαφόρους ὡρισμένας ἡμέρας νηστείας.

Ἡ διὰ τοὺς ἀνθρώπους γενικῶς ἐνδεδειγμένη τροφὴ εἶναι ἡ μικτή, ἤτοι ἡ ἀποτελουμένη ἐκ ζῳϊκῶν καὶ φυτικῶν τροφίμων. Μόνον διὰ τῆς ἱκανότητος προσαρμογῆς πρὸς τρόφιμα ὅλων τῶν εἰδῶν κατέστη δυνατὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ κατοικήσῃ ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς γῆς. Λαοὶ οἵτινες ἔχουν περιορισθῇ εἰς τὴν κατανάλωσιν ὡρισμένων τροφίμων ἢ ἀκόμη, ἔχουν ὡς κύριον τρόφιμον ὡρισμένον τοιοῦτον, παραμένουν καθηλωμένοι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτῶν, μὴ ἐπεκτεινόμενοι εἰς ἄλλας καὶ διατηροῦνται εἰς κατωτέραν βαθμίδα πολιτισμοῦ, ὡς εἶναι π.χ. αἱ κυρίως ὀρυζοφάγοι πτωχότεραι λαϊκαὶ τάξεις τῶν Κινέζων. Τελείως διάφορον εἶχον τὰ πράγματα π.χ. εἰς τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους καὶ Ἕλληνας, τῶν ὁποίων ἡ τράπεζα τοῦ φαγητοῦ περιεῖχεν ὅλα τὰ ἐδώδιμα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἀπὸ τοῦ ἐριφίου μέχρι τοῦ μυωξοῦ, ἀπὸ τοῦ πελαργοῦ καὶ γερανοῦ μέχρι τοῦ ταοῦ, ἀπὸ τῆς μυραίνης μέχρι τοῦ βοός· ὅλα ταῦτα ἐχρησιμοποιοῦντο δι' ἐδωδίμους σκοπούς. Ὅπως ἡ πολυγλωσσία συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων λαῶν, οὕτω καὶ ἡ ἐξοικείωσις πρὸς τροφὴν δι' ὅλων τῶν δυνατῶν ἐδωδίμων διευκολύνει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀτόμων καὶ λαῶν. Εἰς τὴν Εὐρώπην, κατὰ τὰς εἰρηνικὰς ἐποχάς, οἱ εὐκατάστατοι καὶ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἐποιοῦντο πάντοτε μείζονα χρῆσιν τῶν ζῳϊκῶν τροφίμων, ἐνῷ οἱ πτωχότεροι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου προὐτίμων τὰ φυτικὰ τρόφιμα. Οὕτω π.χ. ἐνῷ εἰς τὴν Γερμανίαν πρὸ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος, ἡ τροφὴ τοῦ λαοῦ προήρχετο περισσότερον ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου διὰ τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων καὶ διὰ τῆς αὐξανομένης βιομηχανοποιήσεως τῆς ζωῆς, κατέστη αἰσθητὴ ἡ συνεχὴς ἐπαύξησις τῶν ζῳϊκῶν τροφίμων, καὶ μόνον κατὰ τὰς σκληρὰς ἡμέρας τῶν ἐλλείψεων, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, παρετηρήθη καὶ πάλιν, παροδικὴ ὅμως, ἐπιστροφὴ πρὸς τὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐρυτέραν φυτικὴν διατροφήν. Πάντως τὸ ποσόν, ἀλλὰ κυρίως τὸ εἶδος, τῆς τροφῆς, εἶναι στενώτατα συνδεδεμένον πρὸς τὰς κρατούσας ἑκάστοτε κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς συνθήκας. Ἡ μεταβολὴ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῶν ἀτόμων ἢ τῶν ἀπαιτήσεων ἢ ὁλοκλήρων κοινωνιῶν, συνεπάγεται καὶ τὴν μεταβολὴν τῶν ἀπαιτήσεων εἰς τροφήν, τὸ ἀνθρώπινον ὅμως σῶμα δὲν προσαρμόζεται, ἀπὸ ἀπόψεως τροφῆς, τόσον ταχέως εἰς τὰς νέας οἰκονομικὰς συνθήκας καὶ διὰ τοῦτο π.χ. βλέπομεν ὅτι εἰς τοὺς ταχέως πλουτίζοντας, ἡ ταχεῖα μεταβολὴ εἰς καλλιτέραν καὶ θρεπτικωτέραν τροφήν, συνεπάγεται τὴν λόγῳ τοῦ ὑπερσιτισμοῦ ὑπερβολικὴν πάχυνσιν αὐτῶν. Τοῦτο ἄριστα ἐξωτερικεύει ἡ λαϊκὴ εἰρωνεία διὰ τῶν χαρακτηρισμῶν παχυνθέντες προλετάριοι, ἢ καλοθρεμένοι νεόπλουτοι κλπ.

Ὁ Hindhede ὑποστηρίζει ὅτι διὰ τὰ ἄτομα, ὡς καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας, ἡ φυτικὴ τροφὴ εἶναι πλεονεκτική, ἀκόμη καὶ ἀπὸ χρηματικῆς ἀπόψεως. Διὰ τὴν διατροφὴν τοῦ λαοῦ, ἐδίδαξεν ἐσχάτως ὁ Pirquet, ἡ κατὰ προτίμησιν ἐκ τοῦ φυτικοῦ βασιλείου τροφὴ εἶναι, διὰ τὴν λαϊκὴν οἰκονομίαν, πολὺ εὐνοϊκοτέρα τῆς ζῳϊκῆς. Ἡ διὰ τὰς ἀνάγκας ἡμῶν ἀπαιτουμένη ποσότης τοῦ λευκώματος, δύναται εὐκόλως νὰ καλυφθῇ διὰ φυτικῆς τροφῆς, γάλακτος, τυροῦ καὶ ὀλίγου κρέατος. Ὅταν ἐνίοτε συναντῶμεν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας ὡρισμένων περιοχῶν τῆς γῆς διατροφὴν μὲ μεγάλην περιεκτικότητα εἰς ζῳϊκὸν λεύκωμα, δυνάμεθα εὐκόλως νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς εἰδικὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν. Οὕτω λ.χ. ἡ εἰς λεύκωμα περιεκτικότης τῆς τροφῆς τῶν ἁλιέων τοῦ Βόλγα εἶναι μεγίστη, διότι διὰ τὰ ἄτομα ταῦτα, τὸ ζῳϊκὸν λεύκωμα τῶν ἰχθύων ἀποτελεῖ τὸ εὐθηνότερον καὶ μᾶλλον προσιτὸν τρόφιμον. Ἀνάλογα συμβαίνουν καὶ εἰς τοὺς Λάπωνας καὶ Ἐσκιμώους. Αἱ φυλαὶ τῶν Ἐσκιμώων πληροῦν διὰ παγωμένου κρέατος φαλαινῶν καὶ

θαλασσίων ἵππων μεγάλους λάκκους ἐν τῷ πάγῳ εἰς τὰς νομαδικὰς ὁδούς, ὅπως ἀκριβῶς οἱ κάτοικοι τῶν νοτιωτέρων χωρῶν συγκεντρώνουν εἰς τὰς ἀποθήκας τὸν σίτον καὶ τὰ ἄλλα σιτηρά.

Ἰδία κατηγορία τῆς φυτοφαγίας εἶναι ἡ καλουμένη θρησκευτικὴ φυτοφαγία, ἥτις μάλιστα, εἰς παλαιοτέρας ἐποχάς, ἦτο περισσότερον διαδεδομένη εἰς τοὺς ὁπαδοὺς πολλῶν θρησκευμάτων. Ἄνθρωποί τινες εἶναι φυτοφάγοι ἐξ ὅλως φυσικῆς κλίσεως, καὶ οὕτω π.χ. βλέπομεν εἰς πᾶσαν ὁμήγυριν, εἰς πᾶν ἐπάγγελμα, εἰς πᾶσαν ἀπασχόλησιν, τοιούτους ἀνθρώπους, οἵτινες καθαρῶς ἐκ κλίσεως καὶ σχεδὸν συνηθείας, τρέφονται μόνον ἐκ φυτικῆς τροφῆς. Ὑπάρχουν ἄτομα ἄτινα ἐξ ἐνστικτωδῶς ἐκλεγομένης μόνον φυτικῆς τροφῆς, δύνανται νὰ ἀντεπεξέρχωνται εὐκολώτατα εἰς τὰς κοπώσεις βαρυτάτων ὑπηρεσιῶν.

Ἡ διένεξις μεταξὺ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς φυτοφαγίας καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, συνεχίζεται ἀκόμη καὶ θὰ ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρατάξεις ὑφίσταται, δυστυχῶς, πολὺς φανατισμὸς καὶ πολλὴ προκατάληψις. Θὰ ἦτο πυλὺ ἐπιπόλαιον καὶ θὰ ἐδείκνυεν ἐλλιπῆ γνῶσιν τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ ἐάν τις μετὰ πείσματος κατεδίκαζε τὴν φυτοφαγίαν, ἔστω καὶ κατὰ ὡρισμένας χρονικὰς περιόδους, τὴν ὁποίαν παμπάλαιαι θρησκευτικαὶ διατάξεις, ἔθιμα καὶ ἰατρικαὶ ὑποδείξεις, τόσον ἐνθέρμως ὑπεστήριξαν.

Οἱ φυτοφάγοι διακρίνονται εἰς δύο τάξεις, ἤτοι εἰς ἐκείνους οἵτινες τρέφονται μόνον ἐκ φυτικῶν τροφίμων, ἀποκλείοντες ἐπίσης τὸ γάλα, τὰ ᾠά, τὸ βούτυρον, τὸν τυρὸν κλπ. καὶ εἰς τοὺς ἀποκλείοντας μόνον τὰ ἐκ θανατωθέντων ζῴων προερχόμενα τρόφιμα. Οἱ τῆς δευτέρας ταύτης τάξεως χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν τροφὴν αὐτῶν ὅλα τὰ ἐκ ζώντων ζῴων προερχόμενα προϊόντα (π.χ. ᾠά, βούτυρον, τυρὸν κλπ.). Ἑπομένως διακρίνομεν αὐστηρὰν φυτοφαγίαν καὶ ἠπίαν φυτοφαγίαν, ἢ ἐπίσης γαλακτοφυτοφαγίαν ἢ ᾠογαλακτοφυτοφαγίαν καλουμένην. Ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῆς διαιτολογίας, οἱ αὐστηρῶς φυτοφάγοι ἀσφαλῶς τρέφονται ἐλλιπῶς, διότι διὰ νὰ λάβουν τὴν ἀναγκαίαν ποσότητα τοῦ λευκώματος ὑπὸ τὴν μορφὴν χόρτου, λαχανικῶν, καρπῶν κλπ. δοθέντος μάλιστα ὅτι καὶ ἡ βιολογικὴ ἀξία τοῦ φυτικοῦ λευκώματος εἶναι λίαν μικρά, εἶναι ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσουν μεγάλας ποσότητας φυτικῶν τροφίμων, παραβλέπεται δὲ γενικῶς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι κατασκευασμένον διὰ φυτικὴν ἁπλῶς τροφήν, διότι μειονεκτεῖ εἰς μῆκος, τόσον τὸ τυφλὸν ἔντερον, ὅσον καὶ τὰ λεπτὰ ἔντερα, ἐπίσης δὲ οἱ ὀδόντες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατεσκευασμένοι διὰ μικτὴν τροφήν. Εἰς τὰ ἀνωτέρω δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ὅτι τὰ φυτικὰ τρόφιμα γενικῶς δυσκολώτερον πέπτονται καὶ ἀφομοιοῦνται, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ζῳϊκά. Αἱ θρεπτικαὶ ὕλαι εἰς τὰ φυτικὰ τρόφιμα, εὑρίσκονται περικεκλεισμέναι ἐντὸς κυττάρων περιβαλλομένων ὑπὸ ὑλῶν μὴ δυναμένων νὰ πεφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὸ ὀργανισμὸν τῆς ἀπαιτουμένης ποσότητος τοῦ λευκώματος, πρέπει νὰ ληφθῶσι μεγάλαι ποσότητες τροφίμων, ἀλλ' οὕτως ὅμως εἰσάγονται συγχρόνως καὶ ὑδατάνθρακες πολὺ περισσότεροι τῶν ὅσων χρειάζεται τὸ σῶμα, ὡς ἐπίσης καὶ μεγάλη ποσότης ὕδατος, διότι τὰ φυτικὰ τρόφιμα εἶναι, κατὰ κανόνα, λίαν πλούσια εἰς ὕδωρ. Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἐκ φυτικῆς μόνον τροφῆς, ἀλλ' ἡ ποσότης ἣν θὰ ἔπρεπε νὰ λαμβάνῃ ἐξ αὐτῆς θὰ ἦτο ὡς εἴδομεν, πολὺ μεγάλη καὶ ἡ ἐπεβάρυνσις τῶν πεπτικῶν ὀργάνων εἰς ἐργασίαν καὶ διάρκειαν (χρόνον) δὲν θὰ ἦτο ἄνευ δυσαρέστων συνεπειῶν διὰ τὸ ὅλον σῶμα. Οἱ φυτοφάγοι, οἱ χρησιμοποιοῦντες,πλὴν τῆς φυτικῆς τροφῆς, καὶ τὰ ἐκ τῶν ζώντων ζῴων προερχόμενα προϊόντα δύνανται ἀντιθέτως, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ γάλακτος, τοῦ τυροῦ, τοῦ βουτύρου κλπ. εἰς τὴν φυτικὴν τροφήν, νὰ τραφῶσιν ἄριστα. Ἤτοι, πρέπει, πρὸ παντός, ἐπὶ τῆς φυτικῆς τροφῆς, νὰ λαμβάνηται συγχρόνως καὶ ζῳϊκόν τι τρόφιμον, λίαν πλούσιον εἰς ἀζωτούχους ὕλας (λεύκωμα), διὰ νὰ ἐξασφαλίζηται τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν λευκώματος, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ λαμβάνωνται μεγάλαι ποσότητες τροφίμων.

Περαιτέρω, ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα λευκώματα τῆς φυτικῆς τροφῆς εἶνε βιολογικῶς πολὺ μικρᾶς ἀξίας, εἶναι ἀνάγκη συγχρόνου λήψεως καταλλήλου μεγάλης βιολογικῆς ἀξίας λευκώματος, ζωϊκῆς προελεύσεως, ὡς εἶναι λ.χ. τὸ λεύκωμα τοῦ γάλακτος. Τέλος δέ, τὸ φυτικὸν λεύκωμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ζωϊκόν, ἀφομοιοῦται πλημμελῶς ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ. Οὕτω π.χ. ἐκ τοῦ λευκώματος προσφάτου ἄρτου ἐκ σίτου ἀπόλλυνται τὰ 21 %, ἐκ τοῦ πιτυρούχου ἄρτου σικάλεως τὰ 36-40 % καὶ ἐκ τῶν κυάμων τὰ 30 %, ἐνῷ τὸ λεύκωμα τοῦ κρέατος καὶ τῶν ἰχθύων χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου σχεδὸν πλήρως, χανομένης ποσότητος οὐχὶ μεγαλυτέρας τῶν 2,6 %.

Ἐπίσης μὴ ἐνδεδειγμένη εἶναι καὶ ἡ μονομερὴς θρέψις διὰ ζωϊκῶν τροφίμων, μόνον, κυρίως λόγῳ τῶν βιταμινῶν, αἵτινες ἀκριβῶς ἀπαντῶσιν εἰς μεγάλα ποσὰ εἰς τὰ φυτικὰ τρόφιμα.

Ἡ φυτοφαγία, ἑπομένως, δὲν δύναται νὰ συστηθῇ καὶ ἡ καταλληλοτέρα γενικῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον τροφὴ εἶναι ἡ μικτή, ἡ περιεκτικότης δὲ αὐτῆς εἰς συστατικὰ ζωϊκῆς προελεύσεως δύνανται νὰ κυμαίνηται ἀναλόγως, ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ γένους τῆς ἡλικίας, τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀποκλειστικὴ φυτικὴ τροφὴ ὅμως ἐνδείκνυται ἐπὶ παθολογικῶν τινων καταστάσεων, ὁπότε καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιμελὴς καὶ προσεκτικὴ κατάρτισις τοῦ ἡμερησίου ἐδεσματολογίου ὑπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος ἰατροῦ.

Σ. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 111ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον : «Ὁ γιατρὸς Πίτερ», εἶναι ἡ ἑξῆς :

1) Στὸν πράκτορα ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ γιατρὸς μὲ τὸ ψάρι, ἔπινε κρασὶ μαῦρο ἀντὶ ἄσπρο. Πρᾶγμα τελείως ἀσυμβίβαστο γιὰ ἕνα καλοφαγᾶ.

2) Ὁ θαυμαστὴς τῆς Τζάζ, ἔμεινε τελείως ἀδιάφορος στὸ ὄνομα Στοριβίλε, ἐνῷ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Νέα Ὀρλεάνη καὶ εἰδικώτερον τὸ Στοριβίλε, εἶναι ἡ Πατρὶς τῆς Τζάζ.

3). Ἕνας γιατρὸς οὐδέποτε ἐξετάζει τὸ σφιγμὸ μὲ τὸν ἀντίχειρα, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὰ δυὸ δάκτυλα, δείκτη καὶ μέσο.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν μερικῶς οἱ : 1) Ἰδιώτης Κωνσταντῖνος Παναγιωτόπουλος καὶ 2) Δεσποινὶς Χαρούλα Σώτηρα.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΩΣ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Διάλεξις τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΤΣΑΧΑΓΕΑ**

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη διάλεξις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Χρίστου Τσαχαγέα τρεῖς φορὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ προγράμματος τῆς Ἑταιρείας, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ παροχὴ πάσης βοηθείας ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς εἰς πάντα ἔχοντα ἀνάγκην τοιαύτης, συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς καὶ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ θεμελίωσις τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου εἰς τὴν Χώραν μας.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανάληψιν τῆς διαλέξεως, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1957, παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κόκκινος, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀρχηγείου Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ἀντιπρόσωπος τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὁ Πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συνδέσμου Νέων Ἐπιστημόνων κ. Κ. Χρυσοστομίδης, ἐκπρόσωπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Λέσχης, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας κ. Στ. Χατζηκυριάκος, ἀντιπροσωπεῖαι Ὀργανώσεων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ διανοούμενοι, μέλη τῆς Ἑταιρείας καὶ μή.

Μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐρεύνης τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος γενικά, ὅπως τοῦτο διαμορφώνεται στὴν ἐποχή μας, ὑπάρχουν στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἀμερόληπτη σκέψις τοῦ ἀντικειμενικοῦ παρατηρητοῦ αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσι νὰ σταθμίσῃ τὶς προσπάθειες γιὰ τὴν λύσι του καὶ νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐπιτεύγματα πεῖρα καὶ ὁδηγίες γιὰ τὶς μελλοντικὲς κατευθύνσεις.

Εἶναι πιὰ γεγονὸς ἀναμφισβήτητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὅτι ἡ λύσις τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, μὲ τὴν πολύπλευρη μορφὴ μὲ τὴν ὁποία τίθεται, εἶναι στενὰ συνυφασμένη μὲ τὴν ἔννοια τῆς προόδου τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ὑλικὸς πολιτισμὸς ἐξελίσσεται μὲ ἀλματώδη ταχύτητα, ἡ δὲ ἐξέλιξίς του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμβολὴ δύο μεγάλων παραγόντων, τῆς χρονικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν γνώσεων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς ἀντιθέτως, καθαρὸ δημιούργημα τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων καὶ τῆς ἠθικῆς, σπανιώτατα στὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἀκολούθησε πιστὰ τὶς ἀλματώδεις προόδους τοῦ ὑλικοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν διαταραχὴ τῆς ἁρμονικῆς ἰσορροπίας ἡ ὁποία πρέπει νὰ διέπῃ τὶς δύο προόδους καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ προϋπόθεσι καὶ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τοῦ οἰκοδομήματος τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας. Ἡ ἐποχή μας μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ παραστατικώτατα ἀπὸ τὴν δυσαναλογία αὐτὴ μεταξὺ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ: γιὰ πρώτη φορά, χωρὶς ἀμφιβολία, στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται τόσο ἰσχυρὸς κυρίαρχος ἐπάνω στὴν ὕλη. Μέσα τεχνικὰ τὰ ὁποῖα μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀδυνατοῦσε νὰ συλλάβῃ καὶ ἡ πιὸ τολμηρὴ φαντασία ἔχουν ἀλλάξει τὸν ροῦν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Οἱ ἀνάγκες τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ συνόλου βρίσκουν τὸν ἐπιτυχημένη ἱκανοποίησί τους ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Καὶ ὅλα τείνουν νὰ ὁδηγήσουν τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνῃ ἀπὸ ἀπόψεως ὑλικῶν δυνατοτήτων ἡ κορωνὶς τῆς δημιουργίας, ὁ βασιλεὺς τοῦ σύμπαντος, στὴν θέλησι τοῦ ὁποίου λίγα μόνο πράγματα μποροῦν νὰ ἀντιταχθοῦν. Καὶ ἐνῷ ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ ὁ ἀπολογισμὸς τῆς προόδου διαγράφεται τόσο πλούσιος καὶ καρποφόρος, τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ παρουσιάζονται ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀναξιόλογα καὶ πενιχρά... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐνεργητικότης, ἀχόρταστη ἀπὸ τοὺς θριάμβους στὸν ὑλικὸ τομέα, ἐλησμόνησε τελείως

τὴν ὑποχρέωσί της νὰ καλλιεργήσῃ καὶ τὸν τομέα τῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως καὶ νὰ συμβάλῃ στὴν ἁρμονικὴ ἐξύψωσι τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας.

Αὐτὴ ἡ χορήγησις ἀπολύτου προτεραιότητος στὴν προσπάθεια βελτιώσεως τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν ζωῆς μαζὶ μὲ τὴν συνεργασία διεθνῶν ἀναστατώσεων, πολέμων μακρῶν καὶ ὁλοκληρωτικῶν, μαχῶν ἰδεῶν καὶ δοξασιῶν ποὺ συνεχίζονται μὲ ἀμείωτη σφοδρότητα, εἶναι ἡ κυρία αἰτία τοῦ φαινομένου τὸ ὁποῖον στολίζει ἀποκαρδιωτικὰ πράγματι τὰ πρῶτα βήματα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀτομικῆς ἐποχῆς... Καὶ ὁ ἀμερόληπτος ἀντικειμενικὸς παρατηρητής, ὁ ὁποῖος ἐπιφορτίζεται μὲ τὴν ἐξαγωγὴ τοῦ συμπεράσματος, φθάνει εὔκολα καὶ ἀμετάκλητα στὴν διάγνωσι μιᾶς προχωρημένης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς παρακμῆς. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀτομικῆς ἐποχῆς φαίνεται ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὶς ἀξίες οἱ ὁποῖες ἄλλοτε ἀποτελοῦσαν μέτρο κρίσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ γνώμονα τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου. Ἡ ἔλλειψις τοῦ συναισθήματος τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, ἡ ἔλλειψις ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς ἀδικίας, ἡ προβολὴ τοῦ «ἐγὼ» πάνω ἀπὸ τὸ σύνολο, ἡ ἔλλειψις συλλογικῆς σκέψεως, εἶναι δείγματα ἐπανόδου στὴν βάρβαρη μορφὴ τῆς ἀνοργάνωτης κοινωνίας. Μέσα στὴν σύγχυσι ἰδεῶν ἡ ὁποία καταπνίγει συχνὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος, ἡ ἀνθρωπίνη ἀξία καταντᾷ ἀντικείμενον ἐμπορίου μεταξὺ πολιτικῶν ἀντιθέσεων ἢ κοινωνικῶν ἀνταγωνισμῶν... Ἡ δὲ ψυχικὴ μόνωσις ἡ ὁποία ἔρχεται σὰν ἐπακόλουθο τῆς παρεκκλίσεως ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν ἐπιταγῶν τῆς ἠθικῆς, ὁδηγεῖ μοιραία στὴν ἐξαφάνισι τῆς προσωπικότητος, σὰν παράγοντος πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἀξιολογικὰ ἰσχυροῦ.

Μὲ τέτοιο ψυχολογικὸ καὶ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο ἠθικὰ χρεωκοπημένο, εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ προβάλλουν καὶ τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα ἄλλοτε ἄλυτα καὶ ἀνικανοποίητα καὶ ἄλλοτε ἐντελῶς λησμονημένα μέσα στὸν σάλο τῆς ὑλιστικῆς διαμάχης, τοῦ «struggle for life», τοῦ ἀγῶνος ἐπιβιώσεως, ὁ ὁποῖος κατήντησε τὸ μόνο σύνθημα, ἡ μόνη «γραμμὴ» στὴν πορεία τῆς ζωῆς ἀτόμων καὶ λαῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ γενικὴ ἀδιαφορία γιὰ τὸ μεγάλο καὶ βασικὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖο ἀπησχόλησε τὶς ἀνθρώπινες κοινωνίες ἀπὸ τὰ πιὸ παλιὰ χρόνια, τὸ πρόβλημα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, τὸ κοινωνικὸν ζήτημα μὲ ἄλλες λέξεις, ἀποτελεῖ σὲ τελευταία ἀνάλυσι προδοσία τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ στίγμα ἀνεξίτηλο στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Διότι δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς καλόπιστος συζητητὴς ὅτι θεάματα σὰν αὐτὰ τὰ ὁποῖα παρουσιάζει ἡ σημερινὴ ζωὴ μὲ τὶς πολυτέλειές της καὶ τὰ ἐρείπιά της, μὲ τοὺς παμπλούτους καὶ τοὺς ρακένδυτούς της, μὲ τοὺς θησαυριστὰς καὶ τοὺς πενομένους της, μὲ τοὺς πολυθεσίτας καὶ τοὺς ἀνέργους της, μὲ τὰ οἰκοδομικὰ μεγαθήρια ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ καὶ τὰ χαρτοσκέπαστα παραπήγματα ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ τὶς λιμουζίνες οἱ ὁποῖες ὀργώνουν τοὺς δρόμους τῶν πόλεων καί... τοὺς ἠμιόνους σὰν σπάνιο μέσον συγκοινωνίας στὴν ὕπαιθρο, μὲ τὰ ἀτομικὰ ἐργαστήρια καὶ τοὺς πυρηνικοὺς ἀντιδραστῆρας ἐδῶ καί... τὴν ἔλλειψι νεροῦ πιὸ πέρα, μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰ διάφορα πιστοποιητικὰ τῆς δυστυχίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τὰ κατασκευάσματα τοῦ νεοπλουτισμοῦ καὶ τοῦ σνομπισμοῦ ἀφ' ἑτέρου, κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθαρρυντικὰ τῆς ἰδέας εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, σὰν λογικὸ ὄν, δικαιοῦται ἰδιαιτέρας προνομιακῆς θέσεως στὴν κλίμακα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς καλόπιστος συζητητὴς ὅτι ἡ σημερινὴ ζωὴ δὲν σέβεται τὶς ἀνθρώπινες ἀξίες, ὅταν στὰ μεγάλα παραγωγικὰ κέντρα τῆς ὑδρογείου ρίχνωνται στὴν θάλασσα ἢ στὴν φωτιὰ χιλιάδες τόννων καταναλωτικῶν ἀγαθῶν γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἡ τιμή τους, τὴν στιγμὴ ποὺ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὶς διάφορες χῶρες λιμοκτονοῦν, ἢ ὅταν στὴν Ἀθήνα π.χ., ὅπως δείχνει ἡ στατιστική, οἱ μισὲς οἰκογένειες τρέφουν μὲ τρόφιμα προοριζόμενα γιὰ τὸν ἄνθρωπο κάποιο ἄχρηστο ζῶο οἰκόσιτο, τὴν στιγμὴ ποὺ χιλιάδες ὀρφανὰ Ἑλληνόπουλα λαχταροῦν ἕνα κύπελλο γάλακτος ἢ ἕνα πιᾶτο ζεστοῦ φαγητοῦ!

Καὶ τώρα, μετὰ τὴν διαπίστωσι, ἔρχεται αὐθόρμητα τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖο προσπαθεῖ νὰ πλαισιώσῃ ἀμερόληπτα καὶ νὰ ἐντοπίσῃ τὴν ὅλη κατάστασι αὐτή. Ἡ παραμέλησις τοῦ τόσο σπουδαίου κοινωνικοῦ ζητήματος, αὐτὴ ἡ ἔλλειψις κοινωνικῆς δικαιοσύνης ποὺ ἔχει χαράξει τὴν σφραγῖδα της σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς ἀστικῆς καὶ ἀγροτικῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἐπιβεβλημένη ἐκ τῶν πραγμάτων τῶν ὁποίων ὁ ἔλεγχος ξεφεύγει ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες δυνατότητες ἢ ἁπλῶς ἀπόρροια μιᾶς πορώσεως τῶν ἰδανικῶν μας τὰ ὁποῖα ἐδάμασε καὶ καθυπόταξε ἡ ὕλη; Αὐτὴ ἡ μορφολογικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ὑπόστασις τῆς συγχρόνου κοινωνίας εἶναι ἄραγε τὸ ἀποτέλεσμα κάποιου φυσικοῦ νόμου, εἶναι ἴδιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἢ ἁπλῶς ἢ ἔκφανσις ἑνὸς βαθειὰ ριζωμένου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ μαρασμοῦ; Πταίει ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον καὶ ὡς μονὰς συνόλου, διότι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ συνανθρώπου του ἢ πταίουν διάφορα αἴτια ἐξωγενῆ καὶ παράγοντες ἀστάθμητοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιδροῦν κατὰ καιροὺς διαβρωτικὰ στὴν ἀνθρώπινη συνείδησι καὶ στὴν ἔννοια τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν πλησίον; Ἐρώτημα τὸ ὁποῖο ἀπασχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ στρατιὲς ὁλόκληρες ἐργατῶν τοῦ πνεύματος καὶ μελετητῶν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ μελετητὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὴν καθαρὰ ὑλικὴ ἄποψι, μελετητὰς τῶν φυσικῶν καὶ χημικῶν νόμων οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν γένεσι καὶ τὴν ἐξέλιξι τῆς ζωῆς. Ἐρώτημα τὸ ὁποῖο φέρνει τὴν ἀπάντησι σήμερα, ὁπότε ἡ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη καὶ τὰ πορίσματα τοῦ Ἐργαστηρίου βαδίζουν σὲ συνεργασία μὲ τὶς ἀντιλήψεις τῆς φυσικῆς καὶ κοινωνικῆς Ἠθικῆς καὶ δίνουν τὴν λύσι στὰ ἀγωνιώδη προβλήματα τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς κλονίζουν τὴν σταθερότητα τῆς πυξίδος τοῦ ἀνθρωπίνου προσανατολισμοῦ. Καὶ ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφὴς καὶ κατηγορηματική : ὁ κύριος αἴτιος ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ὅπως αὐτὴ ἐμφανίζεται ριζωμένη πιὰ στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία, εἶναι ὁ ὑλισμὸς στὶς δυὸ μεγάλες μορφές του ποὺ ἀγκαλιάζουν καὶ καθοδηγοῦν τὴν σύγχρονη οἰκονομία : τὸν καπιταλισμὸ καὶ τὸν σοσιαλισμό. Ὁ ὑλισμὸς σὰν κοσμοθεωρία ἐδέσποσε στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ 19ου αἰῶνος. Καὶ ἡ ἐπιγραμματικὴ σύνοψις τῆς μεταφυσικῆς του εἶναι : «Ἡ ὑλικὴ φύσις καὶ μόνη ὑπάρχει. Πέρα ἢ πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν φυσικὴ λύσι δὲν ὑπάρχει τίποτε. Πολὺ περισσότερο φυσικὰ δὲν ὑπάρχει τὸ πνεῦμα σὰν ρυθμιστὴς τῆς ὑλικῆς ζωῆς». Τὸ ἴδιο ἰσχύει, κατὰ τὴν ὑλιστικὴ αὐτὴ κοσμοθεωρία, καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ζωή. Ἡ οἰκονομία πρέπει νὰ ὑπακούῃ σὲ νόμους ἄτεγκτους καὶ ἀμετάβλητους, νόμους καθαρὰ φυσικούς. Εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο καὶ ἀνώφελο νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ προβάλῃ κριτήρια καὶ αἰτήματα πνευματικὰ ἢ ἠθικὰ ἀντὶ νὰ προσπαθῇ νὰ συμμορφωθῇ στοὺς οἰκονομικοὺς νόμους, ὅπως αὐτοὶ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὴν φύσι. Ἔτσι φθάσαμε σὲ μιὰ «καθαρὴ πολιτικὴ οἰκονομία» καὶ κατόπιν στὴν «ἠθικὴ ἀδιαφορία» τὴν amoralité τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Μὲ βάσι τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς καὶ μὲ τὴν τάσι ὅλες οἱ Ἐπιστῆμες νὰ μοιάσουν τῆς Φυσικῆς, τῆς μόνης δῆθεν ἀληθινῆς ἐπιστήμης, ἔπαιρνε καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς οἰκονομίας μιὰ ἐξέλιξι νὰ γίνῃ «φυσικὴ ἐπιστήμη», μὲ ἀντικείμενό της ἕνα ἄνθρωπο εἰδικὰ φτιαγμένο γιὰ τὴν οἰκονομία, τὸν «οἰκονομικὸν ἄνθρωπο», τὸν «homo oeconomicus». Γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸ μόνον ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ οἰκονομικὰ ἀγαθὰ ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν ἱκανοποίησι τῶν ὑλικῶν του ἀναγκῶν καὶ τίποτε ἄλλο. Μὲ τέτοια θεμέλια φτιάχθηκε ὁ καπιταλισμὸς καὶ προχώρησε καὶ προχωρεῖ καὶ σήμερα, ἔξω ἀπὸ κάθε πνευματικὴ ἢ ἠθικὴ ἐπιταγή.

Ἡ οἰκονομία του δὲν ὑπακούει καθόλου σὲ ἀνθρωπιστικὲς ἢ μεταφυσικὲς ἰδεολογίες, ἀλλὰ διέπεται ἀπὸ τὸν νόμον τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως, σὲ ὅλα τὰ πεδία. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀνθρώπινη ἐργασία ἀμείβεται σύμφωνα μὲ τὸν ἀμείλικτο αὐτὸ νόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ «ὅριο λιμοκτονίας» τῶν μισθῶν, τὸ «starvation limit» τὸ ὁποῖο γίνεται τὸ θεμέλιο τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας. Ἕνας ἀμείλικτος πόλεμος κηρύσσεται ἐναντίον τῆς «χριστιανικῆς συναισθηματικότητος», ποὺ ἐπικα-

λεῖται θείους νόμους καὶ ἐπιταγὲς συνειδήσεως σὰν ρυθμιστὰς τῶν νόμων τῆς οἰκονομίας. Ἀκόμη κι' ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς πτωχούς, ἀκόμη καὶ ἡ χριστιανικὴ ἐλεημοσύνη βρέθηκε καταδικασμένη ἀπὸ τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα, γιατὶ δῆθεν ἡ ἐλεημοσύνη διαφθείρει τὸν ἄνθρωπο καὶ ἡ ἀγάπη ὁδηγεῖ σὲ ἀντιοικονομικοὺς συναισθηματισμούς. Τὴν πεποίθησι αὐτὴ ἀκολουθοῦσε ἡ καταδίκη κάθε ἀποπείρας νὰ κάμῃ τὸ κράτος μιὰ προσπάθεια προνοίας. Δουλειὰ τοῦ κράτους δὲν εἶναι νὰ κάμῃ πρόνοια, δουλειὰ του εἶναι νὰ ἀγρυπνῇ γιὰ τὴν ἐλευθερία, γιὰ τὸ ἐλεύθερο παιχνίδι τῶν οἰκονομικῶν νόμων. Ἔτσι θεμελιώθηκε σιγὰ-σιγὰ ἡ ὑλιστικὴ καὶ μηχανιστικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀτομισμοῦ. Ἡ κοινωνία σταθεροποιήθηκε σὲ ἕνα σύνολο ἀνθρώπων ἐλευθέρων, δηλαδὴ ἐλευθέρων στὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ποὺ ἔχουν... ὅταν ἔχουν. Καὶ ὅταν πεινοῦν, ἐλεύθερα καὶ ἀνενόχλητα νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα! Γιὰ μιὰ μεγάλη πλουτοκρατικὴ πόλι εἶχε δοθῇ ὁ χαρακτηρισμός : πόλις τῆς ἐλευθερίας, ὅπου εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πεῖνα. Civitas diabolica, πόλις τοῦ διαβόλου, ὁ παράδεισος βέβαια τοῦ «οἰκονομικοῦ ἀνθρώπου», ὅπως τὸν θέλει ἡ ἀμείλικτη αὐστηρότης τοῦ καπιταλισμοῦ...

Καὶ τώρα ὁ σοσιαλισμός. Πῶς αὐτὸς διαγράφεται καὶ ποιὰ ἡ ἐπιδίωξίς του μέσα στὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀνθρωπίνη κοινωνία; Εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς ἀμελετησιᾶς ποὺ ὑπάρχει στὰ σοβαρώτερα ἀκόμη ζητήματα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὅτι γιὰ τὴν κοινὴ ἀντίληψι σοσιαλισμὸς καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη εἶναι τὸ ἴδιο καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ὅτι ἑπομένως ὅποιος θέλει νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ταχθῇ μὲ τὸν σοσιαλισμό. Δὲν ἔχομε καταλάβει ἀρκετὰ ὅτι σοσιαλισμὸς εἶναι ἄλλο πρᾶγμα καὶ κοινωνικὴ δικαιοσύνη ἄλλο. Ὄχι μόνο στὴν πρᾶξι ἀλλὰ καὶ στὴν θεωρία. Ἀνήκουν σὲ κόσμους ἰδελογικοὺς τελείως διαφορετικούς, ἔχουν συμπηχθῇ καὶ οἰκοδομοῦνται ἀπὸ ὑλικὰ καὶ σκέψεις τελείως ξένες μεταξύ τους. Μπορεῖ στὴν ἀρχή του ὁ σοσιαλισμός, ὁ σοσιαλισμὸς τοῦ Saint-Simon, τοῦ Fourier ἢ τοῦ Owen νὰ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Γι' αὐτὸ ὅμως καὶ δὲν ἦταν σοσιαλισμός, γι' αὐτὸ τὰ συστήματά τους δὲν στάθηκαν κοινωνικὰ συστήματα ἀλλὰ ὄνειρα καὶ οὐτοπίες. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸν Marx καὶ τὸν Engels καὶ ὅλους τοὺς σοσιαλιστὰς ὕστερα, αὐτὸς ὁ σοσιαλισμὸς χαρακτηρίσθηκε σὰν οὐτοπιστικὸς σοσιαλισμός, σὰν ψευτοσοσιαλισμὸς ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι στὸν δικό τους, τὸν σύγχρονο, τὸν «ἐπιστημονικὸ σοσιαλισμό», ὅπως ἐξωεπιστημονικὸς χαρακτηρίζεται καὶ κάθε σοσιαλισμὸς ποὺ ἔχει πνευματικὲς βάσεις. Καὶ ὁ σοσιαλισμός τους διεκδικεῖ τὸν τίτλον «ἐπιστημονικὸς» γιατὶ ἔχει, λέγουν, σύστημα ἐπιστημονικό, βασισμένο ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης. Καὶ ἐπιστήμη γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ εἶναι ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὑλισμοῦ. Ἡ ἐπιστήμη ποὺ θεωρεῖ τὴν ὕλη σὰν τὴν μοναδικὴ πραγματικότητα καὶ ἑπομένως τοὺς ὑλικοὺς νόμους σὰν τοὺς μόνους φυσικοὺς νόμους ποὺ πρέπει νὰ διέπουν τὴν οἰκονομία. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ βγαίνει μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ συμπέρασμα : δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμιὰ θέσι μέσα σὲ ἕνα σύστημα ὑλιστικό, ποὺ διακηρύσσει ὅτι κάθε τι στὴ ζωὴ εἶναι ὕλη καὶ ὅλοι οἱ οἰκονομικοὶ νόμοι ὑλικοί, ἕνα αἴτημα ἄσχετο μὲ τοὺς ὑλικοὺς νόμους ὅπως εἶναι τὸ αἴτημα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ὁ σοσιαλισμὸς ἑπομένως εἶναι σύστημα ὁλότελα μηχανιστικό, ὅπως εἴδαμε ὅτι εἶναι καὶ ὁ καπιταλισμός. Καὶ ὅπως στὸν καπιταλισμὸ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι καὶ παρουσιάζεται σὰν ἕνας συναισθηματισμὸς ὁλότελα ξένος πρὸς τὴν «ἐπιστημονικὴ» ρύθμισι τῆς οἰκονομίας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ στὸν σοσιαλισμὸ τὸ αἴτημα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι. Διότι ἀλήθεια τί θέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ ὑψηλὴ ἔννοια μέσα στὴν ὕλη; Τί μάζα ὑλικὴ ἔχει ἡ δικαιοσύνη; Ἢ, ποιὰ ἰδιότητα ὑλική, μπορεῖ νὰ ἔχῃ; Ἡ δικαιοσύνη εἶναι κάτι τὸ καθαρὰ πνευματικό, ἑπομένως κατὰ τὴν ὑλιστικὴ σκέψι κάτι τὸ οὐτοπιστικό, ποὺ μόνο στὸ περιθώριο μπορεῖ νὰ πάρῃ κάποια θέσι.

Ὅπως λοιπὸν ὁ καπιταλισμὸς ἔτσι καὶ ὁ σοσιαλισμὸς δὲν στηρίζεται σὲ θεμέλια πνευματικά, ποὺ εἶναι ξένα πρὸς τοὺς ὑλικοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέπουν αὐτὴ τὴν οἰκονομία. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι ἐνῷ στὴν καπιταλιστικὴ οἰκονομία βασικὸ θεμέλιο εἶναι ἡ ἀμείλικτη παρέμβασις τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, στὴν ὑλιστικὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία τὴν θέσι τῆς ἐλευθερίας παίρνει ἡ κρατικὴ παρέμβασις, ἀντὶ γιὰ τὴν προσφορὰ καὶ ζήτησι δηλαδὴ ἔχομε ἐδῶ ρυθμιστὴ τὸ κράτος.

Ὁ σοσιαλισμὸς λοιπόν, καταλήγει ὁ ἀμερόληπτος ἐρευνητής, δὲν εἶναι ἠθικὸ ἀλλὰ οἰκονομικὸ σύστημα. Τὸ κατὰ πόσον τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι σωστὸ ἢ ἐσφαλμένο, εἶναι ζήτημα οἰκονομικό, ζήτημα κοινωνικὸ ἢ ζήτημα πολιτικό, ἀλλὰ ὄχι ζήτημα ἠθικό.

Καὶ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη; Αὐτὴ στὸν σοσιαλισμὸ εἶναι ἕνα σύνθημα ποὺ χρησιμεύει ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ συγκινηθοῦν οἱ μάζες. Ὕστερα ἀπὸ τὴν πανωλεθρίαν ποὺ ἔπαθε τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ ὑλισμὸς στὶς φυσικὲς καὶ βιολογικὲς ἐπιστῆμες, κάνει τὴν μεγάλη παραχώρηση νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ πνευματικὲς ἀξίες καὶ μάλιστα νὰ τοὺς δώσῃ καὶ προτεραιότητα, νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τὸ αἴτημα τῆς δικαιοσύνης. Ὅμως φαίνεται πολὺ καθαρά, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι στροφὴ σκοπιμότητος σ' ἕνα μηχανισμὸ ποὺ δὲν ἔχει οἰκοδομηθῇ ἐπάνω σὲ μιὰ τέτοια ἀντίληψι τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν.

Σὰν συμπέρασμα, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσωμε τὴν ἔρευνα καὶ νὰ συμπληρώσωμε τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ποὺ γεννήθηκε προηγουμένως, πρέπει νὰ τονίσωμεν ἀκόμα μιὰ φορὰ ὅτι τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἡ ὀργάνωσις τῆς σημερινῆς κοινωνίας, αὐτὴ ἡ «ἀρνητικὴ» ψυχοσύνθεσις ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ἐγωϊστικὰ σκεπτόμενο ἄνθρωπο τοῦ 20οῦ αἰῶνος, εἶναι ξένη πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη φύσι στὴν πρωταρχική της δομή. Ἡ νέκρωσις τῶν ἰδανικῶν τὰ ὁποῖα στηρίζουν καὶ ἐξυψώνουν τὴν ἀνθρωπίνη ἀξία εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀποτέλεσμα τοῦ ὑλισμοῦ, ἀποτέλεσμα δηλαδὴ κοινωνικῶν νοοτροπιῶν οἱ ὁποῖες ἔπνιξαν τὰ εὐγενῆ ἀνθρώπινα ἔνστικτα καὶ ἐπέβαλαν τὴν κυριαρχία τῶν κατωτέρων καὶ κοινῶν. Τὸ ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσι αὐτὴ ἡ ἴδια ἔχει ἔμφυτη ροπὴ πρὸς τὸ ἠθικὰ ἀνώτερο καὶ τέλειο, εἶναι γεγονὸς ἀναντίρρητο καὶ διαπιστωμένο πιὰ βασικά. Ἀλλὰ ἂς ἀφίσωμε τὰ πορίσματα τῆς λεπτομερειακῆς θετικῆς ἐρεύνης νὰ μιλήσουν μόνα τους :

Ἡ ὕπαρξις κάθε ζῶντος ὀργανισμοῦ εἶναι ἡ ἀπόρροια τῆς πρωταρχικῆς ἰδιότητος τὴν ὁποία ἔχει ἡ ὀργανικὴ οὐσία κάθε κυττάρου, τὸ πρωτόπλασμα, νὰ ζῇ. Τὸ πρωτόπλασμα δὲν ἀποτελεῖ οὐσία ἐνιαία καὶ ὁμοιογενῆ, ἀλλὰ πολύπλοκο ἄθροισμα χημικῶν οὐσιῶν καὶ εἶναι καὶ ἀπὸ μορφολογικῆς ἀπόψεως σὲ πολλὰ σημεῖα ἄγνωστες οἱ λεπτομέρειες τῆς δομῆς του. Τὸ πρωτόπλασμα, μὲ τὸν πυρῆνα τοῦ κυττάρου καὶ τῆς μεμβράνης ἡ ὁποία τὸ περιβάλλει, ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τοῦ κυττάρου. Ἀπὸ ἀθροίσματα δὲ ἀπείρων κυττάρων διαφορετικῆς μορφῆς καὶ συστάσεως ἀποτελοῦνται ὅλοι οἱ ὀργανισμοί, τόσο οἱ ζωϊκοὶ ὅσο καὶ οἱ φυτικοί. Ἀπὸ τὴν ἐνέργεια ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται μέσα στὸ κύτταρο προκύπτουν οἱ ἐκδηλώσεις ἐκεῖνες, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων ὀνομάζομε ζωή. Εἶναι δὲ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ ὑφὴ καὶ διαμόρφωσις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἱκανότης ποὺ ἔχει τὸ κύτταρο, ἐπομένως καὶ ὁ ὀργανισμός, νὰ ἀντιδρᾷ σὲ ἐρεθίσματα τὰ ὁποῖα προέρχονται εἴτε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον εἴτε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περιβάλλον. Ἡ ἀντίδρασις δὲ αὐτὴ ἀκριβῶς στὰ ποικίλα ἐρεθίσματα αὐτὰ γεννᾷ τὴν προσαρμογὴ τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς τὶς ἐσωτερικές του ἀνάγκες καὶ πρὸς τὸ περιβάλλον γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ζωῆς. Τὶς πρωταρχικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ὁ Von Monakow ὠνόμασε ὁρμές. Ἀπὸ τὶς ὁρμὲς δὲ πηγάζουν οἱ δημιουργικὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες ἀφ' ἑνὸς μὲν συμβάλλουν στὴν πλήρη ἐξέλιξι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀπὸ τὸ ᾠάριο μέχρι τὸ τέλειο ἄτομο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ρυθμίζουν τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς ἐξελίξεώς του.

Στοὺς ὀργανισμοὺς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζουν ἀνώτερο ἢ ἀνώτατο βαθμὸ ἐξελίξεως, συγχρόνως μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν διαφόρων ὀργάνων, ἀναφαίνεται καὶ ἀναπτύσσεται τὸ φυτικὸν ἢ αὐτόνομον νευρικὸν σύστημα. Τοῦτο ἀποτελεῖ συνδετικὸ στοιχεῖο μεταξὺ τῶν κυττάρων, μὲ σκοπὸ νὰ παραλαμβάνῃ τὶς ἐπιδράσεις οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα καὶ νὰ τὶς μεταδίδῃ σὲ ἄλλα ὄργανα, καθὼς καὶ νὰ συντονίζῃ τὶς ἀλληλοεπιδράσεις τῶν ὀργάνων γενικά. Συγχρόνως μὲ τὸ φυτικὸ νευρικὸ σύστημα ἀναπτύσσονται τὰ αἰσθητήρια ὄργανα καὶ τὸ περιφερικὸ νευρικὸ σύστημα, μὲ τὰ ὁποῖα γίνεται ἡ προσαρμογὴ τοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς τὸ περιβάλλον. Γιὰ τὸν συντονισμὸ δὲ τῆς ἐνεργείας τῶν ἐρεθισμάτων ποὺ προέρχονται ἐσωτερικὰ μὲν ἀπὸ τὸ φυτικὸ νευρικὸ σύστημα, ἐξωτερικὰ δὲ ἀπὸ τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐρεθίσματα προκύπτουν οἱ αἰσθήσεις καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὰ συναισθήματα, ἀναπτύσσεται τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι νὰ καθοδηγῇ καὶ νὰ ρυθμίζῃ τὶς ἐπιδράσεις ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ ἢ ἐσωτερικὸ κόσμο γιὰ τὸν εὔρυθμο καὶ ἁρμονικὸ συντονισμὸ τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τὶς ὁρμές, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὶς πρωταρχικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, πηγάζουν τὰ ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζονται σὰν ἡ πρώτη λειτουργικὴ ἀπόδοσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τὰ ἔνστικτα ἐμφανίζονται καὶ στὶς κατώτατες ἀκόμη βαθμίδες τῶν ζωϊκῶν μορφῶν καὶ ἀποτελοῦν σπουδαῖες ζωϊκὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες καθοδηγοῦν κάθε ζωϊκὸ ὀργανισμό, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματά του, ἀφοῦ καὶ οἱ δυνάμεις ἀκόμη, οἱ ὁποῖες ὁδηγοῦν τὴν ζωϊκὴ μορφὴ ποὺ σχηματίζεται μὲ τὴν γονιμοποίησι τοῦ ᾠαρίου στὴν ἐξέλιξί της κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ εἴδους της, τὴν προάσπισί της μέσα στὸ περιβάλλον καὶ τὴν προσαρμογή της σ' αὐτό, ἀνάγονται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν σφαῖρα τῶν ἐνστίκτων.

Κατὰ τὸν Von Monakow, ὁ ὁποῖος εἶναι μία ἀπὸ τὶς αὐθεντίες στὸν τομέα τῆς ψυχοβιολογίας, τὸ ἔνστικτο ἀποτελεῖ μία δύναμι ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὶς ὁρμὲς καὶ ἡ ὁποία εὑρίσκεται σὲ συνεχῆ δρᾶσι, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ χρονικὴ ἀναστολὴ καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πιὸ πέρα ἀκόμα τὴν διατήρησι τῆς ὁλότητος τοῦ γένους.

Τὰ ἔνστικτα, κατὰ τὴν ἐξέλιξι τῆς ζωῆς, ἐμφανίζονται τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες οἱ ὁποῖες πηγάζουν ἀπ' αὐτήν. Μὲ τὴν ἀρχικὴ ἐμφάνισίν της ἀναφαίνεται τὸ πρωταρχικὸ ἔνστικτο, τὸ μορφωτικό, μὲ τὸ ὁποῖον καθορίζεται ἡ μορφὴ τοῦ ὄντος καὶ τῶν ὀργάνων του. Συγχρόνως ἐμφανίζεται τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, τὸ ὁποῖον ρυθμίζει τὴν διατροφή, αὔξησι καὶ προάσπισι τοῦ ὄντος ἀπέναντι στοὺς κινδύνους κάθε εἴδους. Στὴν συνέχεια τῆς ἐξελίξεως παρουσιάζεται τὸ γενετήσιον ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει στὴν διατήρησι τοῦ ζωϊκοῦ εἴδους καὶ τὴν διαιώνισίν του στὸ μέλλον.

Ἀλλὰ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ζωῆς οἱ ἀνάγκες της πολλαπλασιάζονται. Ἀπὸ τὶς ἀνάγκες αὐτὲς καὶ τὶς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος ἀναφαίνονται τὰ ὀνομαζόμενα ἀνώτερα ἔνστικτα, ποὺ ἀνάγονται πιὰ στὴν σφαῖρα τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν. Τέτοια εἶναι τὸ κοσμικὸ ἔνστικτο, τὸ ὁποῖον δρᾷ ὑποσυνείδητα καὶ κρατᾷ τὸ ἄτομον σὲ ἁρμονία μὲ τὸ σύμπαν μὲ τὴν τήρησι ὡρισμένων βασικῶν ἀρχῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀτόμου, τὸ θρησκευτικὸ ἔνστικτο, ἀπόρροια τοῦ προηγουμένου, τὸ ὁποῖον ἐνισχύει τὸ ἄτομο φυσικὰ ἀπέναντι σὲ δυνάμεις φυσικὲς ἢ κατὰ φαντασία ὑπερφυσικές, οἱ ὁποῖες δροῦν ἐπάνω του καταστρεπτικά, καὶ τὸ κοινωνικὸ ἔνστικτο, μὲ τὸ ὁποῖο καθοδηγεῖται τὸ ἄτομον ὅπως, ἀφοῦ συνενωθῇ μὲ ἄλλα ὁμοειδῆ, ἐπιτύχῃ εὐκολώτερα καὶ καλύτερα τὴν πλήρωσι τῶν κοινῶν ἀναγκῶν καὶ τὴν ἑδραίωσι ἁρμονικῆς κοινῆς συμβιώσεως καὶ κοινῆς εὐτυχίας. Τὸ κοινωνικὸ ἔνστικτο ἔχει μεγάλη βιολογικὴ σημασία, διότι ἐπιβάλλει τὴν τήρησι ἠθικῶν ἀρχῶν ἀπὸ τὶς ὁποῖες προκύπτει εὐνοϊκὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀτόμου στὴν ζωή.

Βάσι τῆς ὁμαλῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἁρμονικῆς ἐξελίξεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ τήρησις ἰσορροπίας κατὰ τὴν ἐκδήλωσι καὶ δρᾶσι τῶν διαφόρων ἐνστίκτων. Ἡ ἀποκατάστασις τυχὸν διαταραχῆς τῆς ἰσορροπίας αὐτῆς ἀποτελεῖ βιολογικὴ ἀνάγκη, γιὰ τὴν εὐνοϊκὴ ἐκδήλωσι τῶν ζωτικῶν δυνάμεων μέσα στὸ κύτταρο καὶ προκύπτει σὰν τελικὴ φάσις τῆς δράσεως τῶν ὁρμῶν. Αὐτὴ τὴν ρυθμιστικὴ ἐνέργεια τῶν ὁρμῶν ὠνόμασαν βιολογικὴν συνείδησι. Μὲ αὐτὴν προσαρμόζονται ἀναμεταξύ τους οἱ δυνάμεις, οἱ ὁποῖες προάγουν τὴν ζωήν, καὶ ἐξουδετερώνονται οἱ δυνάμεις οἱ ὁποῖες ἀντιδροῦν στὴν πρόοδο αὐτή.

Ἡ λειτουργία αὐτὴ ἀποτελεῖ μία συμπλήρωσι τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πρωτοπλάσματος, ποὺ ἀνάγεται βέβαια στὸ ἀσύλληπτο γιὰ μᾶς συνολικὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εὑρίσκεται σὲ εὐεξία ἀπολαμβάνει τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, καθὼς αὐτὴ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἰσορροπία ὁρμῶν καὶ ἐνστίκτων. Ἡ βιολογικὴ συνείδησις ἀντιδρᾷ στὴν διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας αὐτῆς καὶ ἡ ἀντίδρασις ἐκδηλώνεται μὲ τὰ κατώτερα ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα δροῦν χωρὶς τὴν συμμετοχὴ τῆς βουλήσεώς μας. Προκειμένου ὅμως γιὰ τὰ ἀνώτερα ἔνστικτα, τὰ ὁποῖα ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος, χρειάζεται γιὰ τὴν ἁρμονικὴ διαβίωσι τοῦ ὄντος ἡ προσαρμογὴ τούτου στὸ περιβάλλον. Τὴν προσαρμογὴ αὐτὴ ρυθμίζουν ἐπιδράσεις οἱ ὁποῖες ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν βούλησι καὶ καλλιεργοῦνται ἀπὸ τὴν νόησι. Μὲ τὴν βούλησι μποροῦν νὰ ἐπηρεασθοῦν ἐνέργειες ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ἔνστικτα, τὸ κοινωνικό, τὸ ἠθικό, τὸ θρησκευτικό. Μόλις γίνῃ διαταραχὴ στὴν λειτουργία τῶν ἐνστίκτων τούτων, διαγείρεται ἡ ἠθικὴ συνείδησις, ἡ συνείδησις μὲ τὴν συνηθισμένη ἔννοιά της. Μὲ τὴν νόησι, λοιπόν, ποὺ καθοδηγεῖ τὴν βούλησι, μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ρυμίσῃ τὴν λειτουργία τῶν ἀνωτέρων ἐνστίκτων, παρακολουθῶντας ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξιώματα. Ἡ δὲ τήρησις τῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιωμάτων τούτων εἶναι ἀπαίτησις τῶν πρωταρχικῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες δροῦν μέσα στὸ πρωτόπλασμα, μέσα δηλαδὴ στὴν θεμελιώδη οὐσία αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς.

Ἐὰν ἡ ἐπίδρασις τῆς βουλήσεως καθοδηγῆται ἀπὸ τὶς βασικὲς ἠθικὲς ἀρχές, τὸ ἄτομο βρίσκεται σὲ ἁρμονία πρὸς τὸ περιβάλλον, τὴν κοινωνία καὶ τὸ σύμπαν, αἰσθάνεται ἐνδόμυχη ψυχικὴ ἠρεμία καὶ ἔχει ἤρεμη τὴν ἠθικὴ συνείδησι. Ἐὰν ὅμως ἀδιαφορῇ γιὰ τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξιώματα ἢ ἀντιδρᾷ ἀπὸ δική του βούλησι σ' αὐτά, τότε ὁδηγεῖται σὲ ψυχικὴ δυσθυμία καὶ στὴν γένεσι τῶν συναισθημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ τύψεις συνειδήσεως.

Μὲ τὸ κοινωνικὸ ἔνστικτο, τὸ ἄτομο φέρεται βιολογικὰ πρὸς τὴν διατήρησι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ γένους του καὶ πρὸς ἁρμονικὴ συμβίωσι μὲ τὰ ὁμοειδῆ ἄτομα. Ἡ συνεργασία εἶναι παράγων ἀναπτύξεως καὶ προόδου καὶ δὲν πρέπει ποτὲ τὰ ἄτομα νὰ θεωρηθοῦν τελείως ἀνεξάρτητα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ἑνωμένα σὰν τὰ κύτταρα ἑνὸς καὶ τοῦ ἰδίου ὀργανισμοῦ.

Ὁ Espinas ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ ζωϊκὲς κοινωνίες ποὺ στηρίζονται στὴν ὑποστήριξι τῶν νέων ζωϊκῶν μορφῶν, ἔχουν τὴν βασικὴ προϋπόθεσι μιᾶς ἁρμονικῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους. Τὸ ὂν εἶναι ἀλληλέγγυο μὲ τὸ περιβάλλον του, ἀποτελεῖ μαζύ του ἕνα ἀληθινὸ φυσικο-χημικὸ σύστημα, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ στοιχεῖα ἀντιδροῦν τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ. Ἐὰν ἐξετάσωμεν ἕνα πολυκύτταρο ὀργανισμό, βλέπομε ὅτι τὰ διάφορα κύτταρα συνεργάζονται στενὰ μεταξύ τους γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ζωῆς τοῦ ὄντος. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ στὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ἀντανακλᾷ ἀμέσως στὰ ἄλλα. Ὅσο τὸ ὂν συμπληρώνεται, τόσο ἡ συνεργασία αὐτὴ γίνεται πιὸ σπουδαία, πιὸ ἀπαραίτητη καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν περιστάσεων σημειώνομε συχνὰ ὅτι οἱ ὀργανισμοὶ τείνουν νὰ γίνουν εἴτε πιὸ πολύπλοκοι, εἴτε νὰ συνενωθοῦν μεταξύ τους. Ἔτσι δημιουργοῦνται οἱ πολυσύνθετοι ὀργανισμοί, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ δισεκατομμύρια κυτταρικῶν μονάδων ἢ οἱ ζωϊκὲς ἀποικίες, ποὺ ἐμφανίζουν συλλογικὴ ὀργάνωσι, θαυμαστὴ ἀπὸ κάθε πλευρά. Τὰ ἀκοινώνητα ζῷα εἶναι σπάνια καὶ τείνουν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ὅλες οἱ ζωϊ-

κὲς μορφές, ἀκόμα κι' αὐτὲς ποὺ ἀνήκουν στὶς κατώτατες βαθμίδες τοῦ βασιλείου, ὅπως οἱ μέλισσες, τὰ μυρμήγκια, τὰ ἔντομα, διαβιοῦν ἀλληλοβοηθούμενες στὴ δική τους κοινωνία. Καὶ ποιὸς ἀκόμη μπορεῖ νὰ ἀπορρίψῃ χωρὶς προσεκτικὴ μελέτη ἕνα εἶδος συμβιώσεως ποὺ ἐπιβάλλεται βιολογικά; Ἢ μήπως, ὅπως καὶ τὰ ὑλικὰ φαινόμενα παρουσιάζονται ἑνωμένα τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, εἶναι εὔκολο νὰ βρῇ κανείς, ἀκόμα καὶ στὸν ἀνόργανο κόσμο, μιὰ ξεχωριστὴ ἀτομικότητα;

Ὁ νόμος τῆς συμβιώσεως γεννᾷ αὐτόματα τὸν νόμο τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ποὺ ἐμφανίζεται σὰν γενικὸς νόμος τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν ἐμβίων ὄντων. Τὸ ὅτι ἡ ἀλληλεγγύη αὐτὴ ἐκδηλώνεται σὰν ἔνστικτο σὲ ὅλα τὰ ζῷα, ἔχει παρατηρηθῇ καὶ περιγραφῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς φυσιοδίφες, ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς τὸν Buffon καὶ τοὺς νεωτέρους. Ἂς ἀναφέρωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα αὐτά :

Ὁ Romanes, στὸ σύγγραμμά του «Νοημοσύνη τῶν Ζῴων» ἀναφέρει ὅτι τὰ ἔντομα ἀπὸ τὰ σπόνδυλα καὶ πολλὰ σπονδυλωτὰ ὅπως οἱ ποντικοὶ καὶ οἱ ἀρουραῖοι συχνὰ βοηθοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο στὴν μετακίνησι βαρειῶν ἀντικειμένων, ποὺ ἕνα μόνο του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κατορθώσῃ. Ὁ Coues, στὸ Δελτίο Γεωλογικῶν Ἐπισκοπήσεων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, γράφει ὅτι εἶδε ἀσθενικὰ πουλιὰ νὰ βοηθοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο γιὰ τὴν ἐκκόλαψι τῶν νεοσσῶν καὶ ἄλλοτε πολλὲς ἀγριόπαπιες νὰ ἐπωάζουν μιὰ κοινὴ φωλιὰ αὐγῶν.

Ὁ φυσιοδίφης Rousse, στὸ σύγγραμμά του «Ἔνστικτα καὶ Ἦθη τῶν Ζώων» ἀναφέρει τὶς ἑξῆς κτυπητὲς περιπτώσεις :

Ἕνας μεγαλόσωμος σκύλος κυνηγοῦσε ἄγρια ἕνα μικροκαμωμένο σκυλάκι. Τότε μπῆκε στὴν μέση ἕνα ἄλογο καὶ ἄρχισε νὰ προστατεύῃ τὸ θῦμα λακτίζοντας τὸν διώκτη του ἐπίμονα καὶ ἀποφασιστικά. Ἕνας λαγὸς ἐγκατέστησε μόνιμα στὴν φωλιά του ἕνα ἐγκαταλελειμμένο γατάκι, γιὰ νὰ ἀνατραφῇ μαζὶ μὲ τὰ δικά του μικρά.

Σὲ ἄλλη περίπτωσι μιὰ γάτα μετέφερε κρυφὰ στὴν φωλιά της γιὰ νὰ ἀνατρέψῃ μαζὶ μὲ τὰ δικά της τὰ μικρὰ δύο κουνελιῶν, ποὺ ἔπεσαν θύματα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἀνθρώπινης μαγειρικῆς.

Ἕνα σκυλάκι ποὺ πνιγόταν στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης σώθηκε ἀπὸ μιὰ γάτα, ἡ ὁποία τὸ ἀνέθρεψε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ στοργή. Καὶ μιὰ μέρα ὁ Rousse, στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του, εἶδε σὲ ἕνα καλάθι μιὰ γάτα μὲ τὰ μικρά της καὶ ἕνα μικρὸ ποντίκι νὰ θηλάζῃ ἀπὸ τὴν γάτα θετὴ μητέρα του μὲ ἀπάθεια καὶ ξεννοιασιά...

Αὐτὰ ὅσο ἀφορᾷ τὰ ζῷα, στὰ ὁποῖα ἡ ἀλληλεγγύη ὑπακούει στὸ ἔνστικτο. Στὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔνστικτο μεσολαβεῖ καὶ ἡ συνείδησις, ποὺ παρουσιάζεται σὰν μιὰ ἔκφρασις τῆς πιὸ στενῆς ἀλληλεγγύης. Εἶναι, ὅπως εἴδαμε καὶ προηγουμένως, μιὰ ἑνοποιητικὴ δύναμις ποὺ ἐπιτρέπει στὸ ἄτομο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ περιβάλλον μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του, μὲ ὅλην τὴν πεῖρα του. Καὶ ὅσο ἡ συνείδησις ἀναπτύσσεται τόσο ἐπιβάλλει ἀλληλεγγύη μεταξὺ ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ ὄντος. Χάρις στὴν συνείδησι, κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀλληλέγγυη μὲ ὅλες τὶς στιγμὲς καὶ κάθε πρᾶξις ἀλληλέγγυη μὲ τὶς ἄλλες ἐκδηλώσεις, τὴν συνήθεια, τὴν ἀνάπτυξι τῶν αἰσθήσεων, τὴν βούλησι, τὸ αἴσθημα. Μὲ τὴν κληρονομικότητα, τέλος, ἀπὸ τὴν καθαρὰ βιολογικὴ ἄποψι, τὸ ἄτομο εἶναι ἀλληλέγγυο μὲ τοὺς προγόνους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κληρονομεῖ ἰδιότητες καὶ μὲ τοὺς ἀπογόνους του, στοὺς ὁποίους τὶς μεταβιβάζει.

Τὸ κοινωνικὸ ἔνστικτο, τελικὴ ἔκφρασις τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἀλληλεγγύη, εἶναι στενὰ συνυφασμένο μὲ τὸ κοσμικὸ ἔνστικτο, τὸ ὁποῖο ἐπιβάλλει τὴν προσαρμογὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ περιβάλλον. Ἀπὸ τὴν συνεργασία καὶ τῶν δύο ἐνστίκτων, τοῦ κοσμικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ, προκύπτει ἡ ἀνάγκη ἀφοσιώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ περιβάλλον, πρὸς τὴν οἰκογένειά του, τὴν πόλι του, τὴν Πατρίδα του, τοὺς συναν-

θρώπους του, αὐτὴ ἡ ἀνάγκη ἡ ὁποία μὲ μιὰ ἁπλῆ καὶ ἀπέριττη ἔκφρασι χαρακτηρίζεται σὰν ἀγάπη. Αὐτὸ τὸ ὁποῖο ὁ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ ὀνομάζει ἀδημιούργητη ἀγάπη, δηλαδὴ ἡ σ' αὐτὴ τὴν θεία φύσι τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὑπάρχουσα σχέσις αὐτοῦ πρὸς κάθε συνάνθρωπό του, ἡ Βιολογία ἔρχεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο αὐθόρμητο καὶ βιολογικὰ ἐπιβαλλόμενο συναίσθημα, τὸ ὁποῖο πιέζει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν παραγνωρίζῃ τὴν ὑποστήριξι καὶ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἀναγκῶν τοῦ συνανθρώπου του. Ὅπως πολὺ σωστὰ παρατηρεῖ ὁ Waser «ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀγάπης γιὰ τὴν εὐεξία του στὴν διαδρομὴ τῆς ζωῆς μέσα στὸ σύμπαν, διαφορετικὰ αἰσθάνεται ὑποσυνείδητα τὸν ἑαυτόν του ἀποχωρισμένο ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ περιβάλλοντος, σὲ δυσαρμονία πρὸς τὴ σύμπαν καὶ στερεῖται τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπαραίτητη ψυχικὴ τροφή, χωρὶς τὴν ὁποία ἡ εὐνοϊκὴ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία του δὲν εἶναι νοητές».

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ἀφοῦ καταλήξει στὴν βιολογικὴ ἀντίληψι τῆς αὐθύπαρκτης παγκοσμίου κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης σὰν προαιωνίας ἀρχῆς, ὁδηγεῖ καὶ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ τήρησις τῆς βασικῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἔπρεπε νὰ προηγῆται καὶ ὄχι νὰ ἀκολουθῇ ἀπὸ πίσω τὴν τήρησι ἄλλων ὑλιστικῶν ἀρχῶν σὲ μιὰ ἐποχὴ «πολιτισμένη», ὅπως ἐπιμένομε νὰ χαρακτηρίζουμε τὴν δική μας. Παρ' ὅλο ὅμως τὸ καταθλιπτικὸ βάρος τὸ ὁποῖον πιέζει καὶ καταπνίγει τὴν ἐπιταγὴ τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως σὰν συνισταμένη διαφόρων παραγόντων καὶ ἐπιδράσεων, στὸν διανοητικὰ γερὸ ἄνθρωπο ἀνήκει τὸ ἔργο νὰ ἀποσείσῃ τὴν νάρκη ποὺ κατέχει τὶς ψυχικὲς ἐκδηλώσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς. Καὶ τότε καὶ ἡ λύσις τοῦ τόσο ἀκανθώδους καὶ πολυπλόκου κοινωνικοῦ ζητήματος θὰ ξεπηδήσῃ αὐθόρμητα, πηγαῖα, καὶ θὰ ξαναδώσῃ στὴν ἀνθρωπίνη ἀξία τὴν αἴγλη ποὺ φύλαξε γι' αὐτὴ ὁ Δημιουργός...

Καὶ ἡ ἀπόσεισις τῆς νάρκης αὐτῆς πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ σὲ νέα προσαρμοσμένα πλαίσια. Ἡ ἀνθρωπότης, δυστυχῶς, δὲν ἔχει ἀκόμα αἰσθανθῇ, πέρα ὡς πέρα, τὸν καρποφόρο κοινωνικὸ Χριστιανισμό. Κυριαρχεῖται ἀκόμα ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ τῶν τύπων καὶ τῶν ἀπαγορεύσεων. Εἶναι καιρὸς πιὰ ὁ Χριστιανισμὸς τῶν «μὴ» νὰ δώσῃ τὴν θέσι του στὸν ἔμπρακτο, θετικὸ καὶ δημιουργικὸ Χριστιανισμό. «Τῆς εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε: τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός». Ὅπως πολὺ σωστὰ καὶ στὸ Διεθνὲς Συνέδριο Χριστιανῶν Κοινωνιολόγων στὸ Bossey τὸ 1950 ἐτονίσθηκε, ἡ ἐπαφὴ μὲ τὴν σύγχρονη πραγματικότητα μᾶς διδάσκει, ὅτι δὲν ὠφελοῦν τόσο οἱ πολλὲς ἀπαγορεύσεις κάθε τι τοῦ συγχρόνου σὰν ἁμαρτωλοῦ καὶ ἐπιλήψιμου, ὅσο ὠφελεῖ ἡ θετικὴ συμβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ στὰ σύγχρονα προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται ἀπὸ μιὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπη προσφορὰ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

«Homo sum, humani nihil a me alienum puto—Εἶμαι ἄνθρωπος, καὶ τίποτε ἀπ' ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινο δὲν μοῦ εἶναι ξένο», λέει πρὶν ἀπ' τὸν Θεάνθρωπο ὁ σοφὸς μελετητὴς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Καὶ οἱ τρεῖς ὑψηλὲς ἀρχὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ διδασκαλία γιὰ τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς καὶ τῆς προσωπικότητος, ἡ ἰδέα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ μέλη μιᾶς μεγάλης οἰκογενείας καὶ ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ γνήσιος Χριστιανισμὸς συμπίπτει μὲ τὸν ἀληθινὸ ἀνθρωπισμό, χωρὶς τὸν ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ ἀληθινὸς πολιτισμός. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ ὅμως κατοχυρώνει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως καὶ ἀναπτύξεως ἑνὸς ἐμπράκτου Χριστιανισμοῦ, ἀφοῦ ἀνθρωπισμὸς θὰ πῇ πλησίασμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτίμησις τοῦ πόνου του καὶ τῶν ἀναγκῶν του, κατανόησις καὶ μεγαλύτερη προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνακούφισί του. Ὅπου καὶ ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς ἔδρασε στὴν ἔμπρακτη μορφή του, ἔθεσε τὶς βάσεις τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικῆς προνοίας καὶ πολιτικῆς. Ὅπως πολὺ ἐπιτυχημένα γράφει ὁ Troeltsch, ἡ πίστις στὴν αἰωνιότητα ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴ δύναμι γιὰ τὸ παρόν. Ἀλλὰ ἡ ἔννοια δύναμις, γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ στὸ περιεχόμενό της, πρέπει νὰ γίνῃ αἰσθητὴ σὰν πραγματικότης.

Πρέπει λοιπὸν τὸ παρὸν νὰ γεμίσῃ ἀπ' τὴν δύναμι ποὺ δίνει ἡ αἰωνιότης καὶ γιὰ νὰ κατορθωθῇ αὐτὸ χρειάζεται, ὅσοι ἐμπνέονται ἀπ' τὴν αἰωνιότητα νὰ παρουσιάσουν καρποὺς δυναμικούς, τοὺς ὁποίους παρουσιάζει κανεὶς μόνο ὅταν ἀνταποκρίνεται στὶς ἐπιταγὲς τοῦ ἐμπράκτου καὶ κοινωνικοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ σφάλματα «γραμμῆς» τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 20οῦ αἰῶνος σὰν κοινωνικῆς μονάδος, εἶναι τὸ ὅτι ζαλισμένος καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὶς ἰδεολογικὲς συγκρούσεις καὶ τὴν πάλη ἰδεῶν ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχή μας, ἐχώρισε δύο μεγάλες πηγὲς ἀστείρευτης ἐνεργείας, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ξεκίνημα ἀλλὰ καὶ τὸ τέρμα κάθε ἀνθρώπινης δημιουργίας : τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀγάπη. Ὁ χωρισμὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἁπλώθηκε ριζικὰ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἔδωσε μοιραῖα τὴν πρωτοπορεία στὴν δύναμι, ἡ ὁποία μὲ τὴν πρόοδο τῆς δράσεώς της ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἀρχικό της προορισμό. Καὶ παραμελήθηκε ἡ ἄλλη δύναμις, μὲ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του ἕνα πολύτιμο στοιχεῖο τοῦ πραγματικοῦ του προορισμοῦ καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ τοῦ χάραξαν τὰ ἀνώτερα ἔνστικτά του μὲ συνισταμένη τὴν Χριστιανικὴ Ἠθική. Ἐνόμισε ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνος ποὺ γαλουχήθηκε ἄφθονα ἀπὸ τὰ καλοδουλεμμένα καὶ ἀπατηλὰ συνθήματα τῶν ὑλιστικῶν δοξασιῶν, ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἐξέλιξις τοῦ πολιτισμοῦ ἔγκειται στὴν μηχανή. Αὐτὴ ἡ λατρεία τῆς μηχανῆς τὸν ὡδήγησε νὰ λησμονήσῃ μέσα στὸν χωρὶς φρόνησι ἐνθουσιασμό του, ὅτι ἡ μηχανικὸς πολιτισμὸς χωρὶς ἰδανικὰ καὶ ἠθικὰ ἀξιώματα εἶναι σὰν παιχνίδι τέλειο στὰ χέρια παιδιοῦ ποὺ δὲν γνωρίζει νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Κλείσθηκε στὰ ἐργαστήριά του μὲ σκοπὸ νὰ ἀπομονώσῃ καὶ χρησιμοποιήσῃ τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια καὶ ἀφιέρωσε στὴν κατεύθυνσι αὐτὴ μιὰ γιγάντια προσπάθεια μισοῦ αἰῶνος, λησμονῶντας ὅτι μιὰ κίνησις ποὺ διαπνέεται ἀπὸ ἰδεολογικὴ δύναμι καὶ ἀγνὴ πίστι, μπορεῖ συχνὰ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα ἀνώτερο κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν διάσπασι χιλιάδων πρωτονίων... Αὐτὰ εἶναι τὰ διδάγματα ποὺ ἔβγαλε ὁ πολυμήχανος ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας, ὁ ὁποῖος τώρα, κουρασμένος καὶ ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ κυνήγημα τῆς οὐτοπίας του, κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια ντροπιασμένος, ἀνίκανος νὰ δώσῃ μιὰ λύσι ἔστω καὶ ὑποφερτὴ στὸ κοινωνικὸ πρόβλημα, τὸν ἐφιάλτη αὐτὸν κάθε ὠργανωμένης κοινωνίας τῶν νεωτέρων χρόνων. Καὶ ὅμως, τὴν λύσι τὴν καθωρίσαμε πρὸ ὀλίγου. Κι' εἶναι τόσο ἁπλῆ, τόσο εὔκολη καὶ τόσο χειροπιαστή! Μὲ τὴν ἐπάνοδο τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἀρχικό του ξεκίνημα, μὲ τὴν προσπάθεια νὰ βρῇ τὸν χαμένο ἑαυτό του καὶ νὰ θεμελιώσῃ τὸν πραγματικό του προορισμό, θὰ βροῦν αὐτόματα τὴν λύσι τους τόσα καὶ τόσα κοινωνικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα τώρα, κλειδωμένα ἀπὸ ἀνικανότητα στὰ ντουλάπια τῆς γραφειοκρατίας «πρὸς μελέτην», φαίνονται ὑποθέσεις σπουδαῖες καὶ περίπλοκες, ἱκανὲς νὰ ἀπασχολήσουν τὴν λειτουργία καὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια τρὰστ ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων. Μὲ τὴν ἔμπρακτη ἐφαρμογὴ τῆς βιολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπιταγῆς τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῶν στοιχειωδῶν βιοτικῶν ἀγαθῶν τῶν δυστυχούντων, καὶ ἡ στέγη τοῦ ἀστέγου πληθυσμοῦ, καὶ ἡ ὑγιεινὴ διαβίωσις τῶν ἀπόρων τάξεων, καὶ ἡ προάσπισις τῆς ὑγείας τους, καὶ ἡ ἐξασφάλισις ἐργασίας τους μὲ λογικὴ καὶ ἀνθρωπίνη ἀμοιβή, καὶ ἡ προστασία τῶν παιδιῶν τους καὶ ἡ παροχὴ ἐκπαιδεύσεως γενικὰ καὶ ἡ ἠθικὴ συμπαράστασις σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα παύουν νὰ ἀποτελοῦν προβλήματα φοβερὰ καὶ δυσεπίλυτα καὶ ἐντοπίζονται ὡραιότατα μέσα στὸ πλαίσιο τῆς καλῆς θελήσεως καὶ τῆς συστηματικῆς ἐργασίας.

Χρειάζεται βέβαια γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἡ ἐπίδειξις κατανοήσεως ἐκ μέρους τοῦ ὠργανωμένου συνόλου, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς χρειάζεται πίστις καὶ πρωτοβουλία ἰδιωτική. Χρειάζεται τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναπτύξῃ κάθε πνευματικὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ μεταδώσῃ στοὺς συνεργάτας του καὶ συνανθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του.

«Ἄτοπον ἕνα τρυφᾶν πενομένων πλειόνων» λέγει ἕνας χριστιανὸς φιλόσοφος

τοῦ Β' αἰῶνος, ὁ Κλήμης ὁ 'Αλεξανδρεύς. Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ θεμέλιο κάθε πολιτισμένης κοινωνίας, εἴτε τοῦ 2ου εἴτε τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Διότι τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα δὲν γνωρίζουν τὴν ἐπίδρασι τοῦ χρόνου καὶ οὔτε λιγοστεύουν ἀλλὰ μᾶλλον πολλαπλασιάζονται μέσα στὸν ροῦν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἔτσι, ἐνόσῳ θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πάντοτε ὁ ἄνθρωπος θὰ περιμένῃ τὴν βοήθεια τοῦ συνανθρώπου του καὶ θὰ ἰσχύῃ στοὺς αἰῶνες ἡ ἠθικὴ ἐπιταγή :

«Τῷ αἰτοῦντι σὲ δίδου, καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῇς».

Χρειάζεται ἀκόμα τὸ ἀγωνιστικὸ αὐτὸ πνεῦμα ποὺ ἀναφέραμε νὰ συνοδεύεται ἀπὸ μία διευκρίνισι ἐξ ἴσου ἐπιτακτική. Ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, σὰν πηγὴ δυνάμεως, δὲν ἔχει μόνο τὴν φυσικὴ ἔλξι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται πολλὲς φορὲς μὲ ἀρρωστημένους συναισθηματισμοὺς ἢ ἐνοχλητικὸ οἶκτο. Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ σταματήσῃ νὰ ἐπικρατῇ ἡ ἀντίληψις τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης σὰν πράξεως ἐλεημοσύνης, σὰν ἐκδηλώσεως κοινωνικῆς αὐτόματης, χωρὶς κριτήρια, χωρὶς προορισμὸ καὶ μέθοδο ἐνεργείας. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπ' τὴν ἀντίληψί μας καὶ τὴν πραγματικότητα ἡ τάξις μιᾶς ἰδιαίτερα δυστυχισμένης κατηγορίας ἀνθρώπων, τῶν ἐπαιτῶν. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη σὰν μιὰ ἐκδήλωσι συμπαθείας καὶ κατανοήσεως πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ συνανθρώπου μας, διότι πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἄλλο εἶναι κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη καὶ ἄλλο φιλανθρωπία, ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ πολὺς κόσμος, δηλαδὴ σὰν ἀπὸ οἶκτο παροχὴ βοηθείας. Ὁ συνάνθρωπός μας εἶναι καὶ αὐτὸς ἐκπρόσωπος τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας ὅπως καὶ ἐμεῖς καὶ περιμένει ἀπὸ μᾶς ὄχι ἕνα εἰκοσάδραχμο, ἀλλὰ πρὸ πάντων καθοδήγησι γιὰ τὴν ἐπίλυσι τῶν προβλημάτων του ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Τὴν διάκρισι αὐτὴ μποροῦμε νὰ τὴν καταλάβωμε καλύτερα καὶ πιὸ ζωντανὰ ὅταν προσέξωμε ὅτι ἐνῷ τὸ ἔργο τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, τὸν ἀλτρουϊσμὸ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν, ἡ φιλανθρωπία πολλὲς φορὲς γίνεται σὰν ἕνα εἶδος καταναγκαστικῆς ἐργασίας, ποὺ κουράζει καὶ βοηθούντας καὶ βοηθουμένους. Τὸ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ φιλανθρωπία ποὺ δὲν ἐμπνέεται ἀπὸ ὑψηλὰ κίνητρα τὸ τονίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ τόσο βαθυστόχαστα ἀναλύει μὲ τὰ λόγια του τὸν ρόλο τῆς ἀγάπης στὴν ἀλληλεγγύη :

«Καὶ ἐὰν ψωμίσω τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδοθῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω οὐδὲν ὠφελοῦμαι».

Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν διαχωρισμὸ πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ κάτι ἄλλο. Νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ 'Ηθικὴ τονίζει τὶς ἠθικὲς παρεκτροπὲς οἱ ὁποῖες γίνονται μὲ παράλειψι, μὲ τὸ νὰ παραλείπωμε δηλαδὴ τὸ καλὸ ποὺ θὰ μποροῦσαμε νὰ κάμωμε. Δὲν ἔχομε προσέξει ὅσο πρέπει τὸ ὅτι «εἰδότι καλὸν ποιεῖν καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστίν». Διότι τὸ αἴτημα τοῦ χρέους πρὸς τὸν πλησίον δὲν πολεμᾷ μόνον ὁ φανατικὸς ὑλιστής, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ὑπονομεύει στὴν ψυχὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου μὲ τὴν ἀδιαφορία του, μὲ τὴν μεγαλόπρεπη εἰρωνία του ἢ μὲ τὴν «εὐνοϊκὴ οὐδετερότητα» ποὺ τηρεῖ, ὅταν οἱ ἀγωνισταὶ τῆς δικαιοσύνης δίνουν τὴν μάχη τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ἐπιβιώσεως τῆς κοινωνίας...

Καὶ τώρα, ἀφοῦ δώσαμε τὸν ὁρισμὸ μὲ ὅλες τὶς ἀπαραίτητες διακρίσεις τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, ἂς ἀπασχοληθοῦμε λίγο μὲ τὴν θεμελίωσί της μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωή. Τρεῖς βάσεις ὑπάρχουν ἐπάνω στὶς ὁποῖες οἰκοδομεῖται ἕνα ἔργο κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης : ἡ ὑλιστική, ἡ νατουραλιστικὴ καὶ ἡ πνευματική. Στὴν πρώτη περίπτωσι ὑποστηρίζεται ὅτι ὅταν οἱ ὑλικὲς ἀνάγκες ἱκανοποιηθοῦν, τὰ πάντα θὰ ὁδηγήσουν αὐτόματα σὲ μιὰ ἰδανικὴ κοινωνία. Στὴν δεύτερη περίπτωσι τονίζεται τὸ γεγονός, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ βιολογικὰ τὶς ἀνάγκες τὶς ὁποῖες ἔχει ἕνα ὑγιὲς σωματικὰ καὶ πνευματικὰ ἄτομο, τότε δὲν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἀνάπτυξί του. Στὴν τρίτη περίπτωσι ἀντιμετωπίζομε τὸν ἄνθρωπο σὰν μιὰ ὕπαρξη μὲ ὑλικά, πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προβλήματα, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκη ἐνισχύσεως σὲ κάθε βῆμα της στὴν ζωή.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ὀργάνωσις τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης πρέπει νὰ θεμελιωθῇ στὴν τρίτη βάσι, τὴν καθαρὰ πνευματική. Ὅσοι τόμοι συγγραμμάτων κι' ἂν γραφοῦν ἐπάνω στὸ ζωτικώτατο θέμα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σκοτισθῇ αὐτὴ ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια ποὺ τὴν νοιώθει εὐθὺς ἀμέσως καὶ ὁ ἁπλοϊκώτερος ἄνθρωπος ὅταν διαθέτῃ λίγη ἀγνὴ σκέψι : ὅταν πάρῃς γιὰ βάσι τὴν ὕλη, μόνο τὴν ὑλικὴ δυναμικότητα, τότε ἕνας μόνο ρυθμιστικὸς παράγων ὑπάρχει στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις : ἡ ὑλικὴ ὑπεροχή. Καὶ μιὰ μόνο δικαιοσύνη : τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, «τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον» ὅπως ἔλεγε στὸν Σωκράτη ὁ Θρασύμαχος. Γιὰ νὰ ἐκτοπισθῇ ἀπὸ ρυθμιστικὸς παράγων τῆς ζωῆς ἡ ὑλικὴ ὑπεροχὴ πρέπει κάποιος ἄλλος παράγων νὰ τὴν ἐκτοπίσῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ παράγων θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβληθῇ μόνο ὅταν στηριχθῇ σὲ μιὰ τέτοια πνευματικὴ δυναμικότητα ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ δαμάσῃ τὴν ὑλικὴ ὑπεροχή. Χωρὶς τὴν πνευματικὴ δυναμικότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ θέσι ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη σὰν ρυθμιστὴς τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Τὸ αἴτημα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης θὰ τὸ καταλάβῃ καὶ θὰ τὸ κάμῃ πραγματικότητα μόνο ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἡ ἄρνησις τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν ἦταν ἡ ἄρνησις τοῦ βάθρου γιὰ νὰ γίνῃ πραγματικότης τὸ αἴτημα τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον μένει πάντα ἀναλλοίωτη ἡ ἀλήθεια : ὅποιος πολεμᾷ τὶς πνευματικὲς ἀξίες, πολεμᾷ συγχρόνως κάθε δυνατότητα νὰ δοῦμε ἐπὶ τέλους ἀντὶ γιὰ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη βία, ρυθμιστὴ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων τὸν ἀλτρουϊσμὸν καὶ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Σήμερα εἶναι ἡ πιὸ κρίσιμη στιγμὴ γιὰ μιὰ σημαντικὴ πνευματικὴ ἔγερσι. Ἡ Ὁδηγέτις Φωνὴ μὲ τὸ παράδειγμά Της μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο τῆς ἑνότητος μὲ τὸν Θεῖον Νοῦν καὶ μᾶς ἐζήτησε νὰ ἀκολουθήσωμε ἐμπράκτως τὸ παράδειγμά Της. Μᾶς προσέφερε γιὰ τοῦτο μία μέθοδο ἁπλῆ καὶ ζωντανή, ποὺ ὁλοκληρωτικὰ ἀναλύσαμε καὶ ποὺ ὑπάρχει στὴν πεῖρα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς :

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς».

Ἡ ἔμπρακτη ἀπόδειξις κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης μᾶς παρέχει τὴν εὐχέρεια νὰ ἀνυψωθοῦμε ἀπὸ τὸν ὑλιστικὸ ἐγωϊσμὸ στὸν ἰδεαλιστικὸ ἀλτρουϊσμὸ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Ἐὰν μπορέσωμε νὰ διατηρήσωμε στὴν συνείδησί μας τὴν ἰδέα αὐτὴ πάντοτε σὲ ἐνέργεια, ἱκανοποιοῦμε μιὰ ἐπιταγὴ τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ὑψώνομε τὴν δραστηριότητά μας σὲ ἀνώτερο κύκλο ἐνεργείας.

Θὰ γίνῃ ἴσως γενικὰ παραδεκτὸ πώς, ἂν ὅλοι οἱ γνωστοὶ κανόνες πρέπει νὰ ὑποταχθοῦν τελικὰ κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπέρτατο νόμο, ποὺ νὰ διέπῃ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ νὰ εἶναι ἐφαρμόσιμος σὲ ὅλες τὶς συνθῆκες τοῦ βίου καὶ νὰ μπορῇ νὰ σταθῇ σὰν τὸ τελικὸ μέτρο πρὸς ὁποιαδήποτε δρᾶσι, ὁ νόμος αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι πιὸ ἐλαστικὸς ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μορφὲς τῶν κανόνων τῆς ἐποχῆς μας. «Πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ δρᾷ ἐπάνω στοὺς λαοὺς μὲ ἐπιτυχία καὶ συγχρόνως νὰ μπορῇ νὰ παρουσιάζῃ χειροπιαστὰ καὶ μαθηματικὰ προκαθωρισμένα ἀποτελέσματα». Γιὰ τὸν χριστιανὸ μάλιστα αὐτὸς δὲν εἶναι μόνο ὁ πρωταρχικὸς νόμος μὰ ὁ μοναδικὸς νόμος. Στέκει μέσα στὸν χρόνο καὶ στὸν χῶρο τῶν ἰδεῶν σὰν τὴν Πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐκπορεύονται ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι. Καὶ εἶναι ἀπόλυτος. Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα νόμο ποὺ στὴν ἀπόλυτη ἔννοιά του μᾶς σταματᾷ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξωμε κάτι ποὺ θεωρεῖται σφαλερό, ἢ τὸ εἶδος τοῦ νόμου ποὺ συστηματοποιεῖ τὶς εἰδικὲς πράξεις τῆς ζωῆς μας, τὶ πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀκολουθήσουν γιὰ μιὰ ἠθικὴ ζωή. Ὁ Νόμος τῆς Ἀγάπης εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐπιβάλῃ στὰ ἄτομα τὶ ἀκριβῶς νὰ πράξουν, ἐκεῖνο ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲν τοὺς διέταξε ἀπὸ πρίν, κάτι ποὺ ἴσως κανεὶς ἄλλος ποτὲ δὲν σκέφθηκε πρὶν ἀπ' αὐτούς. Μὲ ἄλλα λόγια εἶναι μιὰ βασικὴ ἀρχὴ ποὺ προσπαθεῖ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἄνθρωπο μέσα στὴ σφαῖρα τοῦ ἤθους του καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ νόμος αὐτὸς περιλαμβάνει τὴν ἀπόλυτα δυναμικὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αἰώνια κατεύθυνσι καὶ μᾶς δίνει τὸν τρόπο ποὺ ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν στὴν κύρια πηγὴ ἀπ' ὅπου

πηγάζει κάθε δρᾶσι ἀρετῆς. Καὶ ἐδῶ φυσικὰ ἡ 'Αγάπη διαφέρει ριζικὰ ἀπ' ὅ,τι συνήθως θεωρεῖται ἠθικὲς ἰδέες ἢ ἠθικολογικὰ παραγγέλματα. Τό Χριστιανικὸ σύστημα δὲν εἶναι ἑδραιωμένο στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος κάμει κάτι ὑπακούοντας στὴν πίεσι ἐξωτερικῶν γεγονότων ἢ πρὸς χάριν μιᾶς μονότονης καὶ αὐτόματης πειθαρχίας σὲ ἠθικοὺς κανόνες. Ὅταν ἡ χριστιανικὴ ἄποψις ἐννοηθῇ στὴν πληρότητά της καὶ τὴν καθολικότητά της, τότε ἡ ἔννοια τῆς 'Αγάπης συνεπάγεται, τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερο, μιὰ ριζικὴ μεταμόρφωσι τοῦ ὅλου ἠθικοῦ ρυθμοῦ τοῦ κόσμου, ἕνα νέο εἶδος κοινωνικῆς δικαιοσύνης διαπλάσσεται ὅταν οἱ ἄνθρωποι καταλάβουν πὼς ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ μόνο μὲ τελετουργικὴ θυσία καὶ ὅτι 'Εκεῖνος ζητεῖ πραγματικὴ δικαιοσύνη στὴν περίσκεψιν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἂν ὁ Θεὸς μοιάζει σὰν τὸν μεγάλο ἀντιμαγνήτη ποὺ τραβᾷ μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἕλξεις τοῦ κόσμου, ὅλες μας οἱ ἄλλες ἐπιθυμίες θὰ γίνουν πλουσιώτερες καὶ θὰ βροῦν τὸ ἀληθινό τους αἴσθημα ἰσορροπίας. Κάτω ἀπὸ τὸν Θεό, ἡ 'Αγάπη δὲν ἔχει ἄλλο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ παρὰ τὴν ἀνθρωπίνη προσωπικότητα. Μόνο αὐτὴ ἡ προσωπικότης πράγματι ὑπάρχει. Ὄχι ἄλλα πράγματα ἢ ἄλλα ἀφῃρημένα ὄντα ἢ ἄλλα ἰδανικά. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ δικαιοκρισία στὴν ἀφῃρημένη της ἔννοια δὲν ἔχει θέσι. Γιατὶ στὸ γήϊνο κράτος ὁ Χριστιανισμὸς διακρίνει μιὰ καὶ μόνο δικαιοκρισία, αὐτὴ ποὺ σημαίνει τὸν ζῆλο γιὰ τὶς ἀνθρώπινες ψυχές. Οἱ ζωντανὲς ὑπάρξεις, αὐτὲς εἶναι οἱ ἀξίες στὸν κόσμο, γιατὶ εἶναι αὐτὲς ψυχὲς προωρισμένες γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ κυνηγητοῦ τῶν ἀξιῶν. Καμμιὰ ἄλλη ἠθικὴ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑψηλὴ ἀξιοποίησι τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Καμμιὰ ἄλλη ἠθικὴ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ τὴν ὑποστροφὴ τῶν ἀνθρώπων σὲ κάτι ἄλλο ἢ τὴν ἔστω καὶ ἀδύνατη διακήρυξι, πὼς ὁ καθένας μας ζῇ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ μόνο. Καμμιὰ ἄλλη ἠθικὴ δὲν μπορεῖ νὰ συνενώσῃ τοὺς ἀνθρώπους σὲ κοινωνικὰ σύνολα κατὰ τὸν τρόπο ποὺ στὴν περίπτωσι τῆς 'Αγάπης ἀποτελεῖ μόνη της μιὰ ἐξύψωσι τῆς προσωπικότητος. Δὲν εἶναι κενὰ λόγια ἀλλὰ ἀναντίρρητη ἀλήθεια τὸ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ὑφίστανται γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ. Καὶ δὲν εἶναι ἁπλῆ συναισθηματικότης, ἀλλὰ οὐσιαστικὸς τρόπος φιλοσοφήσεως τῆς ζωῆς, νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἡ συνισταμένη τῶν πάντων εἶναι ἡ 'Αγάπη, καὶ τὸ σύνολο τῆς ἀγάπης ὁ ἴδιος ὁ Θεός :

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστι, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ».

Αὐτὴ ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἐκπληρώσεως τοῦ ὑψίστου χρέους τῆς 'Αγάπης, ἀποκτᾷ στὶς σημερινὲς στιγμὲς ἰδιαίτερη σημασία γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Χώρα χαρακτηριστικὰ ἀγροτική, μὲ πτωχότατο ἐθνικὸ εἰσόδημα καὶ μὲ βιοτικὸ ἐπίπεδο καταπληκτικὰ χαμηλό, ἡ Πατρίδα μας ὑπέστη συγκλονιστικὰ τὰ πλήγματα ἐπανειλημμένων πολέμων καὶ καταστροφῶν καὶ βρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως ἀπὸ τὰ δεινά της. Χώρα στὴν ὁποία ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας ἀνέκαθεν ἀποτελοῦσε πρόβλημα, ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζει οἰκονομικὴ κρίσι ἡ ὁποία ἔχει ἀντίκτυπο ἐπάνω στὶς συνθῆκες διαβιώσεως τοῦ λαοῦ της. Μεγάλες μάζες τοῦ πληθυσμοῦ, ἰδίως στὴν ὕπαιθρο, ζοῦν κάτω ἀπὸ συνθῆκες ἀθλιότητος καὶ στεροῦνται στὸν αἰῶνα τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου ἑνὸς πιάτου θρεπτικοῦ φαγητοῦ ἢ μιᾶς ἀνθρωπινῆς ἐνδυμασίας. Καὶ ἐὰν οἱ ἰθύνουσες τάξεις παρακολουθοῦν μὲ ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία τὸ φαινόμενο τοῦτο, χρέος ἐμᾶς τῶν διανοουμένων εἶναι νὰ προβάλωμε τὴν διαμαρτυρία μας καὶ τὴν ἀντίστασί μας ἀπέναντι στὴν κοινωνικὴ ἀδικία ποὺ συνεχίζεται. Οἱ ἄπορες τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, αὐτὲς οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὸν στυλοβάτη τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς 'Εθνικῆς Οἰκονομίας, αὐτὲς οἱ ὁποῖες στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς Πατρίδος πάντοτε βρίσκονται στὶς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος μὲ τὸ ὅπλο ἢ τὴν σκαπάνη τῆς ἀνοικοδομήσεως στὰ χέρια, εἶναι πραγματικὰ ἄξιες μιᾶς καλύτερης ὑποστηρίξεως καὶ μιᾶς πιὸ ἐπιμελημένης προστασίας. 'Εμεῖς ποὺ ἔχομε τὴν ὑπέρ-

τατη εὐτυχία νὰ μὴν ἀντιμετωπίζουμε ὑλικὸ ζήτημα συντηρήσεώς μας, ἐμεῖς οἱ κατὰ κάποιο τρόπο πνευματικὰ ἀνεπτυγμένοι, οἱ προνομιοῦχοι δηλαδὴ τῆς ζωῆς, ἐφ' ὅσον συνδυάζομε τὰ δύο αὐτά, ὀφείλομε νὰ μεταδώσωμε ἄσβυστα τὰ ἰδανικά μας, νὰ βάλωμε σὲ κίνησι μιὰ σταυροφορία κοινωνική, νὰ βάλωμε τὸν ἑαυτό μας σὲ μιὰ κατάστασι ἀποστολῆς. Σὰν ἄνθρωποι, εἶναι καιρὸς πιὰ «νὰ γίνωμε ὅ,τι εἴμαστε» γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν ἐπιτυχημένη ἔκφρασι ἑνὸς συγχρόνου πνευματικοῦ ἡγέτου. Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ τελειοποιήσωμε τὴν μορφὴ «ἄνθρωπος» τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, πρὸς τὴν μορφὴ «Χριστιανὸς ἄνθρωπος», ὅπως αὐτὴ σκιαγραφήθηκε καὶ διαμορφώθηκε ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου. Εἶναι καιρὸς νὰ ξεπηδήσῃ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ὁ νέος ἄνθρωπος, ποὺ βαδίζει σὲ νέα πνευματικὰ πλαίσια καὶ ζητεῖ νὰ βρῇ καὶ θεμελιώσῃ τὸν χαμένο ἑαυτό του. Ὁ ἄνθρωπος συνεχιστής, ὄχι αἰχμάλωτος τοῦ παρελθόντος, ὑπερήφανος, νὰ ἔχῃ σκοπὸ τῆς ζωῆς του τὴν προσφορά του γιὰ τὴν διατήρησι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιῶν...

Στὸν ὁρίζοντα τοῦ δρόμου τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀρχίζει νὰ ροδίζῃ τὸ φῶς μιᾶς ἐλπιδοφόρου αὐγῆς. Ὁ μελετητὴς τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος διαπιστώνει ὅτι στὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ κάποια πρόοδος ἔχει σημειωθῇ στὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Εἶναι πρὸς τιμὴν τοῦ μικροῦ καὶ εὐγενικοῦ τούτου τόπου ἀπ' ὅπου ξεπήδησαν τὰ μεγάλα ἰδανικά, ὅτι ἡ κίνησις προνοίας ἀρχίζει νὰ ριζώνεται ἀργὰ ἀλλὰ σταθερὰ καὶ ὅτι ὑπάρχει γόνιμο ἔδαφος γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν ἰδεῶν ποὺ πιὸ πάνω ἀναπτύξαμε καὶ ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεμελιωτοῦ τῆς ἀλληλεγγύης. Καὶ θὰ εἶναι μεγάλο εὐτύχημα νὰ μπορέσωμε νὰ ἀπαντήσωμε σὲ κάποιον ποὺ εἶπε ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἑνὸς λαοῦ μετριέται ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τὰ ἐργοστάσιά του, πὼς μετριέται καλύτερα ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ τὰ ἐργαστήρια Ἀλληλεγγύης καὶ Ἀγάπης...

Ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ θέματός μας ὁ ἀπολογισμὸς τῆς κινήσεως ἀλληλεγγύης στὴν Πατρίδα μας. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπόσχονται ἀρκετὰ γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία εἶναι ὅτι οἱ ἀνάγκες εἶναι τόσο ἐκτεταμένες ὥστε χρειάζεται νὰ σημειωθοῦν ἀκόμη ἄπειρα μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. Καὶ πρὸ πάντων, πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ ἐντατικὰ ἡ ἰδέα ὅτι τὸ ἔργο τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν διαγράφεται μὲν τραχὺ καὶ κοπιαστικό, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἂς κλείσωμε βαθειὰ μέσα μας τὸ εὐγενικὸ ἰδανικὸ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καί, πρωτοπόροι στὸν ἀγῶνα ποὺ μᾶς φωνάζει κάτω ἀπ' τὶς σημαῖες του, ἂς μεταδώσωμε καὶ σὲ ἄλλους τὴν φλόγα νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά μας, ἑνώνοντας τὶς προσπάθειές τους σὲ μιὰ σταυροφορία κοινή.

Ἐργάτες κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, οἰκοδόμοι καὶ θεμελιωταὶ ἀνθρωπιστικοῦ πολιτισμοῦ, ἂς ἔχωμε τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ δώσωμε τὸ παρὼν στὴν μάχη τῆς κοινωνικῆς ἐργασίας γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῶν συμφερόντων τῶν ἀδικημένων ἀπὸ τὴν φύσι καὶ τῶν δυστυχούντων.

Ἂς μᾶς διαπνέῃ σὰν φωτεινὸ κίνητρο ἡ φιλοδοξία νὰ φτιάξωμε μὲ τὶς ταπεινὲς δυνάμεις μας καὶ νὰ παραδώσωμε ἄφθαρτη στὴ νέα γενεά, βγαλμένη ἀπὸ τὴν σημερινὴ κρίσι, ἀκουμπισμένη αἰσιόδοξα στὸ μέλλον, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, στοργικὴ μητέρα τῶν φτωχῶν παιδιῶν της, μιὰ ἐλεύθερη, κοινωνικὰ δίκαιη, καὶ Χριστιανικὴ Ἑ λ λ ά δ α...

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ ΜΑΣΤΙΖΕΙ ΕΙΣ ΦΟΒΕΡΑΝ ΚΛΙΜΑΚΑ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ — 1.720.000 ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΙ—

'Αναδημοσίευσις ἐκ τῆς
ἐφημερίδος «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»
τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 1957

Συμφώνως πρὸς τελευταίας στατιστικάς, 1.720.000 Γάλλοι πάσχουν ἀπὸ ἀλκοόλισμόν. 'Η μέση δὲ ποσότης τοῦ καταναλισκομένου ἐν Γαλλίᾳ οἰοπνεύματος ἀνέρχεται κατὰ κάτοικον εἰς 68 λίτρας. Αὕτη εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

'Ο ἀλκοολισμὸς ἀποτελεῖ ἀληθῆ κοινωνικὴν μάστιγα ἐν Γαλλίᾳ, ὄχι μόνον ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῆς ἀπόψεως. Τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ μονοπώλιον τοῦ οἰνοπνεύματος—ἐξαιρέσει τῆς ρακῆς, τοῦ κονιὰκ καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος ἀπὸ δαμάσκηνα, κεράσια κλπ.—εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ ἐπεμβαίνῃ πλησίον τῶν παραγωγῶν, δίδον εἰς αὐτοὺς ἐπιχορηγήσεις ὁσάκις ἡ παραγωγὴ εἶναι κακὴ καὶ ἀγοράζον τὰ πλεονάσματα ἐπὶ καλῆς παραγωγῆς, διὰ νὰ τὰ μεταπωλήσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς τιμὰς πολὺ χαμηλοτέρας τοῦ κόστους.

Πολλοὶ Γάλλοι πολιτικοὶ—μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ κ. Μαντὲς Φρὰνς μὲ τὴν πολιτικήν του τῆς «ἐνθαρρύνσεως τῆς γαλακτοποσίας»—ἐπεδίωξαν ἀνεπιτυχῶς νὰ καταπολεμήσουν τὸν ἀλκοολισμόν, ἀποθαρρύνοντες τοὺς παραγωγοὺς οἰνοπνεύματος καὶ δίδοντες ἀποζημιώσεις εἰς ἀμπελουργούς, διατεθειμένους ὅπως καλλιεργήσουν ἄλλως τὰς ἀμπέλους των.

'Η παροῦσα σοσιαλιστικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐφαρμόζει πολιτικὴν αὐστηρῶν οἰκονομιῶν καὶ εὑρίσκεται ἐνώπιον τοῦ μεγάλου οἰκονομικοῦ βάρους τοῦ πολέμου τῆς 'Αλγερίας, δὲν ἐπελήφθη ἀκόμη τὸ προβλήματος τοῦ ἀλκοολισμοῦ. 'Ο Τύπος παραπονεῖται διὰ τὴν παράλειψιν αὐτὴν καὶ ὑπογραμμίζει ὅτι τὰ πρῶτα οἰκονομικὰ μέτρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ληφθῆ ἀκριβῶς εἰς τὸν τομέα τῆς παραγωγῆς οἰνοπνεύματος. Τὰς ἡμέρας αὐτάς, μία ἐφημερὶς σοσιαλιστικῶν τάσεων ἐξαπέλυσεν ἀληθῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὑπογραμμίζουσα κυρίως τὸ βάρος τὸ ὁποῖον τὸ πάθος τοῦτο ἀντιπροσωπεύει ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν φορολογουμένων.

'Υπολογίζεται ἔτσι ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ οἰνοπνεύματος τὸ κράτος χάνει ἐτησίως περὶ τὰ 300 ἑκατομμύρια φράγκων, ἀπὸ ἀγορὰς πλεονασμάτων οἰνοπνεύματος, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζει τί νὰ κάμῃ, ἀπὸ ἐργατικὰ ἀτυχήματα, νοσοκομειακὰ καὶ ἰατρικὰ ἔξοδα κλπ. 'Εὰν ἐξερριζοῦτο ἡ πληγὴ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, παρατηρεῖται, ὁ ὑπουργὸς κ. Ραμαντιὲ θὰ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ζωτικὰς ἐκείνας οἰκονομίας, τὰς ὁποίας ἐπαγγέλλεται ἀπὸ ἀρκετοῦ χρόνου.

"Αλλαι ὅμως ἐφημερίδες ἀντιπαρατηροῦν, ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν λειτουργοῦν 500.000 καταστήματα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν (ἕνα ἐπὶ 50 ἐνηλίκων Γάλλων)! Τοῦτο σημαίνει ὅτι, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν κυβερνώντων, ὁ λαὸς δὲν θὰ ἦτο εὔκολον νὰ παραιτηθῇ τῶν καθημερινῶν του σπονδῶν εἰς τὸν Βάκχον καὶ ὅτι ἑκατοντάδες χιλιάδων μικροεπαγγελματιῶν θὰ ὑφίσταντο οἰκονομικὴν καταστροφήν, κατόπιν ἑνὸς ἀποτελεσματικοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΠΟΥΤΝΙΚ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ **«Γεγονότα καὶ κείμενα»**,
τεῦχος 24ον, τῆς 16—31ης Ὀκτωβρίου 1957

Ἡ ἐκτόξευσις τοῦ σοβιετικοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ εἰς τοὺς συνοδοιπόρους νὰ ἐξαπολύσουν μίαν θορυβώδη προπαγανδιστικὴν ἐκστρατείαν. Ὁ κυριώτερος ἰσχυρισμός των εἶναι ὅτι ὁ δορυφόρος ἀποδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τῆς σοβιετικῆς ἐπιστήμης καὶ τεχνικῆς καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ σοβιετικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος ἔναντι τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ γενικώτερον τοῦ δυτικοῦ. Ἂς προβῶμεν εἰς μίαν ἀντικειμενικὴν ἐξέτασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ.

Κατ' ἀρχὴν ἡ ρωσικὴ ἐπιστήμη καὶ τεχνικὴ εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀμερικανικῆς; Οἱ ἀριθμοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ σοβιετικὴ βιομηχανία καὶ ἡ ἀγροτικὴ παραγωγὴ ἀνέρχεται σήμερον εἰς τὸ 1/3 μόλις τῆς ἀμερικανικῆς. Ἐξ ἄλλου ἡ παραγωγικότης, ἡ ὁποία σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν κατάρτισιν τοῦ Ρώσου ἐργάτου, μόλις φθάνει τὸ 1/5 ἐκείνης τοῦ ἀμερικανοῦ συναδέλφου του. Οἱ ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ ποὺ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ρωσίαν κατεπλάγησαν ἀπὸ τὰς ἀναχρονιστικὰς βιομηχανικὰς ἐγκαταστάσεις της. (Αἱ Ρωσικαὶ συγκοινωνίαι εἶναι ἀπὸ τὰς χειροτέρας τοῦ κόσμου). Τέλος εἰς τὸ 20ὸν Συνέδριον, οἱ σοβιετικοὶ ἠγέται καὶ ἰδίως ὁ Κροῦστσεφ, ὁ Μπουλγκάνιν, ὁ Μικογιὰν καὶ ἡ Παγκράτοβα, ἀνέφεραν ὅτι εἰς τὴν χώραν των συχνότατα ἐφαρμόζονται ἀπηρχιωμέναι μέθοδοι παραγωγῆς καὶ ὅτι ὑστεροῦν ὄχι μόνον αἱ θεωρητικαὶ ἐπιστῆμαι, τὰ νομικά, ἡ φιλοσοφία, ἡ ἱστορία, ἡ πολιτικὴ οἰκονομία καὶ ὁ... μαρξισμός, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐφηρμοσμέναι ἐπιστῆμαι καὶ ἡ τεχνική. Εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν τομέα, λοιπόν, ἡ Ρωσία ὄχι μόνον δὲν προηγεῖται ἀλλὰ καὶ ὑστερεῖ σημαντικῶς ἔναντι τῶν Η.Π.Α.

Ὅσον διὰ τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἡ ἐκτόξευσις τοῦ δορυφόρου ἀποδεικνύει τὴν ἀνωτερότητα τοῦ σοβιετικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, αὐτὸς εἶναι παράλογος. Μήπως αἱ πυραμίδες ποὺ ἐθεμελιώθησαν ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν δούλων δικαιώνουν ἱστορικῶς τὴν τυραννίαν τῶν Φαραώ; ἢ μήπως τὸ θαυμαστὸν ἐπίπεδον τῆς Γερμανικῆς τεχνικῆς ἀπέδειξεν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ναζισμοῦ; Ἕνα κοινωνικὸν σύστημα εἶναι ἀνώτερον ἑνὸς ἄλλου ἐὰν τὸ οἰκονομικὸν ἀποτέλεσμα τῆς μεγαλυτέρας παραγωγικότητος καὶ λαϊκῆς εὐημερίας συμβαδίζει μὲ μίαν μεγαλυτέραν πολιτικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ Ρωσία ὅμως σήμερον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παραγωγικότητος καὶ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καθυστερεῖ, ὄχι μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὰς Η.Π.Α. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς περισσοτέρας προηγμένας δυτικὰς χώρας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῶν ἐλευθεριῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐποχήν.

Θὰ προβληθῇ ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ δικαίως τὸ ἐρώτημα, ἐὰν ἡ Ρωσία ὑστερεῖ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν τομέα καὶ ἔχει ἕνα ἀναχρονιστικὸν κοινωνικὸν σύστημα, τότε πῶς ἠδυνήθη νὰ κατασκευάσῃ τὸν τεχνητὸν δορυφόρον καὶ μάλιστα πρὸ τῶν Η.Π.Α. ;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁπλῆ : Εἰς τὴν Ρωσίαν, τὸ κράτος εἶναι ὡς γνωστὸν μοναδικὸς καὶ ἀπόλυτος ἰδιοκτήτης ὅλου τοῦ πλούτου τῆς χώρας, τόσον τοῦ ὑλικοῦ ὅσον καὶ τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν. Τὸν δὲ πλοῦτον αὐτὸν διαχειρίζεται κατὰ βούλησιν καὶ κατὰ τρόπον τελείως ἀνεξέλεγκτον. Εἶναι φυσικὸν λοιπὸν νὰ ἔχῃ τὸ Κομμουνιστικὸν Κράτος τὴν δυνατότητα νὰ καταβάλλῃ εἰς ὁρισμένους τομεῖς ποὺ ἐξυπηρετοῦν ἰδιαιτέρως τὰς πολιτικὰς ἐπιδιώξεις του προσπάθειαν δυσανάλογον πρὸς τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς χώρας. Τὸ κράτος, εἰς τὴν Ρωσίαν, δύναται νὰ ἀγνοήσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ λαὸς ὑποφέρει ἀπὸ ἀκρίβειαν καὶ στερήσεις καὶ νὰ δια-

θέσῃ ἀνεξελέγκτως κονδύλια καὶ μέσα κολοσσιαῖα διὰ τὴν ἐπίτευξιν ὡρισμένων σκοπῶν του. Ἔτσι, ἐνῷ οἱ Ρῶσοι ἐργαζόμενοι τρέφονται, στεγάζονται καὶ ντύνονται κατὰ τρόπον χειρότερον ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των οἱασδήποτε δυτικῆς χώρας, τὸ Ρωσικὸν κράτος ἀσχολεῖται μὲ... μεταφυσικὰ προβλήματα, ὡς τῆς κατανικήσεως τοῦ θανάτου καὶ τῆς κατακτήσεως τοῦ διαστήματος, ποὺ ἀνταποκρίνονται κυρίως εἰς τὰς πολιτικάς του ἐπιδιώξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀσιατικὴν προέλευσιν καὶ τὰς ὑπερβατικὰς τάσεις τῆς μυστικιστικῆς ρωσικῆς νοοτροπίας. Οἱ ἐνδεχόμενοι καρποὶ τῶν ἐπενδύσεων αὐτῶν, ὅπως εἶναι φυσικόν, δὲν ἀποτελοῦν προϊόντα μιᾶς σταθερᾶς καὶ φυσιολογικῆς ἐξελίξεως ὡς εἰς τὴν Δύσιν, ἀλλὰ ἀποκτῶνται κατὰ τρόπον ἀνώμαλον καὶ ἀντιοικονομικόν, πρᾶγμα ποὺ ἔχει δυσαρέστους συνεπείας διὰ τὴν Ρωσικὴν οἰκονομίαν καὶ κοινωνίαν. Δὲν πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ἐκπλησσώμεθα πληροφορούμενοι ὅτι ὁ Ρῶσος ἔχει μόνον 50 τετραγωνικοὺς πόδας στεγαστικὸν χῶρον καὶ ὅτι ὁ δορυφόρος τοῦ ἐστοίχισε 500 ἑκ. δολλάρια, ἐνῷ ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει στεγαστικὸν χῶρον 500 τετραγωνικῶν ποδῶν καὶ ὁ δορυφόρος θὰ τοῦ στοιχίσῃ μόνον 200 ἑκ. δολλάρια.

Δυσμενῶς, παραλλήλως, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν σπασμωδικότητα τῆς προσπαθείας καὶ αἱ ἴδιαι αἱ ρωσικαὶ ἐπιστημονικαὶ ἐπιτεύξεις.

Ὁ ρωσικὸς δορυφόρος μαρτυρεῖ βεβαίως πραγματικὴν ἐπιστημονικὴν προσπάθειαν, εἶναι ὅμως πρόχειρος, ἐξετοξεύθη ἐσπευσμένως πρὸς ἄγραν ἐντυπώσεων καὶ δὲν παρέχει εἰς τὴν ἐπιστήμην παρὰ ἓν μικρὸν μόνον μέρος τῶν πολυτίμων πληροφοριῶν ποὺ θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἐὰν ἡ ἐκτόξευσίς του δὲν ἐπεταχύνετο διὰ πολιτικοὺς λόγους. Οὔτε, τέλος, τὸ σοβιετικὸν ἐπιστημονικὸν σύστημα προφανῶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκμεταλλευθῇ πλήρως τὰς ἐπιτυχίας ποὺ σημειώνει μὲ αὐτὰς τὰς μεθόδους, ἀπόδειξις δὲ αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἐνῷ ἡ Ρωσία κατεσκεύασε πρώτη τὴν ὑδρογονικὴν βόμβαν, σήμερον ἡ Ἀμερικὴ προπορεύεται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τομέα λόγῳ τῶν μεγαλυτέρων μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτει διὰ τὴν πρακτικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ μαζικὴν παραγωγὴν πάσης νέας ἀνακαλύψεως, κυρίως δὲ διότι αὐτὴ ἔφθασεν εἰς τὴν ὑδρογονοβόμβαν ὁμαλῶς καὶ στηρίζει τὴν παραγωγήν της εἰς μίαν οἰκονομικὴν βάσιν πολλαπλασίως εὐρυτέραν τῆς ρωσικῆς.

Ὁ Ἀμερικανὸς θὰ χαρῇ διὰ τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ ἀμερικανικοῦ δορυφόρου. Οἱ Ρῶσοι ὅμως καὶ οἱ λαοὶ τῶν ἐπιγείων δορυφόρων τῆς Ρωσίας βλέπουν τὸν ρωσικὸν δορυφόρον ὡς σφετεριστὴν ἑνὸς τμήματος τοῦ ἰσχνοῦ μεριδίου των ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν των εἰσόδημα.

Τέλος, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν μίαν πλήρη εἰκόνα τοῦ ὅλου θέματος, πρέπει νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ὁ ρωσικὸς δορυφόρος ἀποτελεῖ κατὰ μέγα μέρος ἐνεργητικὸν τῆς Γερμανικῆς ἐπιστήμης, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν κατασκευήν του ἠργάσθησαν χιλιάδες Γερμανοὶ εἰδικοὶ κρατούμενοι ὑπὸ τῶν Ρώσων, ὡς πρότυπον αὐτῆς δὲ ἐχρησίμευσεν ὁ διηπειρωτικὸς πύραυλος «Α—10», ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατεσκευάσθη ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Εὐγένιον Σένγκερ διὰ νὰ βληθῇ ἡ Νέα Ὑόρκη ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ρώσων μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Γερμανίας, προτοῦ προφθάσῃ νὰ χρησιμοποιηθῇ.

Ἐν συμπεράσματι, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ ἑξῆς: Ὁ Ρωσικὸς δορυφόρος ἀναμφισβητήτως ἔχει μεγάλην ἐπιστημονικὴν σημασίαν. Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως σημασία του εἶναι ἱστορικὴ καὶ ψυχολογικὴ καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει μεταβάλλει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ρωσία οἰκονομικῶς, τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ὑστερεῖ συνολικῶς εἰς σημαντικὸν βαθμὸν ἔναντι τῆς Δύσεως, ἐνῷ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δορυφόρου δὲν βελτιώνει καὶ δὲν δικαιολογεῖ, ἐξηγεῖ ὅμως τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ λαοῦ της καὶ ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐκδήλωσιν τῶν ἀντιφάσεων τοῦ σοβιετικοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος.

Ἡ γιορτὴ τῆς Βασιλόπιττας

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος, κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Ἰανουάριος 1958.

Οἱ μεγάλες γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ποὺ κυριολεκτικὰ ἀναστάτωσαν τὴν ἀνθρώπινη ζωή, πέρασαν πιά... Ἔφυγαν, παίρνοντας μαζί τους ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν καρδιά μας... Μιὰν ἀνάμνηση, μιὰ ἐλπίδα, ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί...

Ὅλοι, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ἔλαβαν μέρος κι' ἔδωσαν ἕνα «παρὼν» στὸ εὔθυμο προσκλητήριο τῆς μεγάλης χαρᾶς...

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Κοκκίνου, τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Σώματος κ. Νέρη, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτου, τῆς κ. Δηλαβέρη καὶ ἄλλων ἐπισήμων κατὰ τὴν κοπὴν τῆς Βασιλόπιττας εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.

Μονάχα ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ αὐτὲς τὶς μέρες ἔμεινε ἔρημη, βαρειὰ καὶ μόνη...

Ἦσαν βλέπετε οἱ δόκιμοι μὲ ἄδεια στὰ σπίτια τους καὶ ἡ κίνηση, ἡ γνώριμη σχολικὴ κίνηση, εἶχεν ὁλότελα νεκρωθῆ...

Ὅμως ἔπρεπε, ἦταν ἀνάγκη, ὅπως κάθε χρόνο αὐτὲς τὶς μέρες οἱ δόκιμοι νὰ ἐγκαινιάσουν τὴν ἐπάνοδό τους μὲ λίγες εὐχές, μ' ἕνα κομμάτι βασιλόπιττας, μὲ ἕνα στολισμένο δέντρο...

Ὄχι μονάχα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Καινούργιου Χρόνου, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἔπρεπε οἱ δόκιμοι, πλάϊ στοὺς Καθηγητὲς καὶ τοὺς Ἀξιωματικούς τους, νὰ γιορτάσουν καὶ

ὑπηρεσιακὰ ὅλοι μαζὶ σὰν μιὰ Οἰκογένεια τὸ καθιερωμένο πιὰ χριστιανικὸ ἔθιμο τῆς Πρωτοχρονιᾶς, συσφίγγοντας ἔτσι περισσότερο τοὺς δεσμούς ποὺ τοὺς ἑνώνουν μὲ τὴν Σχολή τους.

Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνας ἀκόμα τρίτος λόγος, ποὺ συντονίζει καὶ ἀξιοποιεῖ ὅλους τοὺς λόγους... Ἡ Σχολὴ ποὺ στὸ πρόσφατο καὶ τὸ ἀπώτερο παρελθὸν ἔχει μιὰ πλούσια πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ παράδοση δὲν θἄτανε σωστὸ νὰ μείνῃ ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

Ἡ Σχολή, ποὺ μὲ τὰ χορευτικὰ τσάγια της, τὰ ψυχαγωγικά της ἀπογεύματα, τὶς ἐκδρομές της, τὶς δεξιώσεις της καὶ τοὺς ἀλησμόνητους χορούς της, ἔχει καθιερώσει πιὰ καὶ ἔχει ἐπιβάλει μιὰ καινούργια σχολικὴ καινοτομία πλούσια, εὐχάριστη, ψυχαγωγικὴ καὶ διδακτική, ἦτανε ἀνάγκη καὶ φέτος νὰ ὁμορφοντυθῇ καὶ νὰ πάρῃ τὴ γνώριμη μορφή της, αὐτὴν ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ ἐθαύμασε ἕνας ὁλόκληρος κόσμος.

Ἴσως τέτοιου εἴδους κοσμικὲς «πολυτέλειες» νὰ ἦταν ἄγνωστες πρὶν λίγα ἀκόμα χρόνια, μὰ τώρα πιὰ ὑπάρχει παράδοση.

Ὑπάρχει ἕνα ὁλόκληρο, τεράστιο καὶ πολύμορφο ἔργο, ποὺ ἀγγαλιάζει κάθε κοινωνικό, πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ τομέα...

Ἡ Σχολὴ ἀνέδειξε καὶ ἐπέβαλε τύπους ἄγνωστους μέχρι χθὲς καὶ ποὺ ὅμως εἶναι στενὰ συνδεδεμένοι μὲ τὸ ἔργο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς ὁποίας εἶναι διαφημιστικοὶ προπομποὶ ποὺ προλειαίνουν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνύψωση τῆς Ἀστυνομικῆς Ἰδέας καὶ τὴν προβολὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἔργου.

Πότε εἶχε ἡ Ἀστυνομία περιοδικὸ σὰν αὐτὸ ποὺ ἔχει σήμερα;

Πότε εἶχε ἀστυνομικοὺς δημοσιογράφους, ἀστυνομικοὺς λογοτέχνες ἢ ποιητές;

Πότε εἶχε τέτοιο δημοσιογραφικὸ ὀργασμὸ καὶ πότε εἶχε ἀναπτύξει τέτοια καθαρὰ ἀστυνομικὴ λογοτεχνικὴ κίνηση;

Πότε πάλι ἡ Ἀστυνομία εἶχε τέτοια ἐκπομπή;

Πότε εἶχε ἀστυνομικοὺς εἰδικευμένους σὲ καλλιτεχνικὰ θέματα; ἢ πότε ἀνέπτυξε τέτοια καὶ τόση ραδιοφωνικὴ κίνηση;

Αὐτὰ ὅλα οὔτε σὰν ὄνειρα δὲν ἀπαντήθηκαν πουθενά.

Κι' ὅμως αὐτὰ ὅλα, μαζὶ μὲ τὶς ἐκδρομὲς καὶ τὶς καλλιτεχνικὲς γιορτὲς τῆς Σχολῆς κάνουν ἕνα ἀληθινὰ ἐπιβλητικὸ ἔργο...

Δημιουργοῦν φίλους, καθιερώνουν τὸν ἀστυνομικὸ σὰν προσωπικότητα, τὸν ἐπιβάλλουν σὰν ἀξία, ἀξιοποιοῦν τοὺς κόπους του καὶ ὡραιοποιοῦν τὴν ἀποστολή του.

Ναί! Δὲν εἶναι ψέμματα. Ἡ Ἀστυνομία ἀπέκτησε φωνή... φωνὴ δυνατή, ἀπέκτησε φτερὰ γιὰ νὰ ὑψωθῇ ὅσο θελήσῃ ψηλότερα... Ἕνα ἔργο δημιουργικό, μὲ ἕνα σωρὸ ἀξιόλογες διακλαδώσεις, συντελεῖται στὴ Σχολή... Καὶ αὐτοῦ συνέχεια εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Βασιλόπιττας, ποὺ δόθηκε μὲ μεγάλη ὅπως πάντα ἐπιτυχία, στὴν Σχολή, στὶς 4 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα...

Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργο πού, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, αὐξάνει τὴν πίστη, τονώνει τὸ φρόνημα καὶ δεκαπλασιάζει τὶς δυνάμεις τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἀποκλειστικὰ δημιούργημα ἑνὸς θαρραλέου, ἑνὸς ὁραματιστοῦ Διευθυντοῦ, τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου.

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς δὲν ἔχουν οὔτε σκιὰν διαφημιστικῆς προθέσεως. Δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἐπαίνων τέτοιοι ἄνδρες. Τὰ ἔργα τους ὁμιλοῦν καλύτερα ἀπὸ τὶς γραμμὲς ἐτοῦτες. Ὅμως θαρρῶ κάποιον ἄλλον σοβαρὸ ἐξυπηρετοῦν σκοπό. Δίνουν παραδείγματα γιὰ μίμηση, σὲ ὅλους τοὺς νεωτέρους ποὺ θὰ κληθοῦν αὔριο νὰ συνεχίσουν τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκοπιμότης ὅλων τῶν περιγραφικῶν κειμένων τοῦ γράφοντος, ποὺ ἔζησε ἀπὸ κοντὰ καὶ θαύμασε αὐτὴν τὴν θαυμαστὴ δημιουργία.

Παρακινοῦν σὲ μεγάλες πράξεις.

Θέλετε παράδειγμα; Πᾶρτε λοιπὸν ἐμένα. Ἔτσι ἤμουν πάντα; Τόσο ἀγαποῦσα τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα; Τόσο ἐργαζόμουν; Εἶχα ποτὲ τόσον ἐνθουσιασμό; Ἔ! βάλτε τὸ χέρι στὴν καρδιὰ καὶ πέστε μου ὅλοι ἐσεῖς, ὅσοι τυχὸν μ' ἀγαπᾶτε.

Νὰ λοιπὸν τὶ κάνει ἡ πίστη... Φτειάχνει χαρακτῆρες. Καίει καρδιές. Ἀνυψώνει σὲ δυσθεώρητα ὕψη συνειδήσεις.

Καὶ αὐτή, μονάχα αὐτή, εἶναι ἡ βαθύτερη ἔννοια ἐκείνων ποὺ σᾶς γράφω τακτικά. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἀστυνομία.

Ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων ὁ Χριστός;... Γιατὶ τότε τὸν ὑμνοῦν οἱ ἱεροκήρυκες; Ἁπλούστατα γιὰ νὰ τονώσουν τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν!

Τὸ ἴδιο κι' ἐδῶ μέσα στὴ Σχολὴ γίνεται. Γιγαντώνει ἡ πίστη σου θέλοντας

Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι κατὰ τὴν κοπὴν τῆς Βασιλόπιττας εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν.

καὶ μή. Γιατὶ ὁ Διευθυντής μου εἶναι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ Διευθυντής. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωση ἑνὸς Ἰδανικοῦ, τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐργασίας.

Μὲ τὶ κεφάλαια ἐδημιούργησε ὅ,τι ἐδημιούργησε; Ἐκ τοῦ μηδενός, ἐκ τῶν ἐνόντων.

Οἱ ἄλλες ἐκπομπὲς διαθέτουν τεράστια ποσά, ἔχουν εἰδικὸ ταμεῖο, πληρώνουν τοὺς καλλιτέχνας, ἔχουν αὐτοκίνητα στὴ διάθεσή τους, διαθέτουν ὅ,τι χρειαστοῦν. Ἐνῶ ἡ δική μας ἐκπομπὴ ἔχει μονάχα τοὺς μισθούς μας. Ἀπ' αὐτοὺς θεραπεύουμε τὶς ἀνάγκες τῆς ἐκπομπῆς. Καὶ ὅλοι οἱ καλλιτέχναι προσφέρονται. Κανεὶς δὲν μᾶς ζήτησε ποτὲ λεπτά. Κι' ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ ὑπεράνθρωπη δουλειά, μὲ κοινωνικὲς σχέσεις, ἀλλὰ πιὸ πολὺ μὲ τὴν προβολὴ τῆς ἀξίας μας. Καὶ ἡ γιορτὴ τῆς βασιλόπιττας ἔγινε ἐκ τῶν ἐνόντων. Δὲν ἦταν οὔτε γιορτή. Ἦταν μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέν-

τρωσις, μὲ θρησκευτικὸ κυρίως χρῶμα. Κι' ὅμως στὸ τέλος δὲν μπόρεσε, παρὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν περιωρισμένη μορφὴ μιᾶς ἁπλῆς συγκεντρώσεως καὶ νὰ πάρῃ καλλιτεχνικὸ χαρακτῆρα, μὲ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία.

Μὲ τί; Μὰ μὲ τίποτα. Μονάχα μὲ τὸν κ. 'Αρχιμανδρίτη νὰ καλύπτῃ ὅλα τὰ κενά.

Ἄρχισε νωρὶς-νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, καὶ τελείωσε ἀργὰ τὸ βράδυ. Δηλαδὴ οὔτε τελείωσε. Διεκόπη τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ μεσουρανοῦσε τὸ κέφι. Ἂν ἤθελε ὁ Διευθυντής μου μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ γλέντι μέρες ὁλόκληρες, χωρὶς κανεὶς νὰ πλήξῃ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας κάθε γιορτῆς τῆς Σχολῆς. Ἔχουν καρδιά... Μιλοῦν... Σ' ἀγκαλιάζουν...

5 ἦταν περίπου ἡ ὥρα ὅταν ὁ Διευθυντής μου πλησίασε στὸ μικρόφωνο καὶ χαιρέτησε τοὺς προσκεκλημένους μας... Δυὸ λόγια εἶπε, μὰ δικά του δυὸ λόγια... Ἔλεγαν ὅ,τι θἄλεγε ἕνας ἄλλος μὲ ὁλόκληρες σελίδες.

Τὸν ἄκουσαν ὅλοι μὲ προσοχὴ καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν ὁλόθερμα... Κι' ἦταν ὅμορφη αὐτὴ ἡ στιγμή, μέσα στὴν καταστόλιστη καὶ μὲ χάρη διακοσμημένη Αἴθουσα Τελετῶν τῆς Σχολῆς.

Πραγματικὰ ἡ διακόσμηση εἶχε τόση χάρη!!!

Γλάστρες μὲ πολύχρωμα λουλούδια στὸν τοῖχο... μεγάλες μεταξωτὲς κουρτῖνες στὰ παράθυρα, μὲ ἕνα σωρὸ χρυσᾶ ἀστεράκια κολλημένα ἐπάνω... ἅγιοι Βασίληδες σὲ διάφορες χαριτωμένες στάσεις... σημαιοῦλες καὶ θυρεοί... χρώματα καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ γουστόζικα μπιμπελὼ καλοβαλμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ...ἔφτειαχναν ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἕνα γαληνεμένο πρωτοχρονιάτικο φόντο, μέσα στὸν ὁποῖον ἐνοιωθες πολὺ ζέστη, χαρὰ καὶ εὐτυχία...

Κι' ἦταν ἀκόμα τὸ μεγάλο δέντρο, φωτισμένο μὲ ὅ,τι χρῶμα φανταστῆς καὶ φορτωμένο μὲ λογιῶν-λογιῶν παιχνίδια, ποὺ πρόσθετε μιὰ ἀκόμα πρόσχαρη νότα στὸ εὐχάριστο σύνολο...

Ἦταν ἀκόμα 4 βασιλόπιττες... ἐνῷ πίσω τους τὸ ξύλινο ὑπόβαθρο τῆς ὀρχήστρας, τὸ πιάνο, τὸ μικρόφωνο, ὁ ἐνισχυτής, τὸ μαγνητόφωνο, τὰ μεγάφωνα καὶ οἱ ἄλλες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Σχολῆς...

Κι' ἀπέναντι ἦταν τόσος καὶ τόσος ἐκλεκτὸς κόσμος, ποὺ σχημάτιζεν ἕνα ἀκριβὸ σύνολο...

Νά! μπροστὰ-μπροστὰ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Νικόλαος Ἀθανασίου, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας κ. Νικ. Κόκκινος, ὁ 'Αντισυνταγματάρχης τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν. κ. Ντζουμάνης, οἱ κ.κ. Μπράουν, Λιούϊς, Γουάλες καὶ Ἄλεν, Μέλη τῆς 'Αμερικανικῆς 'Αστυνομικῆς 'Αποστολῆς ἐν Ἑλλάδι, ὁ τ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας κ. Ι. Σπύρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δηλαβέρη, ὁ κ. Χ. Γιώτης, ὁ κ. Α. Τούσης μετὰ τῆς θυγατρός του, ὁ κ. Σ. Γαλανός, ὁ κ. Γ. Κάτσας, ὁ κ. Κ. Γεωργόπουλος, ὁ κ. Η. Γλυκοφρύδης, ὁ κ. Ε. Πρόκος, ὁ Δ/ντὴς τῆς Λεοντείου Σχολῆς, ὁ κ. Ν. Μπουραντᾶς, ὁ κ. Α. Τσόχας μετὰ τῆς κυρίας του, ἡ κ. 'Αρχιμανδρίτου μετὰ τῆς θυγατρός της, ὁ κ. Ν. Νέρης, ὁ κ. Δ. Κόλλιας, οἱ 'Αστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ.κ. Α. Κανελλόπουλος, Εὐάγγ. Καραμπέτσος, Δ. Καρανάσος, Ν. Σπυρόπουλος, Κ. Τσίπης, Κ. Παπατριανταφύλλου, Α. Καθάρειος, Π. Μαριόλης, Θ. Νούσιας, καὶ Ἐμμ. 'Αρχοντουλάκης, ὁ κ. Χ. Τσαχαγέας, ὁ κ. Ι. Βάθης, ὁ κ. Οἰκονόμου καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐπίσημοι.

Μετὰ τὸν χαιρετισμὸ τοῦ κ. Δ/ντοῦ ἄρχισε ἡ Θεία Λειτουργία, ὅπως γίνεται πάντοτε στὴ Σχολή, ποὺ τὸ κάθε τὶ ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὸ Θεό...

Κι' ὕστερα ἀπ' τὴν κατάνυξη τῆς Θείας Ἱερουργίας, ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν ὀνομαστὴ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ὑπαστυνόμου κ. Μπουκουβάλα, ἄρχισε μὲ τὰ κάλλαντα.

'Ακολούθησε μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀστυνομικὴ ἔκπληξη... Μιὰ χορῳδία... μιὰ

ἀστυνομικὴ χορῳδία, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν ἀστυνομικοὶ τῆς Φιλαρμονικῆς, ὑπὸ τὴν δ/νση τοῦ κ. Μπουκουβάλα... Ἔψαλλαν τόσο ὡραῖα, κι' ὕστερα τραγούδησαν τόσο μελλῳδικά, ὥστε δίκαια καταχειροκροτήθηκαν... Καὶ ἡ μεγάλη στιγμὴ ἔφτασε.

Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης πλησίασε στὸ τραπέζι μὲ τὶς βασιλόπιττες καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ ἕνα-ἕνα κομμάτι, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας... Τὸ πρῶτο γιὰ τὸ Θεό... Τὸ δεύτερο γιὰ τὸν Βασιληᾶ μας...Τὸ τρίτο γιὰ τὴν Κύπρο μας... τὸ ἄλλο γιὰ τὸ φτωχό... Ὕστερα γιὰ τὸν ἱερέα...

Κάθε κομμάτι μοιραζότανε στοὺς προσκεκλημένους ποὺ ἄρχιζαν ἀμέσως τὶς ἔρευνες γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ χρυσὸ νόμισμα... Τέσσερα, συνολικά, ἦταν τὰ νομίσματα...

Καὶ τυχεροὶ στάθηκαν ἐφέτος οἱ : Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Α' κ. Εὐάγγελος Καραμπέτσος, Ἀστυνόμος Α' κ. Θεράπων Γαλανόπουλος, Γεώργιος Γιανούλης υἱὸς ἀστυφύλακος καὶ Μαρία Ὀνουφριάδου καθαρίστρια τῆς Σχολῆς.

Στὴ συνέχεια ἄρχισε, ἀπὸ τὸν κ. Ἀρχιμανδρίτη πάλι, ἡ διανομὴ τῶν δώρων στὰ παιδάκια τῶν ἀστυνομικῶν... Καὶ τὶ δῶρα!!! Πλούσια, χρήσιμα, ποὺ προκάλεσαν πραγματικὸ πανζουρλισμὸ στὸν παιδόκοσμο...

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὰ δῶρα τέλειωσαν καὶ μπαίνουμε στὸ καθαρῶς καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα...

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ φίλου μαέστρου Μίμη Μεταξᾶ ἔκανε τὴν ἔναρξη.

Τραγούδι, χορός, γλέντι καὶ τὸ κέφι πλημμύρισε τὴν αἴθουσα.

Οἱ καλλιτέχναι διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ἡ χαρὰ εἶναι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα ὅλων. Ξεφεύγει ἀπὸ τὴ μορφὴ μιᾶς Χριστουγεννιάτικης συγκεντρώσεως ἡ γιορτὴ καὶ παίρνει τὴν ὄψη τρικούβερτου γλεντιοῦ...

Καίγεται τὸ πελεκούδι...

Ταγκώ, Βάλς, ρόκ, τσὰ-τσά, Καλύψω...

Κι' ὕστερα δημοτικοὶ χοροί, ποὺ προκαλοῦν πανδαιμόνιο μέσα στὴν Αἴθουσα.

Ὅλοι χορεύουν, χαίρονται, ἀστειεύονται...

Ψυχὴ τῆς γιορτῆς ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης. Βρίσκεται παντοῦ, σὲ κάθε μέρος, σὲ κάθε γωνιά, πρωταγωνιστῶντας ἀθόρυβα μέσα στὸ μεγάλο κέφι τῆς βραδυᾶς...Κανεὶς δὲν στέκει...

Ὅλοι συμμετέχουν, ὅλοι πλημμυρίζουν ἀληθινὴ εὐτυχία...

Οἱ ὧρες κυλοῦν, καὶ τὸ κέφι ὁλοένα δυναμώνει...

Νούμερα, ἀνέκδοτα, ἔμμετρα, καλλιτεχνικὰ ἐνσταντανὲ τῆς ὥρας, δημιουργοῦν ἕνα σύνολο ἀπέραντης χαρᾶς... Ὅμως μέσα στὴν ὁμορφότερη στιγμή του τὸ γλέντι διακόπτεται...

Μὰ θὰ συνεχισθῇ λίαν προσεχῶς...

Ἡ χειμερινὴ σαιζὸν ἄνοιξε στὴ Σχολή... Θ' ἀκολουθήσουν καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις, χορευτικὰ ἀπογεύματα, δεξιώσεις καὶ πλούσιες γιορτές...

Τὸ φετεινὸ πρόγραμμα προμηνύεται πρωτοφανές. Θὰ ἔχουμε λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ ξαναποῦμε... Ἡ Σχολὴ σᾶς περιμένει...

Ἡ Σχολὴ ἔχει κερδίσει πιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη σας.

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

.....

.....

Τὴν ἴδια ὥρα ἀρχίζει νὰ παίζῃ ἡ τζὰζ τοῦ Λουλοῦ... Τί παίζει δὲν ἔχει σημασία!!! Ἀβέβαιος εἶναι ὁ ρυθμός της. Πάντως ὅμως σχηματίζονται τὰ πρῶτα ζευγάρια, κι ἀρχίζει ὁ χορός... Καὶ τί χορός!!! Ὅπως θέλει κινεῖται ὁ καθένας... Καὶ εἰς τὸ τέλος κάθε χορευτικοῦ κομματιοῦ χειροκροτοῦν πρῶτοι οἱ μουσικοί...

Ἐνθουσιάζεται ὁ Μπενίτο καὶ νἄσου τον πλησιάζει τὴν ὀρχήστρα κι' ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ, μέσα σὲ μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων...

«...Ἂν κι' ἐσὺ ἀκόμα μὲ ἀφήσῃς...»

Ἀρχίζει ὅμως χαμηλὰ τὸ τραγούδι του... Κι' ὁ Ἀλφρέντ, ποὺ τὸν συνοδεύει μὲ τὴν φυσαρμόνικα, προσπαθεῖ, νὰ σκεπάσῃ τὴ φωνή του, γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ σπάσουν πλάκα μαζί του... Καλὸ νούμερο!!! Ὁ Μπενίτο τοῦ ρίχνει ἄγριες ματιές, ἐνῷ τραγουδᾷ μὲ κωμικὴ γλυκύτητα... Τότε χαμηλώνει ὁ Ἀλφρέντ... Καὶ οἱ νότες εἶναι τόσο πεσμένες ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς βγάλῃ ὁ Μπενίτο... Γι' αὐτὸ ἀπότομα, ἀλλάζει τόνο... καὶ ὠρύεται... ἐνῷ ὅλοι χειροκροτοῦν, ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια...

Ὕστερα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ μεγάλου Ζάκ, ποὺ ἐκτελεῖ ἕνα νούμερο ταχυδακτυλουργίας, ποὺ ἀνησυχεῖ μερικοὺς μικρούς... Γιατὶ ὁ Ζὰκ ζητάει ἀπὸ τὸν Φρανσουᾶ μερικὰ νομίσματα καὶ ἀπὸ τὸν Κλὼντ τὸ ρολόϊ του καὶ τὸ μαντῆλι τοῦ λαιμοῦ. Τὰ ζητάει γιὰ νὰ κάνῃ τὸ νούμερό του. Μὰ... θὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ἄραγε;...

Ὕστερα ξαναχορεύουν... Ὁ Ντεντὲ ἔχει φέρει ἕνα πικ-άπ. Ἀλλὰ οἱ δίσκοι εἶναι τόσο παληοί, ποὺ μόνον τοὺς γονεῖς ἐνθουσιάζουν...

Ὁ Μανουὲλ ἔχει δανεισθῇ τὰ μυτερὰ παπούτσια τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἕνα μακρὺ πατελόνι, πού κάθε τόσο καὶ λιγάκι τοῦ πέφτει...

Τὰ ἄλλα παιδιὰ ἔχουν τὰ λαστιχένια παπούτσια τοῦ ποδηλάτου τους... ἐνῷ οἱ ντάμες τους, φορῶντας τὰ ψηλὰ τακούνια τους τοὺς ξεπερνοῦν στὸ ὕψος, κι' ὅταν θέλουν νὰ τοὺς μιλήσουν ἀναγκάζονται νὰ σκύψουν...

Πολλὲς ἔχουν ἀρωματισθῇ περίεργα... Παρουσιάζουν ἔτσι κωμικὴ εἰκόνα, μὰ ἴσως καὶ λιγάκι ἀνησυχητική. Κάποτε δίνεται τὸ σύνθημα καὶ σπρώχνονται ὅλοι πρὸς τὸν μπουφφέ, ποὺ τὸν ἐπιβλέπουν ὁ Ἀλφρὲντ καὶ ὁ Κάϊδ, μὲ βλέμματα ποὺ σοῦ κόβουν τὴν ὄρεξη...

«...Παρακαλῶ, ὄχι πάρα πάνω ἀπὸ ἕνα σάντουϊτς ὁ καθένας... τὸ δεύτερο ἐπὶ πληρωμῇ...».

Πολλοὶ παίρνουν καὶ δεύτερο καὶ τρίτο... Πόσο ὅμως πιὸ γλυκὸ φαίνεται τὸ πρῶτο, τὸ δωρεάν!!!...

Σὲ μιὰ στεγμὴ ὁ Σαρλὸ ἁπλώνει τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς ἕνα σάντουϊτς... Μὰ θυμᾶται ὅτι τόφτειαξε ὁ ἴδιος, μὲ τὰ χέρια του, καὶ τὸ ξαναβάζει στὸ πιάτο...

— «Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πᾷς σ' ἕνα χορὸ γιὰ νὰ φᾷς τὰ δικά σου τὰ σάντουϊτς.. συλλογίζεται....

Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ μπύρα, καὶ λεμονάδα καὶ κρασὶ κοκκινέλι... Μὰ οἱ πιὸ πολλοὶ κρατᾶνε τὴ δίψα τους, γιατὶ μονάχα τὸ πρῶτο ποτῆρι εἶναι δωρεάν...

Τὰ παιδιὰ εἶναι περήφανα γιὰ τὸ σύστημά τους αὐτό...

—«Καὶ τὰ μῆλα;..» ρωτᾷ ἕνα παιδί. «Ποῦ εἶναι τὰ μῆλα; Ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ;... Ποιὸς ἀνέλαβε νὰ τὰ φέρῃ;... Ἄ ναί ὁ Μάρκ... Ἐ! Μάρκ... Μάρκ...». Ἀλλὰ ὁ Μὰρκ κουνᾷ τὸ κεφάλι νευριασμένα, σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ: «Μὴν τὰ θυμίζῃς λοιπόν... Δὲν μπόρεσα νὰ φέρω...».

Ὁ Μὰρκ ἔχει φτάσει τελευταῖος, λαχανιασμένος καὶ μ' ἀδειανὰ χέρια... Ἴσως γι' αὐτὸ εἶναι λυπημένος... Καὶ δὲν χορεύει... Οὔτε τρώει τίποτα... Πάντως εἶναι ἀνήσυχος, φοβισμένος. Κάτι ἔχει!!! Ὁ Μπενίτο ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ καὶ πλησιάζοντας τὸν Μὰρκ τὸν ρωτᾷ:

—«Ἔρχεσαι μαζί μου;...».

Ὁ Μὰρκ χλωμιάζει... «Ὄχι! Ὄχι! Θὰ μείνω ἐγώ...».

Ὁ Φρανσουᾶ βλέποντας ἔτσι τὸν Μάρκ, χώνεται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δυσκολοκίνητους χορευτὰς καὶ τοὺς γέρους ποὺ διηγοῦνται ἱστορίες καὶ ἔρχεται κοντά του: «Πιὲς λοιπὸν Μάρκ...».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνουν δυὸ χωροφύλακες... Οἱ φωνὲς σταματοῦν ἀπότομα, οἱ χορευταὶ μένουν ἀκίνητοι καὶ παραξενεμένοι... Μονάχα ὁ δίσκος ἀκούγεται...

«Εἶσαι ἐσύ, μικρή μου, τρέλλα...
ἐσὺ μικρή μου τρέλλα...».

Ὕστερα, μερικὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ φάρσα, καὶ ξαναβρίσκουν τὸ κέφι τους... Ἑτοιμάζονται νὰ διασκεδάσουν...

Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι βλοσυροὶ καὶ ἐπιβλητικοί. Ὁ Ντεντὲ σταματᾷ τὴν μουσική... Ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους, φοβισμένοι...

«...Φορζὼ Μάρκ...», λέει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς χωροφύλακας μὲ κωμικὴ προφορά, ποὺ δὲν κάνει ὅμως κανένα νὰ γελάσῃ... «Φορζὼ Μάρκ... Τὸν γνωρίζετε;...» ρωτᾷ...

«Φορζὼ Μάρκ;...», ρωτοῦν τὰ παιδιὰ μὲ προσποιητὴ ἔκπληξη καὶ ἀλληλοκυττάζονται δῆθεν ἀπορημένα. Ἕνα παιδί, ποιὸ θαρραλέο, μὲ μεγάλη δόση ὑποκρισίας, ἐπεμβαίνει...

«Σᾶς θυμίζει τίποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα παιδιά;... Πῶς τὸ εἴπατε; Φορζέ;...»

«Ὄχι! Φορζώ...» ἀπαντᾷ ἤρεμα ὁ ἄλλος ἀστυνομικὸς ποὺ ἔχει γκρίζα μαλλιὰ «Ἐλᾶτε μὴν ὑποκρίνεσθε. Ζητοῦμε τὸν Φορζὼ Μάρκ. Καὶ τὸν γνωρίζετε ὅλοι...».

«Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ» λέει ὁ Ντεντέ. «Περιμένετε νὰ θυμηθοῦμε... Φορζὼ... Φορζώ... Ἄ! μάλιστα... τὸν ξέρουμε. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ ἀπόψε δυστυχῶς...».

Πρὸς τὸν Μάρκ, ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει κάτωχρο, κανένα βλέμμα δὲν στρέφεται. Μονάχα τοῦ ἀστυνομικοῦ. «Ὁρίστε τον...», λέει ἥσυχα, δείχνοντάς τον.

Χωρὶς προφυλάξεις ὁ συνάδελφός του ἀνοίγει δρόμο πρὸς τὸν Μάρκ, ποὺ ἔχει μείνει σὰν στήλη ἅλατος...

«Ἐξαφανίσου...» τοῦ ψιθυρίζει ἀποφασιστικὰ ὁ Κάϊδ, μπαίνοντας ἀνάμεσα στοὺς προσκαλεσμένους καὶ σ' αὐτόν. Ἀνώφελη προσπάθεια... Ἦταν ἡ στιγμὴ ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ζῷον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ τρέχοντας, παραλύει, τὰ χάνει, καὶ μένει ἀκίνητο στὴ θέση του... Ἡ στιγμὴ ποὺ θἄπρεπε νὰ λυγίσῃ τοὺς κυνηγοὺς μπροστὰ στὸ ἀνυπεράσπιστο θήραμα, μὰ ποὺ ὅμως τοὺς δίνει ἀποφασιστικότητα. Ὁ Κλαύδιος καὶ ὁ Φρανσουᾶ παρεμβαίνουν:

—«Μὰ τί ἔχει κάνει; Μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν συλλαμβάνετε;»

—«Καὶ σεῖς μὲ ποιὸ δικαίωμα ἐπεμβαίνετε; ρωτᾷ ὁ ἕνας ἀστυνομικός...

—«Ἔκλεψε μῆλα», ἐξηγεῖ γλυκὰ ὁ ἄλλος...

—«Δὲν εἶναι ἀλήθεια» διαμαρτύρεται φωνάζοντας ὁ Μάρκ. «Πῆρα ἕνα γεμᾶτο καλάθι. Αὐτὸ τὸ παραδέχουμαι. Μά γύρισα νὰ τὸ ξαναβάλω στὴ θέση του. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ μὰ εἴδατε ἐσεῖς καὶ μὲ κυνηγήσατε...».

«Ἔστω», λέει ὁ χωροφύλακας λυπημένος. «Δυστυχῶς, κλοπὴ εἶναι αὐτό... Ὄχι σοβαρὴ βέβαια, μά, πρέπει νὰ καταλάβετε... Ἔλα μικρέ μου!!!...».

Ὁ γλυκὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ χωροφύλακα τοὺς ἀφοπλίζει... Καὶ τραβιοῦνται μπροστὰ ἀπὸ τὸν Μάρκ, ἀφήνοντάς τον μόνον καὶ ἀπροστάτευτον ἀνάμεσα στοὺς δυὸ χωροφύλακες...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κλὼντ συλλογίζεται: «Ἂν ὁ Νταριὲ ἦταν ἐδῶ!!!...».

Ἀλλὰ ὁ Μάρκ ἔχει ἀντίθετη γνώμη... Παρὰ τὴν ταραχή του, νοιώθει εὐχαρίστηση ποὺ δὲν παρίσταται ὁ Νταριὲ σ' αὐτὴ τὴ σκηνή... Ἂν ἦταν θὰ τὸν ντρεπότανε τόσο!!!...

Ἔτσι στέκει μὲ χαμηλωμένο κεφάλι, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια, σιωπηλός, ἀμίλητος...

Κι' ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν παίρνουν ἔξω, ρίχνει μιὰ μόνη ματιὰ πρὸς τὴν παράγκα καὶ βλέπει πίσω ἀπὸ κάθε παράθυρο ἕνα τσαμπὶ ἀπὸ πρόσωπα νὰ τὸν κυττάζουν μὲ ἀγωνία...

Ὁ Μὰρκ νομίζει ὅτι ἔξω θὰ περιμένῃ ἕνα αὐτοκίνητο τῆ Ἀστυνομίας νὰ τὸν παραλάβῃ, ὅπως στὰ κινηματογραφικὰ ἔργα. Μὰ ἀπογοητεύεται γρήγορα, καθὼς βλέπει τὸν ἕνα χωροφύλακα νὰ ξαναπαίρνῃ τὴν μοτοσυκλέττα του, ποὺ εἶχε στηρίξει στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ νὰ τὸν συνοδεύῃ μὲ τὰ πόδια...

«Ποῦ μὲ πηγαίνετε;» ρωτᾷ ταραγμένος.

«...Στὸ σπίτι σου», τοῦ ἀπαντοῦν.

«Μὰ ὄχι! ὄχι! Δὲν θέλω» φωνάζει.

Καὶ δοκιμάζει νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια...

Ἀλλὰ ὁ μεγαλόσωμος χωροφύλακας τὸν ἁρπάζει μόλις ἐπιχειρεῖ νὰ πηδήξῃ, καὶ τοῦ στρίβει τὸ χέρι...

«Ἄστονε τώρα» τοῦ λέει ὁ ἄλλος, «δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ. Ἔτσι δὲν εἶναι μικρέ; Μπορεῖς νὰ τὸ σκάσῃς, ἀφοῦ ἔχω τὴν μοτοσυκλέττα μαζί μου;... Τί νὰ σοῦ κάνουμε; Πρέπει νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, κι' ἂς μὴ τὸ θέλεις... Εἶναι βλέπεις ὁ Κανονισμός...».

«...Καλά... Μὰ θἄθελα... θἄθελα πολύ... νά, πῶς νὰ τὸ πῶ; θἄθελα νὰ μὴν περπατάω ἀνάμεσα σὲ σᾶς τοὺς δύο...» ἀπαντᾷ μὲ ἄχρωμη φωνὴ ὁ Μάρκ...

Δυστυχῶς καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιβάλλει ὁ Κανονισμός, τοῦ ξαναλέει ὁ χωροφύλακας...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ, γιὰ νὰ μὴν σπάσῃ τὸ ἠθικό του, γιὰ νὰ μὴν κτυπήσῃ τοὺς χωροφύλακες, γιὰ νὰ μὴν σκάσῃ ἀπ' τὴν ντροπή του καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴ γειτονιά του, ὑποβάλλει στὸν ἑαυτό του τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἠθοποιὸς καὶ παίζει στὸν κινηματογράφο...Ἔτσι τοῦ φαίνεται ὅτι παίρνει θάρρος. Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν κολακεύει... Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, ξέρει ὅτι ὅλα τὰ φίλμ τελειώνουν πάντα καλά. Ναί! Τελειώνουν καλά, ἀκόμα κι' ὅταν ὁ πρωταγωνιστὴς πεθαίνει... Γιατὶ εἶναι ὅμορφο νὰ πεθαίνῃ κανεὶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο... Κάνοντας δηλαδὴ χιλιάδες ἀγνώστους θαυμαστές του νὰ κλαῖνε!!!

Ἔτσι λοιπὸν βρίσκεται νὰ περπατᾷ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, ὅπως στὸ φίλμ: «Ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Μεξικοῦ...»

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ὅ,τι θὰ γινότανε θὰ ἦταν καὶ μιὰ σκηνὴ ἑνὸς κινηματογραφικοῦ φίλμ, καὶ ὁ Μάρκ αἰσθάνεται σὰν ἥρωας καὶ σὰν μάρτυρας, σὰν ἠθοποιὸς καὶ σὰν θεατὴς μαζί...

Ἐν τούτοις, ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ σπίτι του, ἡ κοιλιά του σφίχτηκε... τοῦ γεννήθηκε ἡ διάθεση νὰ πάῃ στὸ ἀποχωρητήριο, νὰ κάνῃ ἐμετό.

Ἀλλὰ ὅλα ξανάγιναν εὐχάριστα καὶ τὸ φίλμ συνεχίστηκε ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι οὔτε ὁ πατέρας του, οὔτε ἡ μητέρα του ἦτανε ἐκεῖ...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : 'Υπαστυνόμος Α' κ. Κουλουμπίνης Δημήτριος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : 'Αθανασόπουλος Νικόλαος, Δήμας Παναγιώτης, Σαραντόπουλος Παναγιώτης καὶ Τζιράχος Διονύσιος.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ 11/12/57, ἑπομένης τοῦ θανάτου του, ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' Γεωργίου 'Αναστάσιος. 'Ομοίως διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Τριανταφύλλης Διονύσιος.

—Μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν Μονίμου Διαθεσιμότητος, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς 'Αναθεωρητικῆς 'Υγειονομικῆς 'Επιτροπῆς, ὁ ἀστυφύλαξ Σταθόπουλος Παναγιώτης.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ἀστυφύλαξ Γραμμένος Κωνσταντῖνος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ 1/1/58, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι :

1) 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταί Α' : κ.κ. Τσαούσης Νικόλαος, Δασκαλάκης 'Ιωάννης, 'Αλεξόπουλος 'Ηλίας καὶ 'Υγειονομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Λάσκαρης 'Αντώνιος.

2) 'Αστυνόμοι : κ.κ. Καρατζουβάλης 'Ιωακείμ, Νικολόπουλος Χρῆστος, Θωμαΐδης Κωνσταντῖνος, 'Αντωνιάδης Κωνσταντῖνος, Παπαμιχαὴλ Κλεομένης, Πέτσης Εὐάγγελος, Δαφνῆς Προκόπιος, Πολιτάκης 'Ιωάννης, Κιούσης Γεώργιος καὶ Σπηλιόπουλος Κωνσταντῖνος.

3) 'Υπαστυνόμοι : κ.κ. Γεωργακόπουλος Δημήτριος, Φωτόπουλος Δημήτριος, Κουρούλης Κωνσταντῖνος, Παπαστυλιανὸς Μᾶρκος, Σῦρρος Χρῆστος, Παπασπύρου Σπυρίδων καὶ Σολιώτης Χαράλαμπος.

4) 'Ανθυπαστυνόμοι : κ.κ. Μπελεσιώτης 'Ιωάννης, Γλέκας Κωνσταντῖνος, Τσαρπαλῆς Θεόδωρος, Καμαρινὸς Σταῦρος, 'Αγγελόπουλος Εὐστάθιος καὶ Σαλπᾶς Βασίλειος.

5) 'Αρχιφύλακες : Καραΐνδρος Βασίλειος, Φειδᾶς 'Αλέξανδρος, Σιδέρης Γεώργιος, Θωμόπουλος Θωμᾶς, Παπαδημητρίου Κομνηνός, Πάτσος Δημήτριος, Καλαθάκης Μιχαὴλ καὶ Χατούπης Παναγιώτης.

6) 'Υπαρχιφύλακες : Δραγατάκης Στυλιανός, Μάστορας Δημήτριος, Μπελιᾶς Εὐάγγελος, Στρουμπούλης 'Ιωάννης, Καζάνης Νικόλαος, Χαλκίδης ἢ Πακριτζόγλου Παναγιώτης, Παντελῆς Δημήτριος, Ζαρόγκας 'Ιωάννης, 'Αναιρουῦσος Γεώργιος, Στεφανῆς Θεοδόσιος, Μαμπλέκος 'Αθανάσιος, Τσιλῖκος Μαρῖνος, Κωνσταντόπουλος 'Αθανάσιος, Φακλῆς Γεώργιος, Σπυριδάκος Πέτρος, Καρρᾶς Γεώργιος, Πετρόπουλος 'Αλέξανδρος, 'Ανταράκης Νικόλαος, Σαββόπουλος Δημήτριος, Μοσχογιαννάκης Χρυσόστομος, Σελλᾶς Δημήτριος, Ζαμπάρας Χρ., Γιαννόπουλος Κωνσταντῖνος, Τσαούσης Γεώργιος, Μπασινᾶς Χρῆστος, Αὐλωνίτης 'Ιωάννης, Λαζαρίδης Νικόλαος, Κουλῆς 'Αριστείδης καὶ Γερακάρης Γεώργιος, καί

7) 'Αστυφύλακες : Κόλλιας Βασίλειος, Σαμπατουλάκος Νικόλαος, Ζουπάνος 'Ανδρέας, Βασίλαρος Γεώργιος, Σμυρναῖος 'Αναστάσιος, Σιδηροφάγης Εὐθύμιος καὶ Μηλιδάκης Μιχαὴλ ἀπὸ 10/1/58.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

—Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 2352/7/46/5-12-57 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κοινοποιηθὲν ἔγγραφον τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ ἱκανοποίησις τοῦ Ἄνακτος διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν κατὰ τὴν διακομιδὴν τῆς Σοροῦ καὶ κηδείαν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Βασιλόπαιδος Πρίγκηπος Γεωργίου.

Π ρ ὸ ς
Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν
Ἐ ν τ α ῦ θ α

Α. Μ. Βασιλεὺς ἐξέφρασεν ἱκανοποίησίν Του διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τάξιν, ἥτις ἐπεκράτησε κατὰ τὴν διακομιδὴν Σοροῦ 1-12-57 καὶ κηδείαν Α.Β.Υ. Βασιλόπαιδος Πρίγκηπος Γεωργίου 4-12-57.

Α. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

*

ΑΜΟΙΒΑΙ

Α'. Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ὑγειονομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Χαραλαμπόπουλον Ἰωάννην, διότι οὗτος ὑπηρετῶν ὡς Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον καὶ μέχρι τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1957, ὅτε εἶχεν ἐνσκήψει ἡ ἐπιδημία τῆς Ἀσιατικῆς γρίππης εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν καὶ εἶχε προσβάλλει τὰ 4/5 περίπου τοῦ πληθυσμοῦ ταύτης, ἀρθεὶς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του τόσον ὡς ἐπιστήμονος ὅσον καὶ ὡς Ἀξιωματικοῦ τοῦ Σώματος, προσέφερε μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ προθυμίας τὰς ἐπιστημονικάς του ὑπηρεσίας εἰς ἅπαντας τοὺς προσβληθέντας ἐκ τῆς νόσου ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τούτων, ὑποβληθεὶς εἰς ὑπερβολικὰς κοπώσεις καὶ ἐργασθεὶς πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, παρασχὼν οὕτω μεγάλην συμβολὴν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκ τῆς ἐπιδημίας προηγηθείσης νοσηρότητος τῶν ὑπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως.

Β'. Ὁμοίως δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Λυγνὸν Ἀλέξανδρον, διότι προϊστάμενος τοῦ Συνεργείου Ἐγκληματολογικῆς Σημάνσεως Πατρῶν τυγχάνων καὶ ἐργασθεὶς μετ' ἐπιμελείας καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχε, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων διώξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ δὴ τῆς δακτυλοσκοπίας, τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου διαρρήξεως τοῦ ἀρτοποιείου Τηλιγάδη τὴν νύκτα τῆς 9—10/3/1957.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Α' Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2326/18/8 ἀπὸ 7-12-57 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τροποποιούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 2325/18/8/27-12-56 ὁμοίαν, τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον διὰ τὸ ἔτος 1958 συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Μητρέλια Χαραλάμπους καὶ τοῦ Συμβούλου Ἐπικρατείας κ. Καρβελᾶ Διονυσίου, ὡς τακτικοῦ μέλους, μὲ κοινοὺς ἀναπληρωτὰς τοὺς Συμβούλους Ἐπικρατείας κ.κ. Χαρμπούρην Γεώργιον καὶ Κυριακὸν Ὄθωνα.

2) Ἐκ τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Τούση Ἀνδρέου, ὡς τακτικοῦ μέλους, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀντεισαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Σακελλαρίου Βασίλειον.

3) Ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν κ.κ. Μακρῆ Β., Τραχανῆ Ι., ὡς τακτικῶν μελῶν,

μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ἀρεοπαγίτας κ.κ. Μαυρομιχάλην Ε. καὶ Βουλουμβάκην Γ., καί

4) Ἐκ τῶν Ἀντιστρατήγων κ.κ. Κοντοπούλου Ἡρακλέους, Παναγιωτοπούλου Κωνσταντίνου, ὡς τακτικῶν μελῶν, μὲ ἀναπληρωτὰς τοὺς Ὑποστρατήγους κ.κ. Ἀρβανίτην Σταῦρον καὶ Βλάσσην Γεώργιον.

Τοῦ ὡς ἄνω Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου θὰ μετέχῃ ὡς Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Χρέη Γραμματέως θὰ ἐκτελῇ ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Β' κ. Κοντογεώργος Γεώργιος, μὲ ἀναπληρωτὴν τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Βερελῆν Νικόλαον.

Β' Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2417/18/6 τῆς 28-12-1957 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον, διὰ τὸ ἔτος 1958, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως:

Ι. Τακτικὰ μέλη:

α) Πρόεδρος: Ἀρεοπαγίτης Βαρσάμου Γεώργιος.

β) Μέλη: Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' τάξεως κ.κ. Κόλλιας Δημήτριος, Κανελλόπουλος Ἀναστάσιος, Καραμπέτσος Εὐάγγελος καὶ Γεωργίου Βασίλειος. Γραμματεύς: Ἀστυνόμος Α' κ. Τσακρῆς Νικόλαος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη:

α) Πρόεδρος: Ἀρεοπαγίτης κ. Οἰκονομόπουλος Νικόλαος.

β) Μέλη: Ἀστυν. Δ/νταὶ Α' κ.κ. Μάσβουλας Ἰωάν. καὶ Σπυρόπουλος Νικόλ.

Γ' Πειθαρχικὸν Συμβούλιον:

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2477/18/7 τῆς 31-12-1957 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον τῶν Κατωτέρων Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων διὰ τὸ ἔτος 1958, συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως:

Ι. Τακτικὰ μέλη:

α) Πρόεδρος: Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Νούσιας Θωμᾶς.

β) Μέλη: Ἀστυνόμος Α' κ. Γιαννόπουλος Δημήτριος, Ἀστυνόμος Β' κ. Μπλέτσος Ἰωάννης.

Γραμματεύς: Ὑπαστυνόμος Α' κ. Παπαχρήστου Ἰωάννης.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη:

α) Πρόεδρος: Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Πανέτσος Ἰωάννης.

β) Μέλη: Ἀστυνόμος Α' κ. Τζῖνος Διονύσιος, Ἀστυνόμος Β' κ. Ἀγγελάκος Παναγιώτης.

Γραμματεύς: Ὑπαστυνόμος Α' κ. Πίτσιος Γεώργιος.

***

ΠΡΟΒΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ

Εἰς δύο συνεχεῖς ἡμέρας τοῦ τρέχοντος μηνός, προεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς, παρουσίᾳ ὅλων τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τῶν δοκίμων τῆς Σχολῆς, κινηματογραφικαὶ ταιναὶ ἀστυνομικοῦ περιεχομένου ἀρκετῆς διαρκείας. Αἱ ταιναὶ αὗται ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀναφέροντο: α) εἰς τὴν διερεύνησιν καὶ ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος, ἤτοι: εἰς τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς διατηρήσεως τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος ἀνεπάφου, εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ἀστυνομικῶν τῶν ἐπιλαμβανομένων τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος πρὸς ἀνακάλυψιν ἀγνώστων δραστῶν, τὴν μεθοδικὴν ἀναζήτησιν ἰχνῶν, τὴν συγκέντρωσιν καὶ μεταφορὰν τούτων, τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ἐγκληματολογικὰ ἐργαστήρια, τὴν χρησιμοποίησίν των πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δραστῶν καὶ τέλος τὰς ἐφαρμοζομένας μεθόδους ἀνακρίσεως. β) Εἰς τὴν δίωξιν κακοποιῶν ἐπιχειρουμένων αὐτο-

κινήτων καὶ σύλληψιν αὐτῶν. Ἡ ταινία αὕτη ἦτο λίαν διδακτική, καθ' ὅσον εἶχε ληφθῆ ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ ὁ θεατὴς ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ λίαν ἐπιζήμια σφάλματα τῶν ἐνεργούντων ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐφυεῖς καὶ εὐστόχους ἐνεργείας των, αἵτινες εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σύλληψιν τῶν ἐγκληματιῶν, καί γ) Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Τάξεως. Εἰς τὴν ταινίαν αὐτὴν παρουσιάζεται ἀστυφύλαξ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἐνεργῶν ἐπὶ συνήθων περιπτώσεων Ἀστυνομίας Τάξεως, κατὰ τρόπον θαυμαστόν. Τέλος, ὑπὸ τύπον Ζουρνάλ, ἐπεδείχθησαν ἀρκεταὶ περιπτώσεις σωματικῆς ἐρεύνης καὶ συλλήψεως κακοποιῶν διὰ τῶν λαβῶν Ζίου—Ζίτσου. Κατὰ τὰ διαλείμματα ὁ κ. Λιούϊς, μέλος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, προέβαινον εἰς σχόλια ἐπὶ τῶν προβαλλομένων εἰκόνων. Αἱ προβληθεῖσαι ταινίαι, λόγῳ τοῦ λίαν ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος των προεκάλεσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν θεατῶν.

Τέλος ὁ κ. Διοικητὴς ηὐχαρίστησεν τὸν κ. Λιούϊς καὶ τὰ ἄλλα Μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν καταβαλλομένας προσπαθείας πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν δοκίμων καὶ παρεκάλεσεν ὅπως αἱ ταινίαι αὗται προβληθοῦν εἰς ἕνα μεγάλον Κινηματογράφον τῆς Πρωτευούσης ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἁπαλή, εὐχάριστη, διδακτικὴ καὶ πλούσια ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ συγκεντρώνῃ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προτίμηση τοῦ κοινοῦ, καὶ νὰ προκαλῇ τὰ πλέον ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικὰ σχόλια, γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 18/12/1957 ἦταν ἀφιερωμένο ὁλόκληρο στὸν ἐξαίρετο καὶ πολύτιμο ἀγώνα ποὺ διεξάγει ἡ ἐκλεκτὴ Ὀργάνωσις Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως, ἐναντίον τῶν ναρκωτικῶν καὶ τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτή, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ ἀργεντινὰ ταγκώ, μετεδόθησαν περιγραφικὰ σκίτσα ἀπὸ μιὰ γιορτὴ ποὺ ὠργάνωσε καὶ ἔδωσε μὲ πολὺ ἐπιτυχία ἡ Γυναικεία αὐτὴ Ὀργάνωσις στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας», ὑπὸ τὴν διεύθυνση τῆς φιλοπροόδου καὶ εὐγενικῆς προέδρου καὶ ἀρίστης ἰατροῦ κυρίας Θάλειας Ποταμιάνου. Τὸ διδακτικὸν μέρος τῆς ἐκπομπῆς, σὲ ἄψογο λογοτεχνικὸ στὺλ καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις, προκάλεσε τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμὸ καὶ τὴν συγκίνηση τοῦ κοινοῦ.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 25/12/1957 ἦταν πανηγυρικὸ καὶ ἀφιερώθηκε στὴν Μεγάλη Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ λογοτεχνικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ μὲ περιγραφὴ Χριστουγεννιάτικων ἐθίμων, καὶ ἐγνώρισε μιὰ θαυμαστὴν ἐπιτυχία. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, κατὰ τὸ ὁποῖον μεταδόθηκαν ἑλληνικὰ ἐλαφρά, δημοτικά, νησιώτικα καὶ λαϊκὰ τραγούδια, ἔλαβαν μέρος καὶ ἡ Σοφία Βέμπο σ' ἕνα ἀνέκδοτο τραγούδι της, καθὼς καὶ οἱ γνωστοὶ καὶ ἀγαπημένοι τοῦ κοινοῦ ἐκλεκτοὶ κωμικοί μας : ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ καὶ ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία : Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι, ἐκ τοῦ καταστήματος Γ. Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Ἐγκύκλιος Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου 5431

Διάγγελμα τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου 5431

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆ 5433

Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Κοκκίνου 5434

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 5435

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Παιδοκτονία, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κίννα 5438

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Χ. Γιώτη, τ. Ἐφέτου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου.. 5441

ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ φυτοφαγία, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ, Διευθυντοῦ τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Χημείας τῶν τροφίμων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τακτικοῦ Μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καὶ Συμβουλίου Χημικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους κ. Σπύρου Γαλανοῦ 5445

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη ὡς βιολογικὸν καὶ ἠθικὸν γεγονός, διάλεξις τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Χρίστου Τσαχαγέα... 5450

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ὁ ἀλκοολισμὸς μαστίζει εἰς φοβερὰν κλίμακα τὴν Γαλλίαν — 1.720.000 οἱ Γάλλοι ἀλκοολικοί —, ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Καθημερινὴ» τῆς 7ης Σεπτεμβρίου 1957 5464

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Ἡ προπαγάνδα περὶ τοῦ σποῦτνικ καὶ ἡ πραγματικότης, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γεγονότα καὶ κείμενα», τεῦχος 24ον τῆς 16-31 Ὀκτωβρίου 1957 5465

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ

Ἡ γιορτὴ τῆς Βασιλόπιττας, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5467

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5472

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5475

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)